

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ, ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΑΝΑ ΔΥΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΥΠΟ

ΤΩΝ ΑΔΕΛ. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΩΝ

ΤΗΣ ΣΥΜΠΡΑΞΕΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

καί

ΚΟΣΜΟΥΜΕΝΟΝ ΔΙ ΩΡΑΙΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

*Τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος οὐδέποτε μετῴσεται μέγα,
ἐὰν μὴ κατὰ Χριστὸν ἀναγεννηθῇ.*

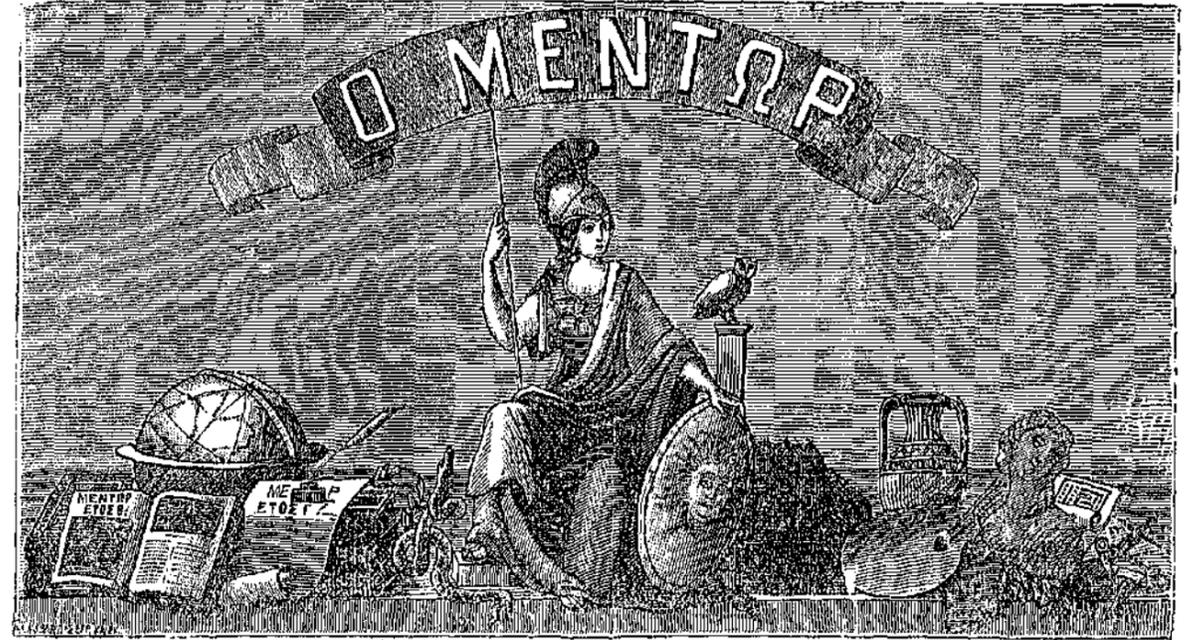
ΤΟΜΟΣ Δ. — ΤΕΥΧΟΣ ΑΖ.

ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ Α. ΔΑΜΙΑΝΟΥ.

1872.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1872. = ΤΕΥΧΟΣ ΔΖ.

Προσφιλεις Αναγνώσται :

"Ασμενοι προσαγορευομεν Υμῶς ἐπὶ τῇ ἀνάρξει καὶ τοῦ Δ'. τόμου τοῦ Μέντορος. Ἡ συντήρησις καὶ ἡ ἐπὶ τὰ κρείττω ἀξιολύτα προαγωγή τοῦ περιοδικοῦ τούτου πείθει ἕκαστον, νομιζομεν, εἰ αἱ ὑμεῖς ἀρχαί, ὡς μόνη ἡ Θεόδοτος τοῦ Ἰησοῦ θρησκευτικὴ διδάσκει καὶ ὡς ν' ἀναμοχλευῆ κυρίως ὁ Μέντωρ προστίθεται, ἤρχισαν νὰ γίνωνται ἀσπαταῖ ὑπὸ πλειόνων ἡμερῶν ἐργαζομένων, ἐνῶ, εἰς τὰ ἐννέα ἐτῶν ἐγράφομεν τὴν « Ἐυσεβειαν, » χλευασμοὶ πολλαχόθεν κατὰ τῆς Συντάξεώς της ἐξετοξεύοντο, ἡ μεταβολὴ τοῦ ονόματος τῆς ἡμερησίας ἐκείνης παρὰ πολλῶν ἐληγεῖτο, παπαδίστικη ἡμερησίς ὠνομάζετο, καὶ ἐπομένως ἀναζητῶν οὐχὶ συνδρομῆς ἀλλ' οὐδὲ ἀναγνώσεως παρὰ πλείστον ἐθαυραίτο διὰ τὰ εἶλα ταῦτα; διότι ἦτο ἡμερησίς θρησκευτικὴ, διότι ἐν ἐμπειρίᾳ μυθιστορηματικῇ, διότι ἀνετίπονε πράγματα σκομιαιμῆναι! Ἡδὲν δ' ἐπὶ γὰρ αἱ μοιραὶ αὐταὶ, ἡ ἀποτροπὴ αὐτῆς; Ἀπὸ τῆς πρὸς τὴν ἡμετέραν θρησκευτικὴν ψυχρότητα, ὡς μὴ ἔφραζεν.

Ἄλλὰ σήμερον, φίλοι, οὐχ οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα. Ὡς πικρῶς ἢ δεξιά τοῦ Ἰησοῦ! Ἐν μίᾳ δεκαετηρίδι μέλις τὰ φρονήματα πολλὰ μετεβλήθησαν. Ἐκαστος σκέπτεται περὶ τῆς ἀθλίας καταστάσεως, ἐν ᾗ ἠθικῶς εὐρισκόμεθα, καὶ πάντες σχε-

δόν, ὡς αἴτιον ταύτης τὴν πρὸς τὴν χριστιανικὴν θρησκευτικὴν ψυχρότητα ἐρωτῶν ἀνευρίσκοντες, παντὶ σθένει ἀρμυρίζονται ἵνα τὸ αἴτιον τοῦτο ἐντελῶς ἀποκαρκαίωσιν. Εἴθε! Εἴθε! διότι τότε μόνον ἀληθῶς θὰ δοξαζῆ τὸ ἔνδοξον τοῦ Ἰησοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, τότε μόνον ὁ ἄνθρωπος θὰ γίνῃ ἀληθῶς εὐδαίμων.

Εἰς τρία, κρίμασιν οἷς εἶδε Κύριος, διαιρεθεὶς τμήματα ὁ Χριστιανισμὸς, τρεῖς καὶ πληγῶν ὑπέστη καιρίας. Ἡ Ὀρθοδοξία, ἔλωσ τὴν ἐφαρμογὴν ἀποπέτασα καὶ εἰς μόνην τὴν θεωρίαν προσκολληθεῖσα, κατέστη τύπος ἀπλοῦς τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς οὐσίας αἰκῆ μόνον ἀσθενεστάτη, παρασάγγας ἔλωσ ἀπέχουσα τοῦ σκοποῦ, ἐν ᾗ Θεόδοτος αὐτὴ θρησκεία ἐπιδιώκει· ὁ Καθολικισμὸς, καὶ θεῖα πάντα καὶ ἀνθρώπινα οὐκ ἐρέτατα μνηστέρια, κατέστη ἔντως τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, τὸ παρὰ τοῦ στόματος τῆς ἀληθείας προσητυθέν· ὁ Προτεσταντισμὸς, ἔλωσ τῆς θεωρίας ἀπομακρυνθεὶς καὶ μόνην τὴν πράξιν ἐπιδιώξας, εἰς τσαύτας ὑπέπεσε κωκοδεξίαις καὶ πλάναις καὶ στρεβλῶς τῆς Γραφῆς ἐξηγήσεις, ὥστε εἰς πολλὰς ὑποδιηρέθη αἵρέσεις, τῶν μὲν οὕτω τῶν δὲ ἄλλως δογματιζόντων καὶ πλείον ἡμερῶν ἀπ' ἀλλήλων ἀρισταμένων.

Ἄλλὰ οὕτως ἔπρεπε νὰ βυθίζοντο αἰωνίως τὰ πράγματα; ἔπρεπε λοιπὸν ὁ Χριστιανισμὸς, τὸ θεῖον τοῦτο ἔργον, εἶναι μόνον τὸ ποτὶ νὰ ζῆται αἰῶνας καὶ μετὰ ταῦτα γ' ἀποθάνη θ'

— Έχετε δικαίον, πάτερ μου, τῆ εἶπεν ὁ κατὰδικος, ἀλλὰ δὲν δύναμαι ἐπίσης νὰ ἐκβάλω τῆς δικαιοσύνης μου ἐπὶ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

— Τί δύναμαι νὰ πράξω ὅπως σοὶ σώσω τὴν ζωὴν; ἀπήντησεν ὁ ἱερεὺς. Καὶ ἀν τούτῃ ἦτον εἰς τὴν ἐξουσίαν μου ἡδυνάμην νὰ τολμῆσαι νὰ τὸ πράξω, καὶ νὰ σοὶ πρᾶξω οὕτως εὐκαιρίαν ὅπως ἐπαυξήσῃς τὰ πλημμελήματά σου;

— Ἐάν τούτο ἦνε τὸ μόνον κωλύον σας, τῆ ἀπεκρίθη ὁ κατὰδικος, δύνασθε νὰ βλαστήσητε εἰς τὸν λόγον μου, εἶδον τὴν κατὰδικον ἐκ τοῦ σπινθῆρος νὰ μὴ ἐκτεθῶ ἐκ νέου.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

— Οὐδὲν ἄλλο ἔχετε νὰ πράξῃτε, εἶπεν ὁ ἐγκληματίας, ἢ νὰ θέσῃτε τὸ κῆρυγμα σας ἐπὶ τοῦ θρανίου τούτου, ὅπως δύνασθε νὰ μετακαταστήσασιν εἰς τὴν βίβλιν τοῦ τοίχου ὡς ἀνάθηται ἐπὶ τοῦ κηρύγματος καὶ ἐγὼ ἐπὶ τῶν ὤμων σας, ἔνθεν ἠέλω δυνήθῃ νὰ εὐχάρωμαι τὴν στέγην.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Μετὰ πρᾶξαι τῶν ὡρῶν ὁ δῆμος, ὅστις ἦτο ἀνυπόμονος, ἔβρασε τὴν ὕδραν καὶ ἠρώτησε τὸν ἱερέα τί ἀπέγεινεν ὁ κατὰδικος.

« Ἰδὲ τὸν κατὰδικον τούτου ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ ἱερεὺς ὁ δῆμος, ὅστις ἐξήμωτο εἰς ταύτην τὴν περίστασιν, ἀφ' οὗ ἠρώτησεν αὐτὸν ἂν τὸν περιέπαιξεν, ἔδοξα νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς δικαστάς. Οὗτοι μετέβησαν πᾶσαντα εἰς τὸ παρεκκλήσιον, ὅπου ὁ ἀνθρωπὸς μας, καθήμενος καὶ δεικνύων αὐτοῖς τὸ παρεκκλήσιον, τοὺς ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁ κατὰδικος ἐδραπέτευεν ἀκείθεν καὶ ἐπὶ τέλους ἐάν ἦτο ἐγκληματίας, τὸ ὅποιον ἠγγέλει, δὲν ἦτον ἐκεῖ διὰ νὰ τὸν φυλάτῃ.

Οἱ δικασταὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διατηρήσωσι τὴν σοβαρότητα των ἀπέναντι τῆς ἀπαθείας τοῦ εὐήθους τούτου ἀνθρώπου καὶ, βεβαιωθέντες περὶ τῆς ἀποδράσεως τοῦ φυλακισμένου, ἀπεσύρθησαν.

Μετὰ εἰκοσὶν ἔτη ὁ ἱερεὺς οὗτος, διερχόμενος διὰ τῶν Ἀρδενοῦν, ἀπεπλανήθη περὶ τὴν δούτην τοῦ ἡλίου. Ἀγρία τις φυσιογνωμία ἐξετάσσα αὐτὸν λίαν προσεκτικῶς, τὸν ἠρώτησε ποῦ διημύνατο, καὶ τὸν ἐβεβαίωσεν ὅτι ἡ ὁδὸς, ἣν ἐσκόπευε ν' ἀκολουθήσῃ ἦτο λίαν ἐπικίνδυνος. Προσέθηκε δ' οὗτι, ἂν ἤθελε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἐδύνατο νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς ἐπαυλὴν τινα, ἣτις δὲν ἀπέχετο πολλὴ καὶ ἔνθα ἐδύνατο νὰ διέλθῃ ἀσφαλῶς τὴν νύκτα. Ὁ ἱερεὺς εἰρήθη λίαν τεθορυβημένος ἢ περιέργεια μὲθ' ἧς ὁ ἀνθρώπος οὗτος τὸν εἶχε κρατηρήσει τῆ παρεσχῆν ὑπονοίας.

Σκεπτόμενος ὁμοίως ὅτι, ἂν οὗτος διανοεῖτο κακοποιὰ σχέδια, τῆ ἦθελεν εἰσελθεῖν ἀδύνατον νὰ ὑπεκρύψῃ τῶν χειρῶν του, τὸν ἀκολούθησε τρέμων. Ἀλλ' ὁ φόβος του δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺν διάστημα τὴν ἐπαυλιν, περὶ ἧς ὁ χωρικός τῆ ὠμίλησε οὕτως δέ, ὅστις ἦτο ὁ εὐκαταστάτης, εἶπεν, εἰσερχόμενος, πρὸς τὴν οὐζυγὸν του νὰ σφάξῃ ἐν καπώνιον μετὰ τῶν καλλιτέρων ὀρνίθων τῆς ἐπαύλειος αὐτοῦ νὰ φιλοφρονήσῃ καλῶς τὸν ξένον του.

Ἐνῶ παρεσκευάζετο τὸ δείπνον, ὁ χωρικός εἰσήλθεν ἀκολουθούμενος ὑπὸ ἐκτὸς τέκνων, εἰς δ' εἶπε, « Τέκνα μου, εὐχαριστήσατε τὸν ἀγαθὸν τούτον ἱερέα ἀνεὺ αὐτοῦ δὲν ὄκ' ὑπῆρχατε ἐν τῇ κῆρυγμα, οὐτε ἐγὼ πλειότερον μοὶ ἔσασε τὴν ζωὴν. » Ὁ ἱερεὺς ἀνεμνήθη τότε τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ ἀνθρώπου τούτου καὶ ἀνεγνώρισε τὸν ληστὴν, οὗτως διημυδύνατο τὴν δραπέτευσιν.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ο ΜΙΔΧΑΤ.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

ΜΙΔΧΑΤ ΠΑΣΣΑΣ ὁ νέος Βεζύρης.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

Ἐπειδὴ ἡ δὲν ἱκανὴ ἀποκαίται εἰς ὑμᾶς μόνον νὰ μοι σώσετε τὴν ζωὴν, καὶ τοιαύτη σκέψις εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ρεμβασμούς.

ΠΕΡΙ ΜΕΘΗΣ ΚΑΙ ΚΑΗΝΟΥ
(Συνέχεια από σελ. 367 Γ. Τόμου).

— Καλή 'σπέρα, Μαστρο-Γιάννη! Οά πής μιὰ στὴν ὑγειά μας βέβαια, εἶπεν ὁ εἰς ἐξ' αὐτῶν, προστρέφων ποτήριον πλήρες οἴνου πνεύματος.

— Κι' ἄλλη μιὰ γιὰ μένα, λέγει ὁ δεύτερος, πληρών τὰ ἐκ-κενωθέντα ποτήρια. Τρίς τοῦτο ἐπανελήφθη, καὶ ὁ δυστυχῆς Μαστρο-Γιάννης δὲν ἤξευρε πού εὕρεται... τὸ ὅποιον ἦθελεν καὶ αὐτοί. Καὶ ἐκεῖνος ἐσυλλογίσθη μὲν τὰ παινωτὰ τέκνα του καὶ τὴν ἀποθνή κέρην του, ἀλλὰ τί πρὸς τὸν μέθυσον ἢ ζωὴ ἔδξ ἀνθρώπου;

— Προχέρη νύκτα ἀπόψε, κύρ Γέρδεν, εἶπεν ὁ εἰς ἐξ' ἐκεῖνων τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸ αὐτὸν τοῦ μεθύσου.

— Κ' ἡ καλλίτερη διὰ τοὺς κρυμμένους φίλους μας, ἐπα-ναλαμβάνει ὁ ἄλλος.

— Ἄ ἀλήθεια! νὰ σοὺ πῶ, ἐπικιλήθην ὁ πρῶτος· πρὸ πολ-λοῦ ζητούσαμε τὸν Ἄνδρα, καὶ τέρα ἠγνώμεθα νὰ τοῦ ποῦμε, ὅτι τὰ πάντα εἶνε ἕτοιμα διὰ τὴν ἀναχώρησί του καὶ ὅτι, ἅμα στραφόν τὰ νερά, εὐθὺς δίχως ἄλλο ἢ κάμιμα πηνά. Τὸ διαθε-τήριον τοῦ τὸ ἐγάλαμε καὶ τὸ καλλίτερον ὅς ἔξο ὄνομα.

— Ἐνα ποτήρι ἀκόμη ἐδώ, φωνάζει ὁ δεύτερος. Ἄ! ζωὴ!!! Ἄλλὰ... μετὰ πέντε λεπτά ὁ τελαίτωρος καὶ ἄθλιος πατὴρ παρῶντος τὸν υἱὸν του ὄμια εἰς τὰς χεῖρας τῶν θημάτων... διὰ τρία ποτήρια οἴνου!!!

— Ὁ τῆς ἀθλιότητος! ὠ τῆς ἀναιθρησίας! καὶ τί ἄλλο χερσέ-τερον;

Πρὸ πολλοῦ οἱ δύο ἀδελφοὶ περιμένον τὸν πατέρα των. Ἀί-φνης ἀκούονται θύματα βηματισμοὶ ἐπὶ τῆς κλίμακος· ἡ νέα ἀνοί-γει τὴν θύραν διὰ νὰ φέξῃ εἰς τὸν πατέρα τῆς νὰ ἀναβῆ, ἀλλὰ βλέπουσα αὐτὸν μεθυμένον, ρίπτει τὴν λυχνίαν κατὰ γῆς καὶ ἀρχίζει νὰ ἐκπέμπῃ τρομερὰς κραυγὰς κίπουσα συ-χρῶνος καὶ αὐτὴ ἀναισθητός ἐπὶ τοῦ ἐδάφους... ἡ δυστυχῆς... φεῦ! εἶχε παρατηρήσει σκιὰν ἀνθρώπου ἐπὶ τοῦ πατώματος.

Καλὰ τὴν καταζέρομε, εἶπεν ὁ εἰς ἐξ' αὐτῶν εἰς τὸν σόντρο-φόν του—ἄς ἔχωμε πάλι χάρι ὅτ' ἔγερνται, εἶπεν ὁ ἄλλος. Ἀφῆσε, κορίτσι, τὰ κλοῖμαξα—δὲν χρειάζονται πλέον φωναί—ἔλα, Θωμά, γρήγορα... Ὀύτως ἕλασον σιδηροδεσμώτους τὸν νέον, ἔστις ἀποχαρείας τὴν ἀδελφὴν του καὶ ὑψώσας τὰς χεῖ-ρας πρὸς τὸν μὲ μεθυσιτικὴν ἀναισθησίαν τὰ συμβαίνοντα παρα-τηρούντα πατέρα του,

« Ἀκουσον μου, πάτερ » εἶπε μὲ τόνον φωνῆς, ὅστις ἔκαμε τὸν μεθύσον νὰ ἀνατριχίλῃ. Ἄ! τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ τὸ κίδικόν μου νὰ ἦνε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου. Ζών δὲ ἢ νεκρὸς οὐδέ-ποτε θέλω σὲ συγχωρήσει, διότι οὐδέποτε ἔλαθες φροντίδα περὶ νέμοῦ, οὐδέποτε ἔκαυσα γλυκὺν λόγον ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ στό-ματός σου. Ὅμιλῶ ὡς ἄνθρωπος μὴ ὑπάρχων πλέον ἐν τῇ ζωῇ καὶ σὲ εἰδοποιῶ, ἄστοργε πάτερ καὶ δῆμιε σύζυγε, εἰ σὺ μίαν νημέραν θὰ ἴσασαι ἐνώπιον τοῦ Πλάστου σου τοιουτοτρόπως καὶ τὰ πατῆρά σου γάρ σου ζητούντα δικαιοσύνην. »

Μετὰ ταῦτα συγκώσας τὰς σιδηροδεσμώτους χεῖρας του, ἐνητέ-

νισεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ πεφοβισμένου γονέως του, καὶ ἔκτοτε οὔτε πατὴρ οὔτε ἀδελφὴ εἶδον αὐτὸν πλέον εἰς τὴν ζωὴν ταύτην.

Πολλὰ ἡμέραι ἔκτοτε παρῆλθον, ὅτε πρωῖαν τινὰ ἐγερθεῖς ἐκ τοῦ ὕπνου εὐρέθη κατὰ μέρος ἐν τῷ πενήρει διωκτικῷ του

Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πρὸ καιροῦ εἶχε φεθῆθῃ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ διακρίνῃ. Ἢ Ουγάτερ του βαρυνθεῖσα ἀπὸ τὰ συνεχῆ ραπίσματα καὶ ἀπὸ τὰς εἰς συνεχεστέρως βαναυσολογίας, ἐδραπέτευσε. Ὄλην τὴν ἡμέραν ἐκαίτην καὶ τὴν ἐπισύσαν ὁ ἄθλιος μέθυσος περιέτριχε τὰς ἐδοὺς ἐνατενίζων εἰς τὸ πρόσωπον ὄλων τῶν δια-βατῶν, ἔσοος ἀπητὰ μὴ τυχὸν ἀνεύρη τὴν Ουγάτερ του, ἀλ-λούτε φωνῇ οὔτε ἀκροάσει. Τοιουτοτρόπως διέτριψε ἀπάσας τὰς ἐδοὺς σχεδόν, ὅως ὅτου βαρυνθεῖς ἐτρυχε τοὺς ἐδότους του καὶ τὴν κατηράσθη. Ἔκτοτε ἀπὸ θύρας εἰς θύραν μεταβαίνων ἐζήτει ἐλευθεσίην, καὶ ὅτι ἀπέσπα ἀπὸ τὴν εὐπιστίαν καὶ εὐσπλαγ-χίαν τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὴν διάρκειαν ὄλης τῆς ἡμέρας τὸ ἔπινεν εἰς τὸ οἰνωπλεῖον κατὰ τὴν διάρκειαν ὄλης τῆς νυκτός, ἄκρις ὅτου κατῆνθησε νὰ χάρσῃ καὶ τὸ μικρὸν δωμάτιον, ὅπερ κατεῖχε, καὶ φερόμενος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐκαμάτο ὅς μὲν ὑπὸ τὴν στέγην φυλακῆς πινος, ὅς μὲ ὑπὸ θέλους καὶ κερα-μοποιεία, ἕως οὗ τέλος ἐφύλασεν εἰς τὸν ἔσχατον τῆς πηνίας βαθμὸν καὶ ὄμως οὔτε τότε δὲν ἔπαυσε νὰ μεθίη.

Ἐλτος τρικυμιώδη τινὰ νύκτα ἔπασεν εἰς τὸ κατώριον θύρας τινός· ἔνεκα τῆς μεγάλης παραλυσίας τῷ ἐπῆλθε πρῶτος μαρ-σμός, ὅστις τὸν εἶχε διαπεράσει μέχρι τῶν κοκκάλων. Ἄ! πα-ραιαί του κατῆνθησαν ἰσχυρότεροι καὶ κατὰ γλῶσσιν οἱ ὀφθαλμοὶ του, τῶν ὁποίων ἡ βρασίς εἶχε πλέον θαμβωθῆ, τῶν ἐδόθωναν ὄστε ἐφαίνοντό ὡς δύο τρύπαι ἀρκετὰ βαθεῖαι· οἱ πόδες του ἔτρεμον ὑπὸ τὸ βῆρος τοῦ σώματός του καὶ ψυχρὸν ρίγος διέ-τριχεν εἰς ὅλα τὰ μέλη του.

Ἄ! πρὸ πολλοῦ λησμονηθεῖσαι σκηναὶ τῆς ἀπύτου ζωῆς ἤρχοντο ἤδη εἰς τὸν νοῦν του ταχέως καὶ ἀθρόαι ἢ μιὰ κτύπον τῆς ἄλλης· ἐνθυμεῖτο ὅτι εἶχε πρῶτος οἶκον εὐρύν, ἐνθυμεῖτο τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῷ καὶ συνιωμένους τριγύρω του καὶ ὄλιγον κατ' ὄλιγον τῷ ἐφάνη ὅτι τὰ τέκνα του σκην-θέντα ἐκ τοῦ τάφου ἦλθον καὶ τὸν περιεκόκλωσαν. Ἰδσον δὲ κα-θαραί τῷ ἐφαίνοντο αἱ μορφαί των, ὥστε ἐνόμιζεν ὅτι ἠδύνατο νὰ τὰς ψηλαφήσῃ. Βλέμματα πρὸ πολλοῦ λησμονηθέντα προσή-λώθησαν ἐπ' αὐτοῦ καὶ πάλιν. Ἐν γένει ἐνόμιζεν ὅτι εὕρεσκετο εἰς τὸ μέσον τῆς κολάσεως ὑπὸ μυριάδων περιστοιχούμενος δαι-μόνων. Ἄλλὰ πάντα ταῦτα ἐν μιᾷ στιγμῇ ἀπιλέσθησαν. Ἢ βροχὴ κατέπιπτε ραγδαία ἐπ' αὐτοῦ, τὸ δὲ ψῦχος καὶ ἡ πῆνα ἤρχισαν νὰ τὸν μαστίζωσιν ἐν νέου. Ἰπῆγε καὶ ἐστρωμάθη εἰς ἐν πρόστεγον μίαις θύρας ἐνοα ἐπροσπίθησε νὰ κοιμηθῆ.

Ἄλλ' ὁ ὕπνος εἶχε πετάξει ἀπὸ τοὺς ἀμβλεῖς καὶ θολεροὺς ὀφθαλμούς του. Ἄ! γνωστὰ εἰς αὐτὸν κραυγαὶ τῆς εὐθυμίας με-θυσαν ἀντήχου ἀθρόαι δίκην κωδῶνων εἰς τὰ βεβαρυμένα ὄτα του, τὸ ποτήριον πλήρες ἦτο ἐπὶ τῶν χειλέων του καὶ ἡ τράπεζα ἀπὸ ἄκλεκτὰ φαγητὰ ἐνώπιόν του.

Καὶ ὄμως, ἂν καὶ τῶν ζωηρὰ ἢ φαντασία του τὰ παρίστανεν, ὥστε δὲν ἔμενε πλέον, εἰμὴ τὴν χεῖρά του νὰ ἐκτείνῃ καὶ νὰ τὰ λάβῃ, ἐν τούτοις ἐγνώριζεν, ὅτι κείται μόνος εἰς τὴν ἐρη-

μιωθεῖσαν ὁδόν, ἀφοραζόμενος τοῦ ἐπὶ τῶν λίθων κρότου τῆς βροχῆς.

Σηκῶναι τὴν κεφαλὴν του καὶ παρατηρεῖ τὴν μακρὰν καὶ πλη-κτικὴν ὁδόν. Ἐνθυμεῖται ὅτι ἀνθρώποι ἐρημοὶ καὶ ἀνέστιοι ὡς αὐτός, καταδικασμένοι νὰ περιπλανιῶνται, πολλὰκις κατῆνθησαν ἀπόχαιρες ἔνεκα τῆς ἀπομονώσεώς των. Ἐνθυμεῖται πρὸς τού-τοις, ὅτι πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀνέστιός τις δυστυχῆς εὐρέθη εἰς ἀπόκεντρον γωνίαν ἀκονίζων σκουριασμένην μάχαιραν διὰ νὰ τὴν εὐθίσῃ εἰς τὸ στήθος του, προτιμών τὸν θάνατον παρὰ τὴν ἀτε-λεύτητον καὶ μαρτυρικὴν ζωὴν τοῦ νὰ πλανᾷται αἰώνως. Ἐνθὲν κἀκείθεν. Πάραιτα ἀποφασίζει, ἐγερταί, τὰ μέλη του ἀναλαμβάνουσι νέας δυνάμεις, τρέχει ταχέως, καὶ παίρνει τὴν ἀγασπὸν του εἰς τὰς ἔγχεις τοῦ ποταμοῦ. Ἐκεῖ καταβαίνει ἡσύχως τὴν λιθίνην κλίμακα τὴν φέρουσαν ἀπὸ τὴν γέφυραν τοῦ Waterloo εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος.

Ἦτο παλιόρροια κατ' ἐκαίτην τὴν ὕδραν, τὰ δὲ ὕδατα ἐπάφλα-ζον παρὰ τοὺς πόδας τῆς γεφύρας. Ἢ βροχὴ εἶχε παύσει καὶ τὰ πάντα πρὸς στιγμὴν γαλήνην ἐθαίνοντο. Ἀποσφύεται τότε ὄλιγα βήματα... τρέχει... ἀλλ' αἴφνης ἴσταιται!!!... νέα ἀπό-φραξις... αἱ κατῆραι τοῦ υἱοῦ, ὡς καὶ τὸ φάσμα του καὶ τὸ τῆς συζύγου του καὶ τοῦ ἑτέρου υἱοῦ του, ζωηρὰ παριστάνοντο ἐνώ-πιόν του!!... Νέον θάρρος... καὶ πίπτει, φεῦ! ἀπελευσιτι-κῶς ἐντός τοῦ ποταμοῦ, ὅπου καταθειέξεται εἰς τὰ ὕδατα... Ἄλλ-λ' οὔτε πέντε δευτερόλεπτα δὲν παρέρχονται καὶ ἰδοὺ αὐτὸς πάλιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος· ἀλλ' ὅποια μεγάλη μεταβολή, Ζωή!!... Ζωή!! καὶ ἔτι, εἶδος ζωῆς θέλει ἄς εἶνε· πτωχεῖαν, κλονήσις, τὰ πάντα ἐπρότιμα ἀπέναντι τοῦ θανάτου... ὄλιγον ἀκόμη... μιὰ παλάμη, μιὰ σπιθαμὴ—καὶ ἐσώζετο... ἀλλὰ φεῦ! τὸ ρεῦμα τὸν ἔφερεν ἐμπρὸς κἀτωθὶ τοῦ σκοτεινοῦ ὄθρου τῆς γεφύρας, ὁπόθεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν μόνον ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τὰ ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ ποταμοῦ κείρια καὶ τὰ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος ἀντανακλόμενα φῶτα τῆς γεφύρας καὶ τὰ ταχέως διαρχόμενα σύννεφα, ἀλλ' ἐβυθίσθη εἰς ἀπᾶς καὶ δὲν ἀνεφάνη πλέον.

Μετὰ μίαν ἑβδομάδα τὸ πτώμα του εὐρέθη ἐρριμμένον εἰς τὴν ἔρηρὰν μίλια τινὰ κάτω τοῦ ποταμοῦ ἐξωγκωμένον καὶ δὺμορφον. Χωρὶς δὲ νὰ ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τινος καὶ θρηνηθῇ, τὸ ἔφεραν εἰς τὸν τάφον ὅπου πρὸ πολλοῦ μετεβλήθη εἰς χροῦν. (1)

Τοιαύτη ἢ ἐξευτελιστικὴ καὶ κινδυνώδης ἐνταυτῷ κατάστασις εἰς ἡν κατακτώσιν οἱ παιδοῦντες κατῆρσιν τοῦ οἴνου. Ὁ μέθυσος ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κατανεύσῃ τὴν ἄλεθρίαν ταύτην νόσον, διότι τῷ ὄντι νόσος εἶνε ἡ μέθη, ἐπισύρει καὶ ἑαυτοῦ τὴν ἀποστροφήν καὶ περιφρόνησιν τῆς κοινωνίας· καθιστάμενος δὲ κατώτερος καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀλόγου ζώου, παρασκευάζει εἰς ἑαυτὸν ζωὴν ἀθλίαν καὶ πλήρη πολυκαρῖμων ἀσθενειῶν. Ἰνα δὲ λάθωμεν μικρὰν νύξιν τῶν δυστυχημάτων τῶν ἐκ τῆς μέθης προερχομένων, λέγω ὅτι ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπολογίζονται κατὰ τινὰ στατιστικὴν εἰς 50,000 οἱ κατ' ἔτος ἐκ μέθης ἀποθνήσκοντες· εἰ τὸ ἥμισυ τοῦ ἀριθ-

(1) Τὸ διήγημα τοῦτο ἐλήφθη ἐκ τινος τῆς τοῦ Δίνεως μετα-φράσεως συντομηθέν.

(ΜΕΝΤΩΡΟΣ Τόμ. Δ'. Τεύχ. ΑΖ')

τῶν φρενοβλαβῶν, τὰ 2)3) τῶν πενήτων καὶ τὰ 3)4) τῶν ἐγγλη-ματιῶν τοῦ τόπου ἐνεῖνου ἐκ τῆς μέθης προέρχονται. Ἄλλ' ἐν Ἑλλάδι ἢ ἐν Ἀθήναις τοῦλάχιστον, ὅπου γνωρίζομεν ἀκριβῶς ὅποια τὰ ὄμματα ταῦτα ἀναβαλόντι, ἀναλόγως, πιστεύω, δεκα-πλάσια ἢ ἀνεφερε στατιστικὴ τις περὶ τούτου, ἂν ἐγίνετο· ἀλλὰ σπάνια περὶ τούτων αἱ στατιστικαὶ ἐν Ἑλλάδι. Ἐρωτάται λοι-πὸν ὅ ἐν πᾶσι ἀσφάτατος παροιμιώδης περιγράφει τὴν κατὰ-στασιν τοῦ μεθύσου ἐν τῷ κγ'. κεφ. 29—36 λέγων «Ἔς τίνα εἶνε οὐαὶ; εἰς τίνα στεναγμαὶ; εἰς τίνα ἔριδες; εἰς τίνα ματαιολογίαι; εἰς τίνα κτυπήματα ἀνευ αἰτίας; εἰς τίνα φλόγω-τες ὀφθαλμῶν; Οὐχί! εἰς τοὺς ἐγγρονίζοντας ἐν τῷ οἴνῳ; οὐχί! εἰς τὸν ἀνεγνεύοντα οἰνωπλεῖαν; Ἄλλ' ἴσως τινὲς θεωροῦ-τες τὸ μέγεθος τοῦ σκοποῦ τοῦ ἡμετέρου συλλόγου—διότι τῷ ὄντι μέγας ὁ σκοπὸς καὶ τὸ ἔργον τοῦ συλλόγου τούτου καὶ ἔτι μεγαλειτέρα ἢ δύναιμι, ἣν πρέπει νὰ ἀντιτάξῃ οὐος ἐναν-τίον τῶν 180 περίπου οἰνωπλεῖων τῶν Ἀθηνῶν, ἅπαντα ὁ-σημέραι αὐξάνουσι—τινὲς λοιπὸν, λέγω, βλέποντες τὸ μέγεθος τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ τοῦ συλλόγου τούτου, ἀποθαρρύνονται, λέγον-τες: ἀρὰ γε ὁ δυνήθη ὁ ἀριστοτάτος οὗτος καὶ ἀρχὴς σύλ-λογος νὰ ἀνοῖξῃ ἐναντίον τούτου ἐχθροῦ; ὁποῖος μέγιστος καὶ ἄριστος ὁ ἀρῶν! πρὸς τίνα ἔχει νῦν ἢ ἀντιπαλάση ὁ σύλλογος οὗτος; πρὸς ἐχθρὸν δεκάκις μείζονα, πρὸς δυνάστην περίπου οἰνωπλεῖαν καὶ ὄμως, κύριοι, πιστεύομεν ὅτι ὁ μικρὸς καὶ ἀφανὴς σύλλογος ὁ δυνήθη νὰ ἀνοῖξῃ, διότι ἔργος καὶ ἱερὸς ὁ σκοπὸς του καὶ ὡς τοιοῦτος εὐλογεῖται παρὰ τοῦ Κυρίου.

Ἢ ἀκρασία εἶνε νόσος ἐνταυτῷ καὶ ἐγγληματῶν πρέπει νὰ ἀπο-φεύγεται παρὰ παντός ἔχοντας σώας τὰς φρένας· ἐάν νόσος τις κολητικὴ, οἶα ἢ νῦν ὄστρακιά, ἐρπῆση, ὁ μὴ γένετο, εἰς πό-λιν τινὰ ἢ χώραν θριμεία, δὲν θὰ νομισάμεν ἀνόητον τὸν μὴ προφυλαττόμενον ἀπὸ ταύτης, ὅταν βλέπωμεν τοὺς ἄλλους τρέ-χοντας ἀνω καὶ κάτω πρὸς σωτηρίαν; ἀλλ' ἦδη, ἡ νόσος ἐντός τῶν σπλαγγύων τῆς ἡμετέρας πατρίδος ὑπάρχει. Ἄντι νόσου ὅμως ἀνδραγαθίμα θεωρεῖται τὸ νὰ μεθῇ τις, τὸ νὰ κατανησῇ ἀπὸ λογικὸν ὄν ὡς ὁ χροῖος· νὰ κυλίεται εἰς τὴν λήθην, δέχως νὰ συλλογιεταί ὁ ἄθλιος οὗτος, ὅτι, μετ' οὐ πολὺ συνεθίσας εἰς τὸ ἀλέθριον τοῦτο ποτὸν καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὸ ἀποσύρῃ, χάσκει ἀπάσας τὰς τε διανοητικὰς καὶ σωματικὰς αὐτοῦ δυνάμεις καὶ καταστρέφεται εἰς τὸ βάρβαρον τῆς ἀσιτίας καὶ τῆς ἀκρασίας μετ' οὐ πολὺ δὲ καθίσταται ἀνίκανος εἰς παντὸς εἶδους ἐργασίαν.

Ἄλλὰ, ὁ εἶπε τις, ἐγὼ δὲν εἴμαι ἀκρατής· μόνον πενήνηστα δράμα πίνω διὰ τὴν ἄρεσιν. Καὶ μήπως οἱ μέθυστοι εἶνε ἰδι-αιτέρως φυλῆ, ἴδιον τῆς ὁποίας τὸ μεθεῖν;— ὄχι, βέβαια· πενή-νηστα δράμα ἐπινεν ἕκαστος ἐξ' αὐτῶν, ἀλλὰ τὰ πενήνηστα ἔργων μίαν καὶ κατέπιν δύο διαθέες, μέχρις οὗ κατῆνθησαν νὰ μὴ δύνανται νὰ ἀνακύψωσιν ἐκ τῆς μέθης.

Οὐδεμίαν λοιπὸν ἄλλη θεραπεία τῆς ἀκρασίας, κύριοι, ἢ ἢ παύσις τοῦ πίνειν. Ἢ φύσις πρέπει νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ πᾶρὰ φύ-σιν πολεμίου, τοῦ ἐπ' αὐτῆς ἐνεργούντος καὶ νὰ ἀρεθῇ εἰς ἡσύχιαν.

Ἄλλὰ μήπως ἔχεις ὠρισμένους καιροὺς καὶ ὄρας καὶ ἡμέ-ρας καὶ τόπους, ὅπου ἔχεις κατὰ νοῦν νὰ εὐχαριστῆς ταύτην σου τὴν ἄρεσιν, πίνων μεθυσιτικὰ ποτὰ; Μένεις πολλὰκις διὰ νὰ

λάβρης κάτι τι ἐν τῷ καπηλείου, ὅταν ὁδοιοργῆς, καὶ πάντοτε ὁσάκις φθάσῃ εἰς τὸ χωρίον ἢ εἰς τὴν πόλιν; Ἡ συχνότες αὕτη τοῦ πίνειν θέλει ἐμφυτεύσει ἐν σοί, πρὶν τὸ αἰσθάνθῃς, τὰ σπέρματ' αὐτῆς φρικώδους ταύτης νόσου, ἣτις θέλει σὲ καταλύσει αἰωνίως.

Ἦχαις φίλους ἢ συντρόφους, τῶν ὅποιων ἢ παρουσία, ὅταν τοὺς ἀπαντήσῃς, διαγέρει ἐν σοί τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πίνειν; Ἰνθυμοῦ, ἔτι καὶ σὺ καὶ ἐκεῖνος βαδίζετε ἑξῆς, ἐν ᾗ δὲν ὑπάρχει εὐτε ἀσφάλεια εὐτε ἑλπίς, παρ' ἐξὸν ἐπιτρέφῃτε ἀμέσως.

Ἄγαπᾷ τις εἰς ὑμῶν νὰ θεάτῃται τῆς προαιμικροτάτης εὐκαιρίας καὶ περιστάσεως μεταξὺ τῶν συντρόφων του, διὰ νὰ προτείνῃ φίλημια; «Οὐμὶ, ἀνθρώπε τοῦ Θεοῦ, θάνατος ἐν τῷ λέθῃσι (B. Βασίλ. γ' 40).

Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ καπνὸς ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου σουλάγου, διὰ τοῦτο δύο μόνον λέξεις θὰ προσθήσω καὶ περὶ τούτου, μὴ θεωρῶν αὐτὸ σπουδαῖον.

Οὗτος, ἐν φυτῶν ἐγγύθῃ τῷ Μεξικῷ, εὐρέθη, ὡς κοινῶς πιστεύεται, ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν εἰς τὴν γῆσον Ταμάσκαν, εἰς ἣς τὸ ὄνομα δι' αὐτοῦ κληθῆται κατ' ἄπαντα τὴν ἐσπερίαν Εὐρώπην. Τῷ 1518 ὁ Κριστὸς ἔπεισε σπύρους τοῦ φυτοῦ τούτου εἰς Κάρθλον τῶν Ι', τῷ δὲ 1560 ὁ Νικὸς (εἰς αὐτὸ τὸ ὄνομα νικουσιανῆ), πρέσβευς τῆς Γαλλίας ἐν Ἀμερικῇ, εἰσήγαγεν αὐτὸ εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐν ᾗ ἐτέθη εἰς χρῆσιν ὑπὸ Φραγκίσκου τοῦ ἐκ Λορραίνης καὶ ὑπὸ Ἀλκατερίνης τῶν Μεδίκων. Οἱ κατὰ πρότον καπνίσαντες τὴν νικουσιανὴν ἐχλευάσθησαν ἢ καὶ καταδύχθησαν. Οὕτως ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, Ἰάκωβος ὁ Α', ἀπεργόρευε τῷ 1604 τὴν χρῆσιν τοῦ καπνοῦ ἐντὸς τοῦ βασιλείου του· ὁ Πάπας Οὐρβανὸς ὁ Α' ἀνεθεμάτισε τοὺς καπνίζοντας ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. Μισράτης ὁ Δ' ἀπεργόρευε τὴν χρῆσιν τῆς νικουσιανῆς ἐπὶ ποινῇ ἀποτομῆς τῶν χειρῶν καὶ τῆς ρινὸς ἀλλῶ, μ' ἄλλας τὰς αὐστηράς ἀπαγορεύσεις, ἢ χρῆσις τοῦ φυτοῦ τούτου κατέστη παγκόσμιος. Δὲν θεωρῶ δὲ ἢ ἀνοήτως, ὡς καὶ ἄλλοις τις προείπε, τοὺς ἀναρροφῶντας τούτον καὶ ποιοῦντας τὴν ρίνα αὐτῶν καπνοδόχον, διότι τὸ τοιοῦτον δύναται νὰ ἐπιφέρῃ δυσάρεστα φαινόμενα.

Ἐκ τούτων λοιπὸν δύναται τις νὰ συμπεράσῃ εὐκόλως τὸν σκοπὸν τοῦ συλλόγου τούτου καὶ τίς ἢ ἐκ τούτου ὑπέλειψεν, διότι ἀποτρέπει τοὺς εἰς αὐτὸν προσκεκολλημένους ὡς καὶ τοὺς ἔξω, διὰ συμβουλῶν, τῆς χρῆσεως καὶ τῶν δύο τούτων ὁλοθρίων, τῆς τε μέθης καὶ τοῦ καπνοῦ.

Ἀλλὰ, κύριοι, εἰς τὴν τοῦ Βάκχου καὶ τοῦ καπνοῦ λατρείαν προστέθη ἡθῆ καὶ τρίτη, ἢ τῆς Ἀφροδίτης, εἰς τὰ ἠδικοῦς κερβεῖα (1), ἅτινα ὁσημέραι, ὡς κολλητικὴ τις ἀσθένεια, αὐξάνουσι. Συμβουλευτέω λοιπὸν ὑμᾶς καὶ ταῦτα νὰ ἀποφεύγετε, ὡς ὁλοθρίωντα καὶ ἀσχερότατα καὶ μάλιστα εἰς τὴν νεολαίαν.

Ἄς ἐγγραρυθῇ λοιπὸν εἰς τὴν καρδίαν παντὸς ἀνθρώπου ἔτι ἢ χρῆσις τῶν κωστικῶν ποτῶν κατ' ὁποῖονδήποτε σχῆμα καὶ κατ' ὁποῖονδήποτε βαθμὴν εἶνε ἀφρασῖα καὶ ὡς τοιαύτη πρέπει νὰ ἀποφεύγεται.

(1) (Cuffs chantants).

ΠΕΡΙ ΔΟΣΗΣ.

Πολλοὶ τὸν πλοῦτον ἐμίσησαν, τὴν δοξᾶν δὲ οὐδέει.

Οὐδεὶς οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἐν τῷ κόσμῳ περιφρονῶν τὴν δόξαν. Ὁ δίκτυρος αὐτῆς πόθος, διηγεῖται ἐν τῇ διανοίᾳ ἡμῶν ἐνυπάρχων, οὐδαμῶς ἀναγκάζεται ὑπὸ τῶν διαφόρων ἀναγκῶν καὶ παθῶν τοῦ ἡμετέρου βίου. Οὐδεὶς ἀμεριμνᾷ ἴνα κατασταθῇ ἀξίος αὐτῆς τε καὶ τῆς κοινῆς ὑπὲρ αὐτοῦ ἐπιδοκιμασίας. Ἡ κατὰ τὸ φαινόμενον περιφρόνησις τῆς δόξης καὶ ἢ προτίμησις τῶν ἄλλων ἀγαθῶν καὶ δωρημάτων τῆς τύχης προέρχεται ἀπλῶς ὑπὸ τῆς ἡμετέρας ἀδυναμίας τοῦ νὰ φανώμεν ποτε ἑυδοῖοι. Νὰ μεταβαίνωμεν βαθμωδῶς, εἰς ἡλικίαν προχωροῦντες, ἀπὸ δυνάμεως εἰς δύναμιν, ἀπὸ ἀρχῆς εἰς ἀρχὴν, ἀπὸ μαθήσεως εἰς μάθησιν, ἰδοὺ ἔπειρ ἅπαντες ἐπιποθοῦμεν. Ἐπαρχει τι θαυμαστῶς εὐδραστον, πρὸς τοῦτο προτρέπον τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἐπαρχει ἐν ἡμῖν αὐτοῖς γενικὴ τις ἐπιθυμία τοῦ νὰ καθιερώσωμεν καὶ δικαιώσωμεν τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ δόγματα ἡμῶν ἐν τοῖς δελτιοῖς τῆς ἀθανάτου μνήμης. Ἀνεγέρσει ἀνδρείωντι, ἐκτυπώσι μεταλλοσῆμιν, μουσικαίων οἰκοδομῇ καὶ λαμπρῶν δεζλίτων, θριαμβευτικῶν ἀνθίδων ἀνυψώσεσις, ἐπενοήθησαν ὑπὸ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν πρὸς δικαιωματῶν καὶ ἀπαθανάτισιν τῆς ἰδίας αὐτῶν δόξης.

Τὸ σφοδρὸν πάθος τῆς δόξης ἐστὶ τὸ πρῶτιστον ἢ μάλλον εἰπεῖν τὸ μόνον ἐλατῆριον τὸ ὠλοῦν τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὸ συλλαμβάνειν μεγάλας ἰδέας καὶ ἐκτελεῖν ἡρωϊκὰς πράξεις, διεγειροῦσας ὀκειμασῶν ἀπάντων τῶν αἰώνων καὶ ἀπασῶν τῶν γενεῶν. Ἰπ' αὐτοῦ οἱ ἀνθρώποι περιπέσουσι ἀπεράντους ὀκειμασῶν, ἰσοπεδοῦσιν ὄρη, πληροῦσι κοιλάδας καὶ βράχους διορύττουσιν. Ἰπ' αὐτοῦ οἱ πυραμίδες τῆς Μίμφιδος ἀνηγέρθησαν, ἢ τοῦ Μοίριδος λίμνη ἀνεσκάφη καὶ ἐστήθη τῆς Ρόδου ὁ κολοσσός. Ἰπ' αὐτοῦ οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι κτίσαντες τὴν αἰτίαν αὐτῶν πόλιν, προσεβίβησαν αὐτὴν εἰς περιφέρειαν πενήτηντα μιλίων μέγροι τῆς εποχῆς τοῦ Ἀδριανοῦ. Εἰς τὴν δόξαν ὀφείλεται ἢ ἐφεύρεσις τῶν τεχνῶν καὶ τὰ ὀκειματα τῶν ἐπιστημῶν. Ἰπ' αὐτῆς ὁ ἀστρονόμος τοποθετεῖ τὸ ἀστεροσκοπεῖόν του ἐπὶ τῶν χιονοβλήτων ὀκειμασῶν καὶ ὁ βοτανικός ἀναρριχθῆται ἐπὶ τῶν δυσβάτων ὀρειῶν πρὸς ἀνακρίτησιν φυτῶν. Ὁπόσον προθύμως ὑπὸ τὴν κρατικῶν τοῦ πάθους τούτου ἐπιτροπῆν ἅπαντες οἱ ρήτορες καὶ ἰποηταί, ἅπαντες οἱ μεγαλοφυεῖς καὶ σοφοὶ ἄνδρες ἐπακούσι τὰς διανοίας αὐτῶν. Θεωρήσατε τὸν Δημόστῆνον δημογοροῦντα ἀπέναυτι τῶν προσκλιζόντων κυμάτων τῆς πολυφλοίσβου θαλάσσης, ἴνα συνεβίσθη πρὸς τὰς τοῦ δήμου καταδοάς. Θεωρήσατε τοὺς μαθητιῶντας Πυθαγοριστὰς εἰς τριετὴν σιωπὴν καθυποβαλλομένους ὅπως προσλάβωσι τὴν ἔξιν τῆς μελέτης καὶ τῶν ὀκειτῶν συλλογισμῶν. Ἰπὸ τὴν ἰσχυρὰν καὶ ἀκατάσχετον τῆς δόξης ἐπενέργειαν τοὺς πόθους ὑπομένωμεν, τοὺς κινδύνους περριπονοῦμεν καὶ ἐνθουσιαιδῶς ὀκειμὴν πρὸς τὸν θάνατον.

Ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνῶν, εἰς τῶν ὅποιων τὴν καρδίαν σταθερῶς ἐπικρατεῖ ἢ τῆς δόξης ἰδέα καὶ τῆς ἀθανάσιας ἢ ἑλπίς, δυνάμεια καὶ ὀφείλομεν νὰ περιμένωμεν μεγάλα κατορθώματα. Προση-

λόνοντες οὗτοι, ὅς καὶ δικαίῳ τῷ λόγῳ ἀποκαλοῦμεν ἠρώας, τὴν προσοχῆν των πρὸς τὸ ἀντικείμενον ἀποκλειστικῶς τῶν ἐπιθυμιῶν των, καὶ ὑπὸ διαφόρους ἐπιθυμίας καὶ μαρμάρους ἄλλως ἀγνώστους τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις θεωροῦντες αὐτὰς, συλλαμβάνουσι, σχεδιάζουσι καὶ ἐκτελοῦσι τὰς δυσχερεστέραις καὶ ἐνδοξοτέραις πράξεις, αἰτίνας, πρὶν ἢ ἐπιτυχίᾳ ἐπιστεῖν τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς προσπαθείαις αὐτῶν καὶ διαδηλώσῃ τὸ δυνατόν τῆς ἐκτελέσεώς των, ἐφαίνοντο εἰς τὸν λαὸν γελοῖαι, μυθώδεις, χιμαιρικαὶ καὶ ἀκατόρθωτοι.

Εἰς τοὺς μεγάλους λοιπὸν ἄνδρας τὸ πάντα δυνατὸν. Ὅτε ὁ Ταμερολάνος ἢ Ταίμερης τὸ 1402 μ. Χ. ἔστησε τὰς πολιτικητικῶν του μηχανὰς ἀπέναυτι τῶν ὀκειμασῶν τῆς πόλεως ἡμῶν Σμύρνης καὶ ἠνάγκασε τοὺς στρατοὺς τῶν πολεμίων ν' ἀποχωρηθῶσι μὲ μέγιστην αὐτῶν φθοράν, δὲν ἠγγίκα τὸ δυσχερὲς τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ ἔτι προσέβαλλε φρούριον εἰς τὸ αἰ χριστιανικὴ δυνάμεις ἠδύνατο βεβῶτως ἀπὸ ὕρας εἰς ὕραν νὰ πέμψωσι ταχέως ἐπικουρίαν καὶ πολεμοφόδιον. Τὸ πάθος ὅμως τῆς δόξης ὠλοῦν αὐτὸν πρὸς τὸ ἔργον τῷ ὑπήγρυσε συγχρόνως καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐκτελέσεως. Πληροῖ τὸν λιμένα διὰ προχωμάτων, κωλύει τὴν εἰσροὴν τῶν ὑδάτων καὶ ἀναστῆλκει πᾶσαν βοήθειαν ἀπὸ μέρους τῶν Ἰβρωπιῶν σιολῶν, ἢ δὲ θριαμβευτικῆ αὐτοῦ σημαία, ἀναπετασθεῖσα ἐπὶ τῶν καταδορισθέντων καὶ κατακτηθέντων τεχνῶν τῆς πόλεως, ἐδήλωσεν εἰς τοὺς ἐκπλαγέντας λαοὺς ὅτι οὐδὲν ἀδύνατον εἰς τοὺς μεγάλους ἄνδρας.

Ὅτε ὁ Λουδοβίκος συνέλαθε τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ καταστήσῃ τὴν Λακεδαιμόνα δημοκρατίαν ἠρώων, ἐδήλωσεν καὶ οὗτος ἐπίσης τὸ αὐτό. Πρὸ τοῦ νομοθετοῦ τούτου σπάσεις καὶ ἐμφύλιοι ἔριδες ἔσχον αἱ φυσικαὶ συνέπειαι προγενεστέρων ἐπιδορισμῶν καὶ κατακτήσεων διαφθορασίων τὰ ἦθη τῶν πολιτῶν. Ἀλλ' ὁ νομοθέτης ἠθέλησεν ὡστε ἢ κυβέρνησις τῆς Σπάρτης καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ λαοῦ ν' ἀναμορφωθῶσιν οὐχὶ βαλμηθῶν, ἀνεκαυσθησῶν καὶ βραδύως, ἀλλ' ὀσον αἰὼν τε ταχέως καὶ διὰ μιᾶς. Τὸ τοιοῦτον ἐφαίνετο βεβῶτως τοῖς πᾶσι δυσκατόρθωτον. Ἀλλ' ὁ μέγας οὗτος ἀνὴρ δραξάμενος τῆς πρώτης στιγμῆς κατ' ἢν ὁ λαὸς ἔκλυε πρὸς τὴν ἀρετὴν, ἐν μέσῳ τῆς ἐπικρατούσης ἐν Σπάρτῃ γενικῆς καὶ διηγεῖται ἀταξίας, ἀνέσπειρεν εἰς τοὺς συμπολίτας του τὰ αὐτὰ ἐνάρετα αἰσθηματα αἰτιᾶ ἔφλεγον τὴν καρδίαν του, ἀνακηρύξας τὰς δὴθεν μετὰ τοῦ Θεοῦ Ἀπέλλωνος συνεταξίας του, ὡς ἀναφέρει καὶ ὁ Ἡρόδοτος (Βιβλ. Α. 65) «Οἱ μὲν δὴ τινες πρὸς τοῦτοις λέγουσι καὶ φράσαι αὐτῷ τὴν Πυθίαν τὸν νῦν κατασταῶντα κόσμον Σπαρτιήθησιν. . . ὡς γὰρ ἐπετρέπευσεν τάχιστα, μετέστησε τὰ νόμιμα πάντα, καὶ ἐρύλαξε ταῦτα μὴ παραβαίνειν.» Ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ ἀναθρασυδὸς τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν ὀκειμάζει τὰς ἐκρήξεις μεγάλων ἠφαιστειῶν, ὕπ' ὡν πολλὰκις παρεκτρέπονται αἱ συνήθειαι καὶ τῶν ποταμῶν. τοῦθ' ἔπειρ εἰς μάτην διὰ τῆς τεχνῆς ἠθέλα καταρθωθῇ. Ὁ Λουδοβίκος λοιπὸν ἐπέτυχεν. Τὸ σχεδίον του ὑπῆρξεν ἴσως τὸ τολεμιοτάτου καὶ δυσχερεστάτου ἀπάντων, κατορθωτῶν ὅμως παρὰ ἀνδρὶ ὠλομένῳ ὑπὸ ἰσχυρῶν παθῶν καὶ ἰακτῶ καὶ τοῖς ἄλλοις αὐτὰ μεταδόσιντι.

Ἐκ τῶν εἰρημένων προσέτι καταδοκῶνται καὶ ἢ μεταξὺ νομωχῶν καὶ μεγαλοφυῶν διαφορὰ. Ὁ νομωχῆς εἰσάγει νέαν μέθο-

δον εἰς πράξιν, ἢ ἐφαρμογὴν ἐγένετο ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας. Ὁ μεγαλοφυῆς ποιεῖται χρῆσιν τῶν παθῶν, τῶν ὀκειῶν ἐκ πάρας γινώσκαι τὴν ἰσχύν, καὶ σχηματίζει ἴδιον τρόπον ἐκτελέσεως πράξεων ἠρωϊκῶν. Οἱ νομωχῆς βραδύως αἰτῶν τὴν τετρομημένην ὀκειν, αἰ γαλοφυεῖς ἐγκαταλείπουσι αὐτὴν. Ὁ νομωχῆς στείρει παλαιῶν σπύρον διὰ νέον ἀμῆτον, ὁ μεγαλοφυῆς ἐφευρίσκει νέον ἐλατῆριον πρὸς κίνησιν παλαιῦ κόσμου. Πρὸς τὸν νομωχῆ τὸ βιβλίον τῶν μελλόντων ἀπέκειται κεκλεισμένον, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸν μεγαλοφυῆ τὸ δὲυδραλὲς ἔθιμα του πάθους αὐτοῦ εἰσθῆαι εἰς τὴν ζωώδη αἰυασσον αὐτῶν.

Ἄν ὅμως αἱ ἰδέαι καὶ αἱ πράξεις ἀνδρὸς τιως δὲν προέρχωνται ἐκ τοῦ πάθους τῆς δόξης, ἀλλ' ἐκ τοῦ τῆς φιλαρμονίας ἢ τοῦ ἔρωτος, τότε ἐν γένει ὀκειν ἀξίαν ἀποδοῖαι εἰς αὐτὰ τὰ θεμιτόσιον. Οὐχὶ διότι αἱ ἰδέαι καὶ αἱ πράξεις αὐτῶν δὲν ἀπαιτοῦν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεγάλην περιποίησιν καὶ πηχῶν συνδρασμῶν, ἀλλὰ διότι εἰσὶ μικροῦ λόγου ἀξίαι ἢ καὶ ἐπιδοθεῖς πρὸς τὴν κοινω- νίαν. Οἱ τοιοῦτοι οὐδόλως ἀξιοῦνται ὅπως λογιζόμεναι ἐνδοῖοι καὶ ἐπιφανεῖς.

Ὅθεν διὰ τὸ ἦεν τις μέγας καὶ ἠρώς ἐν αὐτῷ, ὀφείλει ν' ἀναδέχεται ἐπιχειρήσιν πράξεων ἐναρέτων. Αἱ δυσχερεῖς καὶ ἐπιζημιαῖαι ἐπιχειρήσιν ἐπίσης μεγάλαι καὶ ἠρωϊκαί. Τούτῳ δὲ γίνεται καταφρονεῖς εἰς αὐτῆς τῆς ιστορίας. Ἄς θεωρήσωμεν μετὰ προσοχῆς ὀκεινὴν ποτε μέγαν ἀνὴρα χαίροντα ὑπερβαλόντως τὴν ὑπόληψιν τοῦ λαοῦ καὶ ἢ εὑρισμένην ἔτι ἢ δόξα αὐτοῦ καὶ τὸ μεγαλεῖον δὲν προσεληθήσιν ἀναλόγως τῆς σωματοκῆς του δυνάμειος ἢ τῆς γεννωτικότητος, ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς ἀξιολογότητος καὶ τῆς δημοσίας αὐτῶν ὀφελείας. Εἰς Ρωμῆος ἐν τοῖς ἀρχαίοις χρόνοις ἀνέστη μαχόμενος ἐναντίον τριῶν. Ἡ πρῶτος αὐτὴ ἀναμειβέλλως ἦτο γεννωτική, ἀλλὰ πλείεται ἀπλοῖ στρατιώται δύναται νὰ ἐκτελέσωσι τοιαύτην. Πλείστοι καταρθωσαν μάλιστα νὰ φουεῖσων εἰς ἢ καὶ ἐπὶ συνέμια δυνατοὺς ἀντικλοῦς, καὶ ὅμως ἢ ἱστορία οὐδέποτε ἀνέφερε τὸ καταρθωμῆ. Ἀλλ' ἢ σωτηρία ὀκεινὴν κρότους, ἔπει μετὰ ταῦτα ἠδυνήθη νὰ κατακτετῇ τὸν κόσμον, ὀφείλεται εἰς τὴν καλὴν ἔκδοσιν τῆς εἰρημνῆς μάχης. Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ἐγένετο ἠρώς. Καὶ, ὁ Ὀράτιος, ὁ νικητῆς τῶν τριῶν Κορινθίων εἶνε ἠρώς. Προσηρτήσατο τὸν ὀκειμασῶν τῶν συμπολιτῶν του, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐξυμνωμένο ἐν τῇ ἱστορίᾳ μετεδῶθη καὶ εἰς τὰς μεταγενεστέραις εποχὰς. Δύο τινὲς γίνονται οἰκεία βουλήσει, ἢ Σαπρῶ καὶ ὁ Κούρτιος ἢ μὲν ἴνα σθέσει τὰς ὀκεινῆς φλόγας τοῦ ἔρωτος, ὁ δὲ ἴνα λυτρώσῃ τὴν Ρώμην. Ἡ Σαπρῶ ἦτο εἰρητολήπτος, ὁ Κούρτιος ἦτο ἠρώς. Ὅταν τὰ ἔθνη ἀνήγειρον ἀνδρείνας εἰς τοὺς πρώτους ἐφευρετὰς διαφόρων μυστηρίων, δὲν ἐτίμων βεβῶτως αὐτοὺς διὰ τὴν μεγαλοφυῶν των, αἰτίαν αὐτῶν τῆς ἐφευρέσεως, ἀλλὰ διὰ τὴν εἰς αὐτῆς πρὸς τὸ ἔθνος προσέψαταν πρακτικῶν ὀφελείων.

Ἐκ τούτων δυνάμεθα νὰ συναγράωμεν ὅτι ὁ πράττων πράξεις ἀναμειβέλλει τῆ τε πατρίδι καὶ τοῖς ὀκειμοῖς αὐτοῦ εἶνε μικρὸς ἀνὴρ. Ἀλλ' ὁ ἐμπνεόμενος ἀληθῶς ὑπὸ τῆς δόξης καὶ τῆς ἀρετῆς δύναται νὰ κατασχῇ τὴν πρώτην θέσιν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ καὶ νὰ πρῶξῃ τὸ ὀκεινόν. Ἰδετε τὸν Κρομμύλλον. Καὶ τοὶ διὰ ραδιουργίων κατέσχε τὸν ὀκεινόν τῆς Ἀγγλίας, τὸ προσκηθῆν μεγα-

λείων, ή λάμπρις του στέμματος, ο τρόπος δι' ού έκυβέρνησε τον λαόν και ή νέα δύναμις δι' ής περιέλαβε την 'Αγγλίαν, εξαλείψαντα τās προτέρας αυτού βασιλοποιίας και τὰ έγγλήματα, εξήγυγέυσαν αυτόν. Κατατάσσεται 8θον ο Λάρδος ούτος προστάτης εν τή πρώτῃ βαθμίδι των μεγάλων άνδρων.

Ίσως ήθελε τις νομίσει εν τούτοις, ότι άπαντες οι μεγάλοι και ένδοξοι άνδρες, προς ους όρειλομεν τὰ έπισημότερα και λαμπρά κατορθώματα και την βελτίωσιν των τεχνών και επιστημών, παρίστανται ήμιν ως τύπος και υπογραμμίδες του ύψους εις ο δύνανται να φθάση ή ανθρωπίνη φύσις, ένα μεταδόσως και προς ήμās μικράν τινα μερίδα του ούρανού εκείνου πυρός, δι' ού ζωοποιούσι τον ήθικόν κόσμον. 'Αλλά δυστυχώς, ακαταλόγηστοι άδυναμιαί αναγκάζονται έντοτε παρά τοίς μεγάλοις τούτοις, τοίς ένδόξοις και σοφοίς άνδράσιν, έμβάλλουσιν ήμās εις μεγίστην άπορίαν. Τίς ήθελε ποτε νομίσει ότι αί άκόλουθοι ψυχικά άδυναμιαί περιεργάησαν υπό της γραφίδος της άληθείας και ουχι μάλλον υπό φθόβου και κακοουλίαν; Τίς ήθύνάτο ποτε να στοχασθῆ ότι ο Λώκιος ήγγαπα περιπατώσας τους μύθους; ότι ο Νεύτων έδιδε τυφλήν πίστιν εις τους λήρους της άστρολογίας; 'Οτι ο Δόκτωρ Κλάρκ ένεκχυάτο πλείοτερον εις την σωματικήν αυτού ευνησίαν ή εις την επιστήμην του; Και ότι ο Πάπ ητο τυφλός και επικαύρειος και πολλάκις δι' όλης της ήμέρας έκαιτο επί της κλίνης, μεχρισού ο υπηρέτης άνήγγελλεν αυτώ την ύραν του γούμματος; Και όμως ταύτα είσιν άληθή. Δυναμεία έτι να παρατείνωμεν την περιγραφήν των τοιούτων ανθρωπίνων άδυναμιών και δια πλείστον άλλων παραδειγμάτων, άλλ' άρκούμεθα εις μόνα τὰ εξής. 'Η βασιλισσα 'Ελισάβετ ητο φιλάρεσκος. 'Ο Βάκιων ήγγαπα την δωροδοκίαν. 'Ο Λουθηρος ητο τσοσούτον όργιλος ώστε πολλάκις άγρονόησεν τον Μελάνχθωνα. 'Ο Μελάνθων έπίστευε τους όνειροφρονας. 'Ο Ρισσαλιεύς και ο Μαζαρίνος ησαν τσοσούτον δαισιδαίμονες ώστε επλήρουν συνταξιν εις τον άστρολόγον Μορην δια να τους υπηρατή δι' της επιστήμης του. 'Ο Τάκτιος είχε πολλās προλήψεις και ο Σακεσπῆρος έπίστευε τους γόητας.

Υπό ο έτέραν έποψιν του πράγματος θεωρουμένου, πολλοί σοφοί, μεγάλοι και αξιοσέβαστοι άνδρες, οι την δόξαν πρότερον περιβεβλημένοι, περιήλθον εις την άνάγκην του ν' αναξιοπισθώσιν υπό την κατάβληψιν των ανθρωπίνων συμφορών, να ζήσωσιν εν ταλαιπωρία και ν' αποθάνωσιν εν ένδειά και πενυχρότητι, ενφ' εύθειας τινές σύγγρονοι αυτών Οηγοί σκώληκες και βλάκας της κοινωνίας επικαίνοντο υπό του μουλού της εύπαθείας και των εύτυχημάτων.

Εμ. Γιαννακόπουλος,

ΕΛΛ. ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΝ.

Το φιλανθρωπικόν τούτο της πόλεως ήμών ίδρυμα, ούτινος την υποστήριξιν και περιθαλψιν ουδέις άμφιβέλλει ότι πάντες όφειλομεν και ως Χριστιανοί και ως άνθρωποι ειλικρινώς να έπι-

θυώμεν, βαινει λίαν ήρέμα καθ' όσον άποροῦ τούς πόρους αυτού, ών εν τούτοις έχει άπόλυτον την άνάγκην.

'Η αξιοέπαινος αυτού 'Ερραία ουδέλιος άποφύγει ένα πάντα κινή λθόν, έντος του κύκλου της τιμότητος πάντοτε ένεργούσα, όπως δύναται ουχι μόνον να καλύπτη τὰ προς αξιοπρεπή διατήρησιν του γινόμενα έξοδα, αλλά και να περισσέη ει δυνατόν από κειροῦ εις κειρον προς τινα έστω και γλίσχη, δι' ών ποτε ίσως κικτορώθη ν' άνεγερθῆ ίδια του όφρανοτροφείου οικόδομη.

Κατά τον μήνα τούτον πρόκειται, ως και ο έγγχώριος τύπος έδηλοποιήσε, να γίνη ύπερ αυτού εκκθύβουσις λαχείου, άφ' ής όμιλος μικράς σχετικώς ή τῶ ίδρύματι τούτω προσγενησομένη ύφέλεια.

'Ο όμογενής και γνωστός τῶ έμπορικῶ κόσμῳ αξιοτίμος κ. Φωκίων Βουτσινάς, όπαθός ουχι ήττον του λογίου βσον και του έμπολαίου 'Ερμού, εύρησεσθήη να και άλλιος συνδράμη το 'Ελλ. 'Οφρανοτροφείον της Σμύρνης. Μεταφράσας δηλαδή εν γλώσση καθρευσή και έμμέτρως εν των του έξαιρέτου της Γαλλίας άιόδο Βικτωρος Ουγώ άριστουργημάτων, οῦ ο τίτλος «Le Roi s' amuse» "ο βασιλεύς εθθυμεί", προσφέρει ευγενώς πάνυ τῶ πόνημά του αυτό εις τῶ 'Οφρανοτροφείον ή δ' 'Ερραία, άναγγέλλουσα την έκδοσιν του, επικαλείται την συνδρομήν των φιλορφάνων.

'Οτι ουδέις των φίλων του Μέντορος άναγκαστών δεν θα λείψη άσμενέστατα να συνδράμη τῶ περι οῦ ο λόγος βιβλίον, ουδέλιως άμφιβέλλομεν, άριστα πεπεισμένοι περι των ευγενών και Χριστιανικωτάτων αυτών αισθημάτων. Δια τούτο προλαμβάνομεν σήμερον να ειπωμεν χάριν αυτών όλίγα τινά περι του Γάλλου συγγραφέως πρώτον και περι του συγγράμματος αυτού Le Roi s' amuse δεύτερον.

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΩ.

Του Βικτωρος Ουγώ ή βιογραφία εινε ή βιογραφία της νεωτέρας Γαλλικής ποιήσεως, πρό πάντων της δραματικής. Γεννηθείς συγχρόνως σχεδόν μετά του αιώνος τον όποιον ελάμπρυνεν, ήλθεν είκοσαετής περίπου την ήλικίαν εις Παρισιους, όπου τότε, και μέχρη του 1845 σχεδόν, ως ρεΐθρον εις μέγαν καταμὸν χυνόμενα, διαυθύνοντο οι άνθηροι και έξοχοι νόες, βσοι ησαν προωρισμένοι να ποτίσωσι τον ιδέας και γνώσεις διψώντα κόσμον. 'Η έποχή εκείνη ητον έποχή άμης φιλολογικής, νοεράς, ήθικῆς, την όποιαν και νύν έτι οι γνησιώτεροι των Γάλλων πατριωτών στενοάζοντες μνημονεύουσι..

'Ο Β. Ουγώ συνέστησεν ίδιαν εν Παρισιαις δραματικήν σχολήν και άνέπλασεν, ούτως ειπείν, την Γαλλικήν γλώσσαν. 'Επέδωκε πρό πάντων εις τῶ δραματικόν, όπου, μετά τον Σακεσπῆρον, εινε άπαράμιλλος, και ήκολούθησε τῶ ύφος του Βιργιλίου, τον όποιον, όπως και ο ίδιος όμολογεί, πολλοχού άντιγράφει σχεδόν. Σύγγρονος του Λαμαρτίνου (1), εινε, ούτως ειπείν, ε

(1) Οῦ την βιογραφίαν και την εικόνα ίδε σελ. 38 Γ'. τομ. του Μέντορος.

αντίθετος αυτού πόλος.—Βικτωρ Ουγώ και Λαμαρτίνος, ουάς άστέρων οίτινες συγχρόνως εφώτισαν τῶ αυτό στερέωμα, είσιν οι δύο βραχίονες της Γαλ. Μούσης του 19' αιώνος. Πλήν όποιά μεταξυ των δύο διάστασις! 'Ο Λαμαρτίνος, ή άρμονία, ή ήδύτης, — ο Ουγώ, ή άκφρασις, ή ζωή: ο μὸν μεθύσκει, ο δὸ έξυπνί: ο πρώτος άφελής, φυσικώτατος, ο έτερος παραδοξολόγος, τερατολόγος πολλάκις και μιστός ιδεών πρωτοτύπων και άντιπρακτικῶν προς άλλήλας. Τούτο, ή τερατολογία, εινε ή βάση της φιλολογικής άξίας του.

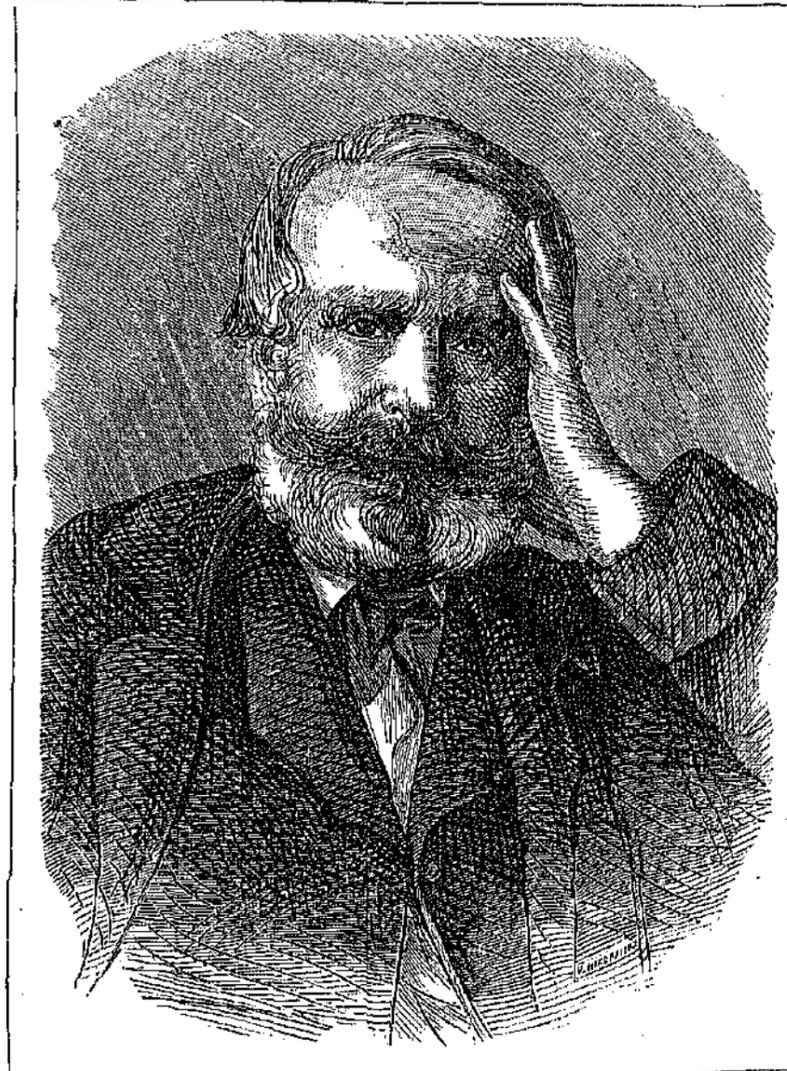
'Ως πολιτικός ο Ουγώ έσχεν, βχι πᾶ, ο άπεκθύόμενος εις της πολιτικής τῶ πέλαγος, τās εύθιας ήμέρας και τās τριμυμάστου. 'Αλλά έμεινεν άείποτε άνήρσκαθερών άρχών, έσπερ εινε αρετή σπανία δι' ένα Γαλάτην 'Ως προς τούτο, εφάνη άνώτερος του Λαμαρτίνου, επιδοκίμαζοντος πολλάκις σήμερον δι,τι άπεδοκίμαζε γόδες, και τ' άνάπαλιν. Δημοκράτης, πλήν ουχι τσοσούτον άπόλυτος βσον εν νές τον παρεσήσαν, διότι πολυλαχού έστιμάτισε πάν τοσούτων δημοκρατιών τās άσχημίας, και (έσπερ ίδίως άξιον σημειώσεως) προσέειπεν του τας μεταγενεστέρας παρά της Κοινότητος διαπραγείσας καταστροφάς: δημοκράτης ύπερ πάντα άλλον πιστός εις τās άρχάς του, κατέδειξε τὰ αί-

σχη του πεπρωκότος συστήματος και έμαστίγισε τον Ναπολέοντα Γ', βσον ουδέις άλλος. 'Εξορισθείς ως ήν έπίμενον, έξησε μακρόν της Γαλλίας εφ' όσον εδάρουν ο Βοναπαρτικός ζυγός την πατρίδα του. Καίτοι δὸ τῶ προσεσθῆη άμνηστία, τῶ σύνηθες τούτο των ήγγμόνων δέλεαρ, δεν επανήλθεν ειμή βτε είδεν αυτήν άπηλλογμένην του δυναστού της, πιστώς τηρήσας και ως προς τούτο, βχι εις έξορίαν άπερχόμενος δημοσία έκήρυττε —

Τās πολιτικές άρχάς του ατέφει και άλλη έξοχος άρετή, σπανία δυστυχώς μεταξυ του φιλολογικού κόσμου της χώρας εκείνης, — φιλελληνισμός διάκωρος. 'Ηγάπησε πάντοτε την 'Ελλάδα, βσον ξένοι όλιγοι την ήγάπησαν, ή δὸ Μούσα αυτη, ή προθύμως πάντοτε ύπηρετήσασα πᾶν οτι ευγενές πλήν πάσων και διψών μέλλοντος καλλιτέρου, έξακολουθεϊ και νύν άκόμη να στελλη ένίστε μακρόθεν γλυκείς τινας φλόγγους εις την γήν της

ιδέας τουτέστι της ποιήσεως.

Πλήν του ποιητού, ο Β. Ουγώ εινε και μυθιστοριογράφος αλλά προς τον ποιητήν μετρώμενος ο μυθιστοριογράφος εινε άναπρηχτός υποδεέσερος. Και ως τοιούτος μελαταια σχετικώς έπίδωκε διότι βσαν τῶν δαιμονίων αυτών άνδρων ή χειρ λάβη τον κόλαμον, πεζως ήμμέτρως πάντοτε μιαν έξοχον ιδέαν θέλει έκφράσει. — 'Η Notre Dame de Paris και οι Misérables εινε τῶ άριστα των μυθιστορικῶν έργων του. Ποιήσεις δὸ και δραματικά έξργά: έργα πολλά, — τῶ Orientales μεταξυ των πρώτων και τῶ Peuilles d'Automne θεωρούνται τῶ καλλιτέρα εν των δραματικῶν δὸ ποιημάτων τῶ Hernani, Marion Delorme, Ruy Blas και le Roi s' amuse — περι του όποιου ένταύθα ίδίως

Βικτωρ Ουγώ.

προκειται. Σκοπός του ποιητού εν τῶ δράματι Le Roi s' amuse εινε να καταδείξη τῶ αίσχη της ούλης του Φραγκίσκου Πρώτου, κατά τῶ πρώτον ήμισυ του 12' αιώνος βασιλεύσαντος της Γαλλίας. Νέος, μη στερημένος τιμῶν άρετών, διότι και εύρυς ητο και τῶ γράμματα κάπως ύπερασπίετο, ο Φραγκίσκος Α' ητο ήγγμὸν εις άκρον φιλήθονος και θιασώτης του Βίκχου εν μέρει

Ο ποιητής παρεστράγει τινά Τριπουλέ, γελωτοποιόν του βασιλέως, πρόσωπον ιστορικόν, ὅπερ ὑπέβλεπε τῶν γελωτοποιῶν, ἀνθρώπων δύσμορφον, κυρτόν, ὡς τραλλὸν θεωρούμενον, καὶ ὅμως εὐφροσύναν καὶ μὲ ἰδέας ἀπὸ κύκλου ἔξω τοῦ κοινῶ ἀραιομένηας. Ο Τριπουλέ οὗτος, τύπος ἀληθῆς, (ὅπως ἄλλως τε εἰς πᾶν ἔργον τοῦ ποιητοῦ ὅκ ἐρῆ τις ἓνα τοιοῦτον — τὸν Quasimodo εἰς τὴν Notre-Dame de Paris, τὸν Javert εἰς τοὺς Misérables, τὸν Don César εἰς τὸν Ruy Blas καὶ καθ' ἑξῆς), — ἀρχῶν ὄλως δημοκρατικῶν καὶ ἀντιθέτων πρὸς τὰς τοῦ ἀνακτος, τὸν ὅποιον ὑπερέτει, εἶνε τὸ κῆρυξ τοῦ δράματος πρόσωπον. Δηλοῦμεν τὸ ἔργον αὐτὸ ὀλόκληρον, μεταπεπραμένον, καὶ ἀνεύρομεν πολλὰ λόγου σκηνῆς δραματικῆς ἀμμιήτου καλλωνῆς καὶ χάριτος. Ἐν γένει δέ, ὑπὸ τὸ πικραδολόγον πολλὰκις, ἰδέας ὑψηλὰς καὶ ὑγιεῖς συγγράνω. Τῆ ἀεὶ τοῦ μεταπραστοῦ καὶ ὡς δεξιμάτα, ἀρθενῆ μολιχαίτα, τῆς ἀξίας τοῦ ἔργου, μεταφέρομεν ἐν ταῦθα α.) μονόλογον, ἐν ᾧ ὁ Τριπουλέ παριστᾷ τὴν θέσιν του, ὡς γελωτοποιῶ τοῦ βασιλέως, ἀνθρώπου ὑποχρωμένου, ἀνεξαρτήτως τῆς ψυχικῆς καταστάσεως εἰς τὴν ὅποιον εὐρίσκειται, νὰ γελᾷ ὅπως εὐχαριστῆ τὸν ἡγεμόνα του, μᾶλλον δὲ ὅπως ἐμπληροῦ τὸ χρέος του. Ἰνα ὁ ἀναγκάστῃς ἀντιληθῆ ὅπως αὐτὸν τοῦ μέρους τοῦ δράματος, σημαίνεται ὅτι προηγήθη σκηνὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Τριπουλέ, ὅπως εὐχαριστῆ τὸν βασιλέα, ἐμυκτῆρας γέροντα πολίτην, τὸν Σκίν Βαλλιέ, ἐλθόντα νὰ ἐπιτημῆσθ τὸν Φραγκίσκον Α'. διὰ πρᾶξιν ἀξιομακτῶν, διὰ τοῦτο δὲ κληρονομή ὑπὸ τοῦ γέροντος. Ἰπὸ τὴν ἐπιτύπωσιν τῆς ἀρᾶς ταύτης, ἦτις εἶνε καὶ τοῦ δράματος ἡ βᾶσις, καὶ πρὸ τῆς οὐρας, ἔπου ὑπέγραψε νὰ ἴδῃ τὴν θυγατέρα του Λευκὴν, ὁ Τριπουλέ λέγει:

Μὲ κατηράσθη . . ἐγὼ δὲ μ' ὠμίλει τεθλιμμένος
καί, δοῦλε, μοῦ ἐφώναξε, ἔσο κατηραμένος!
ἔγελον τὴν ὀδύνην του. Ἦρας, τοὺς θρόνους λείγον!
Ἐγέλων, πλήρ τὸν Ἰάριον ἐντὸς μου ὅλον ἔχον.
Κάθηται ἐπὶ τοῦ ἰσουλίου πλησίον τῆς ἐκ λίθου τραπέζης.
Κατηραμένος!
Βαθῶς φευβέζων καὶ τὴν χεῖρα φέρων ἐπὶ τοῦ μετώπου.
Κόσμε, γῆ, μ' ἐνάματε ἀγχοῖνον!
Κακόν, σκληρόν, οὐτιδαίνον, ἐν ἀνωθρον ἠθρίου!
Ἦ λύσσα! γελωτοποιῶς! στροβιλιῶς σχηματισμένος!
Ἄντ' ἢ ἰδέω πάντοτε! ἔξυπνος, νομισμένος.
Ὅνας, τὸν κόσμον διελθόν, νὰ κεντηλήγη; μόνος
εἰς ταῦτο: γελωτοποιῶς ἀπλοῦς τοῦ ἡγεμόνος!
Μὴ θέλων, μὴ δυνάμενος, τραλλὸς ἐκ τῆς ὀδύνης,
εἰμὴ νὰ κίμενης νὰ γελῶν! ὃ μέγεθος εἰσχύνης!
Ὅ, τι λοιπὸν καὶ οἱ στρατοί, ἐνφ' περικυκλοῦσι
ἀθρόοι ἄνακτος, ποῦ αὐτοῦ σημαίων τῶν καλοῦσιν
τὸ τελευταῖον ποῦ κι' αὐτὸς ὁ ἐπικρατῶν κεντῆται
ἐν φρεσὶ ὁ δέσμιος, Τύνιδος δοῦλος ἔχεν
ὅτι εἰς τὸν κόσμον χαίρεται πᾶς ὅστις ἀναπνεῖ,
ταυτέστι, τὸ νὰ μὴ γελᾷ, ἂν θέλῃ δέ, νὰ κλαῖῃ,
νὰ μὴ τὸ ἔχω, ὃ Θεέ! — Ἀύσθυμος, τεθλιμμένος,
ἐντὸς δυσμόρφου σώματος, ὡς τέρας, τυλιγμένος,

ἀηδιάζων ἐμαυτὸν, κακόσχημον, πυγμαῖον,
ζηλεύων πᾶσαν καλλονήν, πάντ' ἀνθρώπων ἀμμοῖον
ἐν μέσῳ ὄλου στείλοντος ἐμπρὸς μου καὶ ὀπίσω,
τὴν λύπην μου ἀξάνοντος, ἐὰν ποτὲ ζητήσω,
μόνος καὶ ἀγχοῖνος σιαίν, ἔφ' ἦν πικρῶς νὰ κλαύσω,
ἢ τὴν ψυχὴν μου, κλαίουσαν, πρὸς ὄραν ἀναπαύσω
ἐμβαίνει αἰφνης εὐθυμος ἐκείνος ὅστις ἄρχει,
πανίσχυρος, ἐρώμενος, ἀγάλλων ὅτ' ὑπάρχει
τάφον μὴ ἐνθυμούμενος ἐν μέθῃς εὐτυχίας,
νέος, ὠραῖος, ὑγιής, μοιόμορφος τῆς Γαλλίας,
μ' ὠθεῖ χασμώμενος, ἐνῶ ἦλθα νὰ ἡσυχάσω,
καὶ λέγει: Ἰνα Τριπουλέ, ἀνάγκη νὰ γελᾷσω!
— Ἦτω γὰρ τραλλὸ τοῦ ἀνακτος! Σὺ, πλάσμα τοῦ ὑψίστου!
Τὸ πάθος ὅπερ νήχεται εἰς τὸ βῆθος τῆς ψυχῆς του,
θυμὸν, ὑπερηφάνειαν, μῖσος, χολίην, κακίαν,
φθόνον, — τὸ στήθος ἀπικτα πλερὸν ὄντα, — μοχθηρίαν
τὴν αἰώνιαν συλλογὴν σχεδίων ἀπανθρώπων,
δαίμονας κατατρώγοντας τὰ σπλάγχνα τοῦ ἀνθρώπου,
μ' ἐν νεῦμα τοῦ ἀσθέντου του ἐντὸς του κοπανίζει,
πρὸς πάντα δὲ βουλόμενος, τὸν γέλωτα κομίζει!
— Χαμέρπεια! — Περιπατεῖ; — Ὀρθίως; — Καθισμένος;
Τὸν σέρει ἢ κλωστή, πρὸς ἦν ὑπάρχει δεδεμένος.
Κόσμον περιτριμμά ἀπλοῦν! ἢ τὸ πολὺ, κερμίτι
ἡγεμονίς, ἀπλή γυνή, ὠραία, ἱερσμία,
ἡμίθυμος, ποῦ ἠθελε κι' αὐτὸς ἐπιθυμήσει,
ὡς ἀκλόνη εἰς τὴν κλίσην τῆς νὰ παιξῇ ὅτι ἀρίστη!
Κ' ἐκείνος ὅμως, ἐνγενεὶς καὶ ἀκόπειται κέρτα μοι,
πῶς σὰς μισεῖ ἀπὸ ψυχῆς, αἰώνια ἔχρησέ μου!
Πῶς κάμνει νὰ πληρόντες ἀδράς τὰς ἀτιμώσιες!
Πῶς σὰς δροσίζει δὲ αὐτὰς μὲ γλώσσαν μαύρης γλώσ-

(σφς.
Εἶνε ὁ δαίμων τοῦ κακοῦ, καὶ Μέντωρ βασιλέων.
Αὶ πύχει δὲν ἔχουσι πολλὴν ἀξίαν πλῆον.
Ἄμα δὲ ἔπιεξ δυνάμη ἔς τοὺς ὕψους ν' ἀρπάσῃ
ἐν ὄλλων πλάσμα. τὸ μαδῆ ὥσόντου τὸ χορτάση!
— Α! τὸν ἐνάματε κακόν! — Θεὸ! Ζωὴ εἴν' αἵτη;
Ἰδὸν βίον, νέκταρ εὐτυχῶν, σταγῶν χολῆς τσακῆτη!
Ἄν δὲ βλαστήσῃ ἐνστικτῶν καλόν, — τὰ μὴ βλαστήσῃ!
Πρεδμὶ ἀθηρὸν ἢ ταραχὴ κωδάνων νὰ ζαλλῇ!
Καί, θαύμα, νὰ διέρχεται, κακοῦ, τὰς ἐσφάτας σφας.
— τὴν εἰρωνείαν σφας αὐτῆς, — εἰς δὲ τὰ μέγαρά σφας,
τῶν εὐτυχόντων θελήγηται κρημιζῶν ἐξ ἀνίας,
τὴν εὐτυχίαν του ν' ἀντλή εἰς ἄλλων δυστυχίας!
Καὶ κατὰ πάντων καὶ ἐνῶ τὸν βίον διανύει,
νὰ φέρῃ πάντοτε ἐν αὐτῷ, εἰς πᾶν ν' ἀναμυρῆθῃ,
νὰ κρύπτη, νὰ διατηρῇ ὑπὸ τὴν εἰρωνείαν,
ἀρχαῖον μῖσος ἐκχεῖλον εἰς μελανὴν καρδίαν!
Α! δυστυχῆ!

Ἐγέρεται τοῦ ἰσουλίου.
Ἄλλὰ ἐδῶ, δὲν ἔχω ἄλλην μοῖραν;
Δὲν εἶμαι ἄλλος ἀνθρώπος, πικρῶν αὐτῆς τὴν θύρας;

Τὸν κόσμον ὅθεν ἔρχομαι, καί τὸς νὰ λησμονήσω.
μῆτε ὀφείλω ἔξωθεν ἐδῶ τι νὰ κομίσω.

β.) Ἐτερον τῶν ἀξιολογωτέρων χωρίων, ἔνθα ὁ ἴδιος Τριπουλέ, συμβουλεύων τὴν κόρην του νὰ μὴ ἐξέρχεται τῆς οἰκίας ὑπὸ τρόμου, μὴ πᾶθῃ τὸ ἦθηκόν μέρος αὐτῆς, τὴ καλεῖ γλυῦσαν φίλτρον τοιαύτην ὅποιαν πατὴρ ἴσως δὲν ἐλάλησε πρὸς θυγατέρα.

Ο Τριπουλέ, σφίγγων τὴν Λευκὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του, λέγει.
..... Ποῖος ἄλλος τε με ἐγγυάτ' ἀνάσξῃ; . . .
Ὡ! σ' ἀγαπῶ δὲ ὅλον μου τὸ πρὸς τὸν κόσμον μῖσος!
Κάθησ' ἐδῶ πλησίον μου. — Ἐδῶ ἵστα γόνάτ' μου.
Τώρα εἰπέ μου: μ' ἀγαπᾷς; — Ἀποῦ ἴσαι σιμά μου,
Ἀποῦ τὴν χεῖρα σου κρατεῖ ἢ χεῖρ ἢ ἰδιότη μου,
εἰ ἄλλο νὰ μιλῶσωμαι καλλίτερον, παιδί μου;
Λευκή, πλὴν σου ἐν γῆ χαρὰ δὲν μ' ἐμεινεν ἑτέρα!
Ἄλλοι ἴστον κόσμον ἔχουσι πατέρα ἢ μητέρα,
ἢ ἀδελφὸν ἢ σὺζυγον ἢ φίλους ἢ οἰκίους,
προπάτερας, προμητόρας, τέσσα, δεσμοῦς κυρίου;
ἐγὼ δὲν ἔχω πατέρα σέ. — Σὲ μόνον! — Ἄλλοι πλοῦτον
ἐγὼ σὲ μόνον πλοῦτον; μόν' ἴστον κόσμον ἔχω τοῦτον.
Ἄλλοι πιστεύον εἰς Θεόν, ἔγω εἰς τὴν ψυχὴν σου.
Ἄλλοι καυχοῦν εἰς καλλονήν, ἐγὼ, τὴν καλλονὴν σου
ἀρκοῦσαν ἔγω καλλονήν. Ἄλλ' εἰς χεῖρά, ὕψην,
ζωὴν, ὑπερηφάνειαν, ἀγάπης φλόγα θεῶν
σὺ, ὅλα ταῦτα δὲ ἐμὲ. — Σὺ, μήτηρ, σὺζυγὸς μου,
σὺ, ἀδελφὴ, θυγάτηρ μου, σὺ, νόμος μου, θεὸς μου!
Σὺ, πλοῦτος, οἰκογένεια, πατὴρ μου, εὐτυχία
σὺ, πόλις μου, σὺ, σύμπαν μου, σὺ, μόνη μου θεοκεία!
Σὺ αἰώνιος! — Μόνον, σέ! — Πλὴν σου, ἐν τῇ ζωῇ μου,
ἔπου τὸ βλέμμα μου στραφῆ, πληρόντες ἢ ψυχὴ μου.
— Ἄν σ' ἔχαινα! . . . Ὡ! εἴν' ἀπλή, ἀφόρητος ἰδέα!
— Γέλασ' ὄλγρον νὰ ἰδῶ! — Σὺ, μειδιάς ὠραία!
Ὀλόκληρος ἢ μήτηρ σου! ὠραία, καί, ἐπίσης,
φρέσις καὶ σὺ ἴστον μέτωπον, ὡς ἴνα τὸ σφογγίσης,
συχρὰ τὴν χεῖρα πρὸς ἀγρὴν καρδίαν, ἀθαπέτης,
ἀρέπει μετώπου ν' ὀφθαλμῶν οὐράσιος γλαυκότης.
Ἄν ἀγγέλων φλόγας δὲ ἐμὲ ἀστράπτεις! — Τὴν ψυχὴν σου
ἢ ἰδικὴ μου διαρῆ ὑπὸ τὴν καλλονὴν σου.
Καὶ μὲ κλιστοὺς τοὺς ὀφθαλμοῦς, σὲ βλέπω δληνηπάιν!
Ἰστὴν γῆν ἀκτίνα ἐκτὸς σου, Λευκή, δὲν ἔχω ἄλλην.
Κάποτε λέγω μάλιστα: τυφλὸς νὰ ἔγενώμην!
Τυφλὸς; ἴνα ἤλου φῶς ἄλλου μὴ ἐγενώμην!

Ἰδοὺ δύο, πλὴν τὸ ἐπαναλαμβανόμεν, ἀσθενῆ δείγματα τῆς ἀξίας τοῦ ἔργου. Πλεῖστα ἄλλα ἐπίσης συγκινητικὰ χωρία ποιήλουσι αὐτὸ ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ ἀναγνώσῃ τις ὀλόκληρον — τοῦτο δὲ συνιστῶμεν στενωῶς τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ Μέντορος — ὅπως λάβῃ ἀκριβῆ ἰδέαν τῆς ἀξίας του.

Ἦ νέα ἐπιστήμη ἐφευρεν ἀπὸ δρόμους παρατηρήσεις καὶ ἀπὸ ὑπολογισμοῦ σχεδὸν θετικῶς τὸ ἀκριβὲς μέρος, ἔνθα εὐρίσκειτο ἢ περιφέρεια πόλις Βαβυλωνίαν, πλήρης ἐρειπίων σήμερον, ἀν καὶ παρέστησε τόσον μέγαν πρόσωπον εἰς τὸν ἀρχαῖον κόσμον. Ἐπὶ τοῦ νοτίου μέρους τῆς ἀρχαίας πόλεως εὐρίσκειται μία πόλις ἐκ δέκα πέντε χιλιάδων ψυχῶν, ἢ Χίλλα ἢ Χιλλάχ, οἰκοδομηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀρβάνων Καλιφῶν. Οἱ Ἰουδαῖοι οὐκ ἀπέκλειον τὸ τρίτον τοῦτου τοῦ πληθυσμοῦ. Οὗτοι οἱ Ἰουδαῖοι, ὑπερον ἀπὸ ὅλας τὰς παραδόσεις, εἶνε οἱ κυρίως ἀπὸγονοὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Ναούρουδονόσσορος ἐκεῖ ἐξορισθέντων καὶ ἐπειδὴ, ἐναντίον τοῦ χρόνου, τίποτε δὲν μεταβάλλεται εἰς τὴν ἀκίνητον ἀνατολήν, εἶνε δυνατόν νὰ ἀνευρῆ τις μεταξὺ αὐτῶν τὸν τόπον σχεδὸν τῶν συγγέντων τοῦ Δανύηλ καὶ τοῦ Ἰερραίου. Τὰ μνημεία τοῦ Ἐδρα καὶ τοῦ Ἰερραίου ἀποτελοῦσαν εἰς τὴν Χαλδαίαν ἀγίαν τινὰ γῆν δι' αὐτούς. Ἦ Χίλλα εὐρήται ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ἔξοχης τοῦ Ἐδράτου μὲ μίαν μεγάλην ἐπὶ πλοίων στηριζομένην γέφυραν καὶ ἔως 7000 κατοίκους ὅσον δὲ διὰ τὴν ἀρχαίαν Βαβυλωνίαν λέγουσιν ὅτι εἶχε περίμετρον 12 περίπου μιλ., γεωγραφικῶν καὶ ἐπὶ λογίζεται ὡς ἡ μεγίστη σχεδὸν τῶν πόλεων τοῦ παλαιοῦ κόσμου. Ἐκ τῶν ἐρειπίων αὐτῆς ὡς ἀξιοθέατον μάλιστα ἀνασφένεται ὑπὸ πολλῶν περιγραπτῶν ὁ εἰσὶτι σωζόμενος Βαβυλωνίος κήρυκος, ὑπὸ τῶν ἐγγυριῶν Βίρος-Νεμρόδ λεγόμενος, ἔμεινος μὲ μεγάλην πυραμίδα, τῆς ἐποίας ἢ περὶ τὴν βᾶσιν περίμετρος εὐρήται 2286 ποδῶν, τὸ δὲ ὕψος περὶ τοὺς 200 πόδας.

ὑπὸ Γ. Ι. Δημητρίου.

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΟΟΔΟΣ ΕΝ ΙΑΠΩΝΙΑ.

Ἦ κυβερνήτης ἐξέδωκε διάταγμα ἐπιτρέπον εἰς τοὺς ἱερεῖς νὰ ἐσθίωσιν οἰανδήποτε ὀρέγονται τροφήν, νὰ νυμφεύωνται καὶ νὰ ἐνδύωνται κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς.
Ἦ βιβλιοθήκη τοῦ πρώην Ταϊκούν ἠνεόχθη εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ κοινῶ, περιέχουσα 100 χιλιάδων τόμων
Φαίνεται ὅτι ἐν πολλὰς ἢ Ἰαπωνία θῆλει προτορα θῆ ἄλλων τινῶν χωρῶν κατὰ τὸν πολιτισμὸν ὅστις μεγάλως θέλει προδεῦσαι ἀναντιρρήτως, ἀν περὶ ἀναγκασθῶσιν οἱ κληρικῶ ὄλων τῶν ὀρησκειῶν νὰ λάβωσι σύζυγον καὶ νὰ μεταλάβωσι τῶν ὀδονῶν καὶ τῶν τέρψεων τοῦ κοινωνικοῦ βίου.
Ἦ πληθὺς τῶν βιβλίων τῶν πρώην τῆς Ἰαπωνίας ἀντονατῶρων δείκνυσι ὅτι οἱ ἡγεμόνες τῆς μεταμορφωμένης ἐκείνης χῆρας εἶνε τοὺλάχιστον φιλελευθέτεροι ἡγεμόνων τινῶν τῆς Εὐρώπης.
(ἐκ τοῦ Θεατοῦ).

Η ΕΚ ΣΜΥΡΝΗΣ
εις το Καύστρινον και το Μαϊνάριον πεδόν εκδρομική.
(συνέχεια από σελ. 371 Γ', τόμου).

Αϊδινίον η Γηουζέλ Χισάη.

Από τής πόλεως ταύτης άνομάσθη κατά την νέαν διοικητικήν διαίρεσιν τής Τουρκίας μέγας νομός η τοπαρχία (βιλαέτ) αυτής, επεκτεινόμενος από τής περί την Σμύρνην παραλίαν (μέχρι των μαθορίων τής Καππαδοκίας, ού δ νομάρχης έδραυει εν Σμύρνη.

Ινα φύλαξη τις εις τα έρεπτικά των άρχαίων Τράλλων, άνέρχεται διά των τουρκικών συνοικιών ικανήν άνωφείραν και φθάνει εις αυτά, κειμένα επί του τραπεζοειδούς εροπεδίου, ύπερ ύπάρχει κατάφυτον έξ έλαιών και δι' ού καταβαίνει ποταμίου δίκην τό άφθονον ύδωρ των άρχαίων Τράλλων ινα θεραπεύη τας πολυεπίδησ ζρείας των σημερινών κατοίκων του Αϊδινίου

Μεταξύ των έλαιωδένδρων άνευρίσκει τις πρώτον τό έρεπίτι ένός ευρυτάτου θεάτρου, συνιστάμενα από τρείς άλλεπαλλήλους μεγάλας άψίδας, τηρούσας εισέτι υπό τό Ούλωμα τό κοινάμα και επ' αούτ έν μέρει την βαφήν εν τώ μέσση του θεάτρου βλέπει τις κιονόμορφα ρυθμού κορινθιακού και προς τό δυτικόν μέρος άνάγλυφα έλαως συνετραμμένα.

Απας δ ευρύτατος χώρος των περιουόμενων Τράλλων είνε πλήρης από συντρίμματα στηλών και λοιπών θαυμασιών έργων. Έν τώ χώρην τούτη η εν τή νεκροπόλει ταύτη άνορύσσονται από κειρόν εις κειρόν σκροφαίτοι, στήλαι, άνδριάντες βάρβα στήλης η κιονόμορφα πλατύφυλλα και με κληματίδας η με πρόσωπον και κεφαλάς ζώων κεκοσμημένα, πάντα καλλιτεχνικά έργα Οουιάσια, τά όποία έμως έννεκα τής άπειροκαλλίας των ένκει ξένων οινιτρούς κταστρέφονται και άπ' αούτων κατασκευάζονται πρόγραμμα μνησμαινά,ώς λ. γ. ηγία, εν οίς κομπανίζεται η τό βαλκανίδιον των βυροσοδεφών η δ κειρός των κειφεών πολλαίως και τό κορασάνιον !!!

Αι άνασκαφών άνευρέθη τό έδαφος σχεδόν μεγάλησ τινας οικοδομίας, ην τινα πρό πολλού έθεώρουσιν ως ναόν τής Παναγίας και κατά πάσαν θιακωνήσιμον έβδομάδα έτέλουσ πανήγυριν πολυάνθρωπων. Τήν καλήν ταύτην συνήθειαν, δι' ης και μόνης έλάμβανον άφορμήν ν' άνέρχωνται οι όμογενείς κάτοικοι του Αϊδινίου και νά διδάσκωνται τό άρχαίον μεγαλείον του έθνους μας και τής κατρίδος των, κατέκαυσεν η εκκλησιαστική άρχή διά λόγους όμως ουχι ικανώς και λογικώς δεδικαιολογημένους. Η μεγάλη αυτή οικοδομή (κατ' έμέ) ητο πρόγματι δ ναός τής Θεοτόκου, έξ ου μάλιστα και δ χώρος εκείνος άπας των έρειπίων άνομάζεται Παναγία, και ουχι, ως ειπον τινές κηκόδουλοι ινα ψυχράνωσι τό αίσθημα τής θρησκείας, λουτρόν, τακμαριόμενοι τούτο από τά πολλά (λέγουσιν) ύδροφόρα δεχεία, άπερ εύρίσκονται έντισμένα εις τους τοίχους, ως νά μη συνειβίεται τούτο και μέχρις ήμίν, ν' ανατίθενται δηλ. τοιαύτα εις τους ναούς και ιδίως εις τας άρχιδάδας του Ιερού βήματος, όπως άντηγώσι. Πάν, ό τι ειπον περί τής θέσεως ταύτης εις τους έξέρονας όμογενείς του Αϊδινίου, επευθύμουν νά πραγματοποιηθώ, όπως δυναθώσι νά έχωσι τά άπαιδευτικά αούτων ιδρύματα και τό νεαρόν των νοσοκομείων και διαρμωστέραν τήν ζυήν και άνετωτέραν.

Του ναού τούτου τά έρεπίτι είσι μεγάλης εκτάσεως και εις δύο μέρη άνευρον Μωσαϊκά άπκαλλάκτα προς εκείνα, άπερ είχον άνευροι παρά τήν παραθαλασσίαν τον παρελθόντα Νοέμβριον εις μίαν των νήσων των Κλαζομένων (*) (Αγιον Ιωάννην), ότε τας μονήρεις και δυσαρέστους ήμέρας τής καθάρσεως εκεί διηργάζμην, εκ Κωνσ)πόλεως προσερχόμενος, και επί των έπισης εκεί σημαντικών έρειπίων και ύπογειών τό τρισέβδοζον παρελθόν του Έλληνιζμού άνεγίνωσκον.

Εις δικαστήρια ώρας εκείθεν, μ' ειπον οι συνοδευόντές με φιλόξενοι και ευγενείς ξεναγοί μου, ότι εις βίβιν του βουνού ύπάρχει σπήλαιον, έξ ου έξέρχεται τό μικρόν εκείνο ποτάμιον, ύπερ ποτίζει άφθόνως τήν πόλιν του Αϊδινίου, στρέφει τους άλευρομύλους και άρδεύει τους κήπους του.

Αι Τράλλεις αούτοι εκκαλούντο πρώτερον Αλθαια, και εκ των Τράλλων τούτων τής Αυδίας ητο δ περιουόμενος μαθηματικός και άρχιτέκτων Αλθέμιος δ άκμάσας επί Ιουστινιανού τή 550 π. Χ. Ο άνήρ ούτος συνειργάσθη μετά Ισιδώρου του Μιλησίου και του Γρηγόριου εις τήν οικοδομήν του εν Κωνσταντινουπόλει ναού τής Αγίας Σοφίας, θέσας τας βάζεις αούτ' έγνώρισεν τήν δύναμιν του άντρού, αλλά δέν έσκέφθη πώς νά χρησιμοποιηθή αούτη έρσηρε μέσα προς άπομίμηση σεισμών, βροντών κτλ. Σώζεται αούτου μόνον άπόσπασμα περί των κωστικών κατόπτρων του Αρχιμηδους. Τινές φρονούσιν ότι πρώτος δ Αλθέμιος επενόησε τήν πυρρίτιζ άλλ' η δόξα αούτη εινε αθέθατος.

Σπεύδοντας τήν εκ των έρειπίων των Τράλλων καταδάτιν μας, δεήλοσμεν έμπροσθεν ευρυτάτου κήπου και οικοδομίας έλαως άρρύθμου και άτημελίτου, εις τήν περιμέλει πρό χρόνων Ικανών ευγενής τις Γάλλος κεικλεισμένος και μονάξιον ένκει μετά τής πασχούσης και όμως σοφής (ως μ' ειπον) και συγγραφείως κυρίας του. Ο Γάλλος, δι δέν ευτύχησα νά ιδώ, λέγεται ότι υπήρξε ένός φίλος του βασιλέως τής Γαλλίας Φιλίππου, ότι εισέτι διατηρεί και εν τή έξορίη τους τίτλους του και ότι διαχειρίζεται τήν ουσίαν αούτου και τής συζύγου του συγγενής των τις, όστις τοίς έμβάζει τό εισόδημα και τους τόκους των.

Μ' ειπον ότι επευθύμει πολύ νά κτισθώ μικρόν εκκλησιδιον εις τά μεγάλα ένκεινα έρεπίτια και ότι υπέσχετο νά δωρίση τό κτήμα αούτο ύπερ των ήμετέρων καταστημάτων άλλα ήδη άμφιβάλω αν θα πραγματοποιήση ταύτην του τήν ύπέσχεσιν, άφ' ου και Πατέρες και Αδελφαι του έλέους εν Αϊδινίη έγκατέστησαν και άφ' ου προς αούτας και μόνας η μεταγχολινη ευγενής πολύ άρέσκειται.

Προχωρησάσης τής ώρας, έσπεύσαμεν διδ τής κατωφερείας (Ιουν. 29 ώρα 7η έσπερινή) εκείνης, ήτις φέρει προς τό φημιζόμενον Μπουναρι, όπερ είνε ικανή τις έξοχική έντασις, έχουσα πλατάνοσ, τελέας και διαρροσμένη διά του άσθενούς μεν κατά τό θέρος Ευθωνος, άρμητικου δέ και πολυρρευμάτου κατά τον χειμώνα. Είς τήν σκηνογραφικήν ταύτην θέσιν εύρίσκονται Β—Α κειφεναίνα, έν επί άποροσμάτους πετρών προσωρινών μαγειρείων και πάσα άλλη έξοχής περιτοίχους.

Παρά τας Ανατολικάς εισόδους του Αϊδινίου εις άπόστασιν

(*) Νήσοι των Κλαζομένων είσι αι λεγόμενα σημερον Γρεκεζηνήσια

ένός τεταρτου σχεδόν ύπάρχουσι θερμά Ιαμακτικά ύδατα βρόντα άσκόπως και άχρηστως. Νέος τις άπεράστου έφέτος νά τά χρησημοποιήση και έσχημάτισε ζυλινόν τι παράπηγμα, έντός του όποιου έθηκε σιάφην εύρείαν προς χρήσιν των λουτρουόμενων, οτινές είσι ούκ έλίγοι. Μικρά τις καλαισθησία τής ένκει Δημαρχίας και προνόησις κυβερνητική ηδύναντο νά οικοδομήσασιν δεξιαμετήν τινε ευρύχωρον και θολοσκέπαστον, όπως άπολαμβάνωσιν οι προσερχόμενοι προς αούτά πάσχοντες έντελεστέραν τήν θεραπειάν και άναπαντικώτερον ένκει διαμένωσι.

Εν Αϊδινίω είνε η καθέδρα του ευπαιδεύτου και γεραρού επισκόπου Αγ. Φιλιουπόλεως έχει ναούς δύο: τον τής Μητροπόλεως και τον του Νοσοκομείου νεόδμητον και περικαλλέστατον επ' όνόματι του Α. Χαρχαλέμπος. Το ώρχαίον και κωμόν του ύψηλοσ και θολοσκέπαστου τούτου ναού άσχημίζουσι δυστυχώς! (και έδώ) χείρες αδέξιας αδέξιοι και άτέχιοι ζωγράφου και άποροϋμεν πώς οι φίλοι όμογενείς τής Ανατολής δέν έμιμήθησαν τους εν Νασλίη ν' αναθήσωσι τά Αγιογραφικά έργα των εκκλησιών των εις τον έξαιρετον και εύμαθέστατον Αγιογράφον Ι. Ήδς. τον Αέοδιον, έννα των άριστων μαθητών του Αθηνάϊου Πολυτεχνείου τον πρό ΙΟετίας πολλούς Ιερούσ ναούς ζωγραφήσαντα. Το μικρόν Νοσοκομείον τής όμογενούς ταύτης κοινότητος περιποιεί πολλήν τήν τιμήν εις τους φιλανθρωπούς κατοίκους του Αϊδινίου και παρέχει ουχι μικράν τήν άνικαούφισιν εις τό τής Σμύρνης, ως μη άφίονο τους πολλούς των άσθενών έλαως άπροστατεύτους και βιαζομένους νά κατέρχωνται εις ένκεινο.

Όπισθεν του νεοδμήτου τούτου Ιερού Ιδρύματος ύπάρχει τό εύάτερον και Ικανώς εύρύ Παρθενάγειον, ύπερ φοιτάται από 70—80 μαθητριάς και εις δ διδάσκει μία μόνη διδάσκαλος μετά τής βοήθου τής Ιουλ. 2, 1872, έφίνοντο αι έξετάσεις του Παρθενάγειου τούτου, εις ός προσεκληθήσαν να κειρεσθώμεν. Συνοδευθείς από κυρίου τινός προσήλθον, παρέμεινα μέχρι τής έσπέρας, έδευτέρωσα τήν αύριον και δέν ήδυνήθην παρά νά όμολογήσω χάριτας εις τε τήν εύμέθοδον και άσκνον διδάσκαλον, εις τε τήν φροντίδουσαν φοροίαν τής ένκει φιλογραμμάτου Αδελφότητος και εις τήν μεριμνώσαν και προαγομένην Κοινότητα του Αϊδινίου, ήτις προνοεί νά άνευρίσκη τους δυναμένους νά τήν ύπελίθωσιν.

Αι μαθήτριάς τής πρώτης τάξεως έξετάσθησαν εις τό Ιερόν μάθημα τής Κατηχέσεως, τής Ιερής Ιστορίας, εις τά Έλληνικά, εις τήν Έλληνικήν Ιστορίαν, Γεωγραφ., Αριθ. κτλ.

Τήν Δευτέραν και Τρίτην έξετάσθησαν αι άλλαι τάξεις εύστόχως εις άπαντα και οι κειρεσθέντες Ήμισιαν εύχαριστημένοι έλα των εύστόχων άποκρίσεων και εκ τής έραρροστικής καταγνώσεως των κανόνων τής γραμματικής, δέν δυναμέθα παρά νά συγχαρώμεν τό Εθνικόν Παρθενάγειον τής άγίας Φωτεινής, ύπερ μορφώνει τους τοιοούτους έργακτικούς και εύμεθόδους πνευματικούς γεωργούς και άποστέλλει αούτους εις τό έσωτερικόν ινα καλλιεργώσι πνευματικώς και έλληνικώς τας εύγεωργήτους και εύφυστάτας ψυχάς τής όμογενούς κειρακικής νεολαίας.

Έν Αϊδινίη Σάλλογος εκ φιλογενών πατριωτών συνιστάμενος έποπτεύει και συντηρεί τά τρία Σχολεία: τό έλληνικόν, τό άλλη-

λοδισακτικόν και τό Παρθενάγειον διά γενναίων συνειφεροίτων. Το έθνωφελές και άγαρόν κειράδηνμα των εν Αϊδινίη όμογενών εύχόμεθα νά έμιμώντο άπαται αι ένπορούσαι όμογενείς Κοινότητες τής Ανατολής, αι εις τά «έφ' α μη δει» μικροσχηστικώς άπακνωμέναι ινα ύσιν έλίγιστοι και άποθεδρωρημένοι εις τά «έφ' α δει», ως μη συναισθανόμεναι τον προορισμόν αούτων και τό ύπό τής θρησκείας και του έθνομισού επιδεδυμέμον αούτας καθήκον.

Έν Αϊδινίη γίνετα (ως και εις τας άλλας Κοινότητας τής Ανατολής) κατά πάσαν Κυριακήν η άγορά (παζάρ), ης άγοράς τό ότοπον συναισθανθέντες οι αζιτόμοι όμογενείς κατέβαλον άλλοσ πολλάσ κειαιουθείσας προσπαθείας ύπερ τής μεταθέσεως αούτου τας αούτας δέ και έντονωτέρας κειαδάλλουσι και ήδη τή προστάσιν και όμοθυμν συνεργείας του ένδοξ. Διοικητού του Αϊδινίου δι' έπίτηδες εις Κων)λιν άπισταλόμενου, όπως μετατεθώ τό προσέδλλον τήν άγίαν Κυριακήν παζάρ εις άλλην τινά ήμέραν τής έβδομάδος.

Σουλταν—Χισάη.

Η μικρά αούτη κωμόπολις άπαντάται τέσσαρας ώρας έσωτερικώτερον του Αϊδινίου. Έχει νεωτέρας εποχής φοορίον και κείτη εις τήν κατωφέραιαν βουνού έλίγην τι προς Ανατολάς αούτης εκτείνονται τά έλίγον σημαντικά έρεπίτια τής παλαιάς πόλεως Νέοσας, εις τής όποιας τήν θέσιν δέν άνευρίσκει τις ειμή τά έρεπίτια ένός θεάτρου, ένός άμφιθέατρου και μιας γαφόρας επί μικρού τινός ρόακος. Κάτωθεν του Σουλταν—Χισάρ παρά θερνόν τι κειρνεϊόν ύπάρχει κρήνη ξηρά, εις τήν ύπάρχει έντισμένος όλος άνδριάζ, κεφαλήσ στερεημένος, έσωθεν δέ οργαμώσ τινος εις ήμισήμισον ούχημα ύπάρχουσι στήθος και συντρίμματα άλλου τινός έπίσης ώραίου και καλλιγεγραμμού σώματος.

Το μεταξύ Σουλταν—Χισάρ και Νασλίου διάστημα είνε έλαως κατάφυτον από έλαϊκές, σιακάς, άμπελώνας και από άλλα διάφορα δένδρα κειροφόρα τά όρη και οι βουνοί είσι πλήρεις από βαλκανιδέας, αούτινες άπαντώνται και εις πολλά μέρη τής πεδιδόδος, εις τήν εύδοκιμαί τό σήσασμον, τό κανάτι, ό βράμιαξ και άπαντες οι άλλοι εθμητορικά κειροποι, βόσκουσι πρόβατα, κοίμια, και τρέφονται άγέλας έλας κειροφόρων ζώων και ίπποφορέλων. (άκολουθεί).

Διογ. Α. Μ. Χαρικλ η ε.

ΕΠΙΣΟΛΙΟΝ ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΩΣ ΕΙΣ ΠΕΡΟΥΒΙΑΝ.

Τέσσαρες άνθρωποι πολιορκηθέντες υπό δύο τίγρειν.

Τρείς μηχανικοί Αγγλοι κειλούμενοι Αη, Αδίδωσν και Ουάιτ είχον μεταθώ εις Περουβίαν, πεμφθέντες υπό έταφίας Αγγλικής, ινα διαυθύνωσιν ένκει μεγάλην τινά έκμεταλλευσιν. Ένώ κεισγίνοντο εις τας προπαρασκευαστικάς εργασίας, άπεράστου νά κημωσιν εκδρομής τινος εις τά περίεσ, είχον δέ μεθ' έκούτων τον ύπηρέτην των Ουίλιαμ και δύο Ινδούς οδηγούς. Ημέραν τινά συνέθη αούτοις τό έξής περιεργον συμβάν, τό όποϊον εν περιλήψει διηγούμεθα, όπως τό ήκούσαμεν άπ' ένός εξ αούτων.

Οί άνδρομαίε μας, άπειλούμενοι υπό μιάς τών τριφυμιών εκεί-
νων τών τσοστών επικινδύνων μεταξυ των Όρειωναίων δρέων και
της θαλάσσης, κατέφυγον εις σπήλαιόν τι, διά να εξασφαλισθώσιν
άπό την έρημην τών στοιχείων. Άγού δέ ταύτα σχεδόν καθήσού-
χασαν, οί άδηγοί εξέηλθον έπως ιδωσιν αν υπήρχε τρόπος να έ-
παναλάβωσι την προς τά μεταλλεία οδόν. Το σπήλαιον, εν τω εΐγον
ζήτησει καταφύγιον, ήτο τόσον σκοτεινόν, ώστε δλίγον μακράν
της εισόδου μόλις ήδύνατο να διακρίνωσιν άλλήλους. Ένθι δέ
συνδελέγοντο περί της δυσκόλου θέσεώς των, κραυγαί και γοη-
γυσμοί θρηνηθείς εξερχόμενοι του βάρους του σπηλαιου προσελί-
κουσαν πάραυτα την προσοχήν των. Ήκουσαν τάς άπαισίας ταύτας
κραυγάς μαλ' υπερβολικου τρόμου. (Ο Ουάιτ, ο νεώτερος τών
τριών, πεσών πρηνης έσύρθη μετά του υπηρέτου Ουίλιαμ κατ' τό
εσθλός του σπηλαιου, έπως ένονήσθη την αίτίαν του θανάτου του-
του. Μόλις εΐχον κάμει βήματα τινα, εξέβαλον κραυγήν εκκλη-
ξιας και παρευθός άνεφάνισαν φέροντας έκαστος υπό μάλης
ζώνον κατόστινον έχον μέγεθος μικρός γαλξας, τάς σιαγόνας ωπλι-
σμένας με στερεούς οδόντες, με μακρούς όνουχας και ορθογώνιους
υπογλαύκους· γλώσσα δέ έρυθρά ως τό αίμα έκρέματο έξω του
στόματός των.

"Άμα ο Αή και ο Δάδιδσων παρατήρησαν τά ζωα ταύτα, έκρα-
ξαν: "Υψιστε Θεέ! Εϊμεθα εντός σπηλαιου τήγεως!

Και προς έπακρον του τρόμου αυτών οί άδηγοί έπανήλθον δρα-
μακίως προφέροντες λόγους συγκραχημένους, εν οίς διακρίνοντο
αί λέξεις: τήριε! τήριε!

Παρελθούσης έπωςαυν της υπερβολικής εκκληξιας και του
τρόμου, οί άδοκίμοι μας ήρπασαν τά όπλα και προσεπάθουν εν-
δοθεν να κλείσωσι τό στόμα του σπηλαιου διά τινος υπερμεγέθους
ελοστρόχου λίθου, όστις ευτυχώς εύρέθη εκεί πλησίον.

Η αίσθησις του προσεγγίζοντος κινδύνου ήβήσθη την δραστη-
ριότητά των, διάτι ήρχίζον ν' άκούσω διακεκρυμένως τούς βρυ-
χηθούς του τέρατος και ήσαν χαμένοι, αν τούτο έφθιναν εις την
είσοδον του σπηλαιου, πριν θυνηθώσι να κλείσωσιν αυτήν.

Πριν άπετελειώσωσι τό έργον των, εΐδον τό τέρας ν' άπροεφχί-
ται σκιρτών.

Κατά την τρομεράν τούτην στιγμήν έδιπλασίασαν τάς προσπα-
θείας των, και ο μέγας λίθος παρενετέθη μεταξυ αυτών και του
επερχομένου έχθρου.

Έν τούτοις ήμεινε εις τό ύψος της εισόδου του σπηλαιου κενόν
τι διάστημα, διά του όποιου ήδύνατο να βλέπωσι την κεφαλήν
της τήγεως και τά μυνωίδη βλέμματά της, τό έποια εξεσπενδύει
πρός αυτούς. Και αυτά τά βάζη του σπηλαιου εκλονίζοντο υπό
των βρυχηθιών της, προς ούς τά μικρά άνταπεκρίνοντο διά γοη-
γυσμών έξέω και άπετελείετο ούτως είπειν συνομιλία τινόντ'
καταχθόνιος.

Τό τρομερόν ζών έδοκιμάσε κατ' πρώτων να άνασκήσθη τό,
λίθον με τούς γαμφούς όνουχάς του και άκολούθως να άνατρέψη
αυτόν διά της κεφαλής του· άλλά τό προς τούτο άνεπαρκές των
δυναμέων του έπηβήσθη την λύσασιν του. Αί κραυγαί του κατέ-
στησαν διαπεραστικώτεραι και οί διάπύροι ορθογώνιοι του εραΐ-
νοντο φωτίζοντες τάς πυκνάς σκιάς του σπηλαιου.

Τέσον συγκινητικός και μεγαλοπρεπής εΐνε ο θυμός ο προκα-
λούμενος υπό της μητρικής στοργής.

—Πρέπει να πυροβολήσθητε κατ' αυτού, είπαν ο Δάδιδσων, ο
μόνος όστις δέν εΐχεν όπλον σκοπεύσατε τούς ορθογώνιους του· ή
σφαίρα θά διεέλθω τον μυελόν και ο θάνατος θά επέλθω βέβαιος
και ταχύς.

Ο Αή έλαβε τό δίκαιον πυροβόλον του και ο Ουάιτ· τά πιστό-
λιά του

Ο πρώτος έτεποθέτησε τον σωλήνα του όπλου του δλίγον τι
μακράν της τήγεως, ο δευτερος έκαμσε τό αυτό. Κατά την διατα-
γήν του Δάδιδσων άμφότεροι έπίεσαν τά σκανδάλια, άλλ' άνωφε-
λώς. Το σκοπεόβρον θηρίον ένόησεν άναμνησθώς εκ του θανάτου
ετι ή προσβολή διηθύνετο κατ' αυτού, διάτι έκκμειν έν αίμα έπως
έρημηση πληγίως· βλέπον όμως, ότι δέν έπιληγώθη, επανέλαβε
την πρώτην θέσιν του μετά διπλάσιας μανίας. Νέα καψύλια αντι-
κατέστησαν εύθός τά μηδέν άποτελεσμα προσεσήσαντα, πλην και
ταύτα ουδέλωσ ώφέλησαν, αν και έφαίνοντο καλής ποιότητος·
εθον ένόησαν ετι εΐχον μεταχειρισθή πυριτίδα ληρωθείσαν εξ υγρής
Οήκης.

Έτέρω τις Θήκη εΐχε τεθή επί του εδάφους μετά τινων φορ-
μάτων. Ο Δάδιδσων υπήγε προς αναζήτησιν αυτής, άλλά τι εΐδες
τά μικρά της τήγεως ήρχισαν να παζίσωσι με αυτήν και άφαιρέ-
σαντα τό πόδιμ διά των όνύχων διασκόρπισαν τό άμπεριεχόμενον
επί του υγρού εδάφους. Ήματαιώθη λοιπόν και αυτή ή έλπίς
ήτις έφαινετο ή μόνη εις τούς δυστυχείς πολιορκουμένους.

— Σταθίητε, έκραξεν ο υπηρέτης Ουίλιαμ· μοι επέρχεται ιδέα,
ήτις ίσως μάς σώσθη.

Εξέβαλεν εκ του θυλακίου του ταμάχιον σχοινού και, χωρίς
να ειπή άλλο τι, διηυθύνθη προς τό βάρους του σπηλαιου.

Ολίγον μετά ταύτα ήκούσθη συριγμός πεπνυμένος, όστις πρό
πάντων έφάνη ένεργήσας επί της τήγεως· εκ του λάφυργός της
εξήλθον κατ' συνέχειαν τρομεροί ώρυγμοί και κατόστη άγρω-
τέρα και όργιλωτέρα παρά ποτε.

Έπί μίαν στιγμήν άπεμακρύνθη. Οί δέ δύο άδηγοί 'Υνοί ώφε-
ληθέντες εκ της ευκαιρίας τούτης, ετόξισαν βέλη κατ' αυτής
εκ της κορυφής του δένδρου όπου ήσαν κεκρυμμένοι. Πολλά βέλη
ώλλισθησαν επί του θέρματός της, άλλ' έν έπιλήγωσιν αυτήν πλη-
σίον του ορθογώνιου και ήμεινε προσηλωμένος έντός της πληγής.

Τότε εν τή παροξυσμή της μανίας τό θηρίον ώρημσε προς
τό δένδρον, ήρπασεν αυτό διά των όνύχων του και έφάνη προσ-
πασών να τό άνατρέψη. Έν τώ μέσθι δέ της άγωνίας του τό
βέλος έπσε και ή τήριε έλιούσα έτεποθετήθη πάλιν εις την
είσοδον του σπηλαιου.

Τι εΐχε κάμει άρα ο Ουίλιαμ; εΐχε πνίξει τά μικρά της
τήγεως και, χωρίς να γνωστοποιήσθη τον σκοπόν του εις τούς
συντρόφους του, έρριψεν αυτά προς την μητέρα από της άνωθεν
του ελοστρόχου θυρίδος.

Τό ζών άμα εΐδον τά μικρά του ήρχισε να έρευνά αυτά μετά
προσοχής και σιωπηλώς, έπειτα τά άνεκίνησεν εύλαθώς. "Άμα
δέ ένόησεν ότι ήσαν νεκρά, εξέβαλε κραυγήν άπελπισίας κοι-
αυτήν, της όποις εΐνε άδύνατον να συλλάβη τις ιδέα.

Ένθι συνέκρινον ταύτα, ή καταιγίς εΐχεν έντελώς πύζειν· τά
πτηνά εΐχον έπαναρχήσει τά άσκατά των και ο ήλιος ήκτινο-
βόλει με όλην του την λάμψιν.

Οί αΐχμηλάτοι έβλεπον διά της θυρίδος του άντρον των την
ευδάν διαδεχθείσαν την σύγκρουσιν των σοχείων· ή δε ύπάρ-
χουσα αντίθεσις μεταξυ του λαμπρού τούτου θεάματος και της θέ-
σεώς των καθόστα τούτην ετι τρομερωτέρα.

Εύρίσκοντο έντός τάφρου, εκ του όποιου ουδέν έφαίνετο δυναμέ-
νον να εξικήση αυτούς, διάτι ή εισόδός του έφυλάττετο υπό τέ-
ρατος φοβερωτέρου του μυθολογουμένου Κερδέρου, όπερ εΐχε κα-
τακλινοθή εκεί πλησίον των μικρών του, λείπον και θεωρούν αυτά
μετά τρυφερότητος και γοργύζον υποκώπως. Μακράν ήκούσθη
αίφνηθώς μακρός βρυχηθμός ώσει πρόσκλησις. Η τήριε άπε-
κρίθη προς τούτον διά κραυγής σχεδόν όμοιας και οί 'Υνοί
έκραξαν: "Ο άρρην! ο άρρην φθάνει!

Μετά τινος στιγμής τήριε ισχυρωτέρα της πρώτης συνή-
τησεν αυτήν πρό της εισόδου του σπηλαιου άμφότεροι άντήλλα-
ξαν προς άλλήλας Ουαιείας, ως είδος τι μυστηριώδους γλώσσης.
Ήτο τινόντι οπατήρ των μικρών, των όποιων τα πτώματα έκαιετο
χαμηλά, διάτι μόλις εξέτιχας αυτά, περήςεν ελα τά σημαία ζω-
ηροτότης λύτης και εξέβαλε κραυγάς θρηνηθείς, με τάς όποιας
ή Θήλια άνέμιζε τάς ιδίάς της. Άπαίσιος γοργυσμός διεδέχθη
ταύτας, και ο νέγλος έρημίσας προς τό σπήλαιον εισήγαγε κατ'
τό ήμισυ την κεφαλήν του εις την θυρίδα και έθώρησε παντα-
χού έπως ΐδη τούς φονείς των μικρών του. Ίδων δέ τούς εν
αυτῶ ευρισκομένους, κατέβαλεν άνηκούστους προσπαθείας έπως
άνατρέψας τον λίθον εισέλθω έντός του σπηλαιου, και ήλιεν
ίσως τό κατορθώσει, αν οί τέσσαρες άνδρες συνηνωμένοι δέν τον
υπεσπρήζον.

Δάδιδσων, ο προσβύτερος των άλλων, ο όποιος μέχρι τούδε
εΐχε δείξει την μεγαλειότητα άταραξίαν, έχασε τέλος πάντων την
γενναϊότητά του.

— Φύλοι μου, είπεν, άς μὴν άπατώμεθα πλέον· έχάθμεν.

Τά τέρατα ταύτα σκοπεύουσι να μείνωσιν εδῶ διαρκώς, Κύριος
οΐδεν επί πόσον καιρόν, και θα ΐδγηε ότι θα μεταλλοχούσι.

— Και λοιπόν! ήρώτησεν ο νέος Ουάιτ, τί θα κάμωμεν τότε;

— Τί θα κάμωμεν; θα ΐδωμεν τί εΐνε καλλίτερον, ή να άπο-
θάνωμεν εδῶ υπό της πείνης, ή να άρήσωμεν να εισέλθωσιν αι
δύο τήριε και να δώσωσιν ούτω τέλος εις τά θεινά μας.

Άλλά καθ' ήν στιγμήν ακριθώς έπροσέροντο οί λόγιοι ούτοι,
όποια υπήρξεν ή εκπηγής των τεσσαράων τούτων δυστυχών, ετι
είδον τά δύο ζωα άγρου συνηωθήσαν επί τινα δευτερόλεπτα να
άπομακρυνθώσι ταχέως και να γίνωσιν άφρατα έντός της λάμ-
ψης του δάσου, εκβάλλοντα γοργυσμόν, ο όποιος μετ' όλίγον
δέν ήκούετο πλέον. Οί δύο 'Υνοί έφάνησαν τότε εις την είσοδον
του σπηλαιου.

— Φύγητε, είπον ούτοι, μη χάνετε ούτε μίαν στιγμήν τά θη-
ρια υπήγον να ζητήσωσιν άλλην είσοδον εις τό άντίθετον μέρος
του έρους, την όποιαν άναμνησθώς γνωρίζουσι και μετ' όλίγον
θα τά ΐδγητε να έρημίσωσι καθ' ύμων έπισθεν. Οί αΐχμηλάτοι
δέν έπρόσμενον δευτέρα συμπύλην άνέτρεψαν τον λίθον· όστις

έλαει την είσοδον του σπηλαιου, τό όποιον εΐχον νομίσει ότι επεί-
ρωτο να γείνη τάφος των, και άμα εξήλθον εφρόντιζαν να θέσωσι
πάλιν αυτον πρό της εισόδου, ίνα τούς προφυλάξη εν περιπτώσει
καθ' ήν αι εικασίαι των άδηγών των ήθελον πραγματοποιηθί.

Μετ' όλίγον ήκουσαν πάλιν τούς βρυχηθμούς των τήγεων,
άλλ' όλίγον μακράν. Άκούσθουσιν τά ήχη των δύο 'Υνοών,
εισήλθον εις άτραπών, την όποιαν ή Ουέλλα εΐχεν επιστρέψει με
κλάδους και λίθους κρημισθέντας· τούτο καθόστα την πορείαν των
δυσκολωτάτην. Έπί εν τέταρτον της ώρας εδάδιζον ούτω, ετε ο
εΐς των άδηγών σσιμαθήσας ήμαρσίθη.

— Άκούσθησιν τά ήχη μας, είπε μετὰ φωνής σχεδόν έν-
λειπούσης υπό του τρόμου δέν πρέπει να άμειβάλωμεν περι
τούτου.

— Και πόσον μακράν άρα γε θάναται· να ήιε; ήρώτησεν ο
Ουάιτ.

— Δέν εΐνε μακράν, άλλ' Ίδου ίσως εν μέσθι σωτηρίας. Και
εδειξε καλαμίνην γέφυραν ένόνουσαν τάς δύο έχθρας χείμαρρου,
από του όποιου έργουαί τινες μόνοι τούς άπεχίρριζον.

Αί τοιαύται γέφυραι, αίτινες εις έκαστον βήμα ταλαντεύονται
εΐνε δικάστα σχεδόν μόνοι υπό των ίθαγενών, άλλ' εις τούς Ύβ-
ρωσιούς εΐνε λίαν επικινδύνου.

Ο χείμαρρος έρρεε παραγούως εν τῆ μέσθι δύο έχθρών άπο-
πέμων και βραχυστών και ήτο βάθειος περιτειλισμένος· ή έβου-
σος παρεΐχε τι τρομακτικόν. Έν τούτοις ο Αή, ο Ουάιτ και ο
Ουίλιαμ, διήλθον άδελαιώς την γέφυραν· άλλ' ο Δάδιδσων ήτον
άλέμη εις τό μέσον, προσπαθών να φυλάξη την Ισορροπίαν του,
ότε αι δύο τήριε εφάνησαν εξερχόμεναι εκ του γειτονικού
δάσου.

"Άμα παρατήρησαν τούς όδοιπόρους επήδησαν προς αυτούς εκ-
βάλλουσαι τρομερούς ώρυγμούς.

Ο Δάδιδσων την στιγμήν τούτην εφθιναν εις την άπέραντι
έχθρη του χείμαρρου, ενθι οί σύντροφοί του άπέσκινον τούς βρά-
χους τούς ύψωμένους πρό αυτών.

Τά ήχη ζωα επλησίαζον την καλαμίνην γέφυραν.

Ο Δάδιδσων μετά σπανίος έτοιμότητος πνεύματος είλωσε την
μάχησαν και ήρχισε να κάπη της δεσμούς τούς συνδέοντας την
γέφυραν μετὰ της έχθρας, επί της όποιας ήμόρισε.

Τό μέσον τούτο επέτυχεν ένδομιας δε ότι παρενέβαλεν άνυπερ-
εληρον πρόσκοιμμα εις την κατ' αυτών καταδιώξιν των έχ-
θρών των.

Άλλά τί είδον; ή Θήλια τήριε άγρου κατεμέτησε την άέου-
σον δια του βλέμματός, ώρημσεν ίνα υπερπηδήσθη αυτήν.

Όποιον πνεύμα εκδικήσας έπρεπε να έμπνέη αυτήν κατ'
των φωνών των μικρών της!

Έφέυσθη όμως των έλπίδων της, διάτι εκυλίσθη εις τον χεί-
μαρρον και κατεσπαράχθη υπό των αΐχμών των βράχιων των
εσπαρμένων εν τῶ μέσθι αυτου.

Άδύνατον εΐνε να δώσωμεν ιδέα των κραυγών, τάς όποιας
εξέβαλε κατὰ την κριστικωτάτην έκείνην στιγμήν. Αί κραυγαί αυ-
ται περιώψυον άναμνησθώς τον ήρρηνα, διάτι, αν και υπήρξε μά-
τος αυτόπτης της πρό μικρού καταστρεφής, κατορθώσασε μετὰ μέγ-

στον άγώνα να φθάση εις την αντίθετον όχθην, την όποιαν μόλις έβρασε με τούς έμπροσθίους όνουχάς του. Αιωρούμενος τουτουτοτρόπως επί της άδύσουσ καταέβαλε γιγαντιαίως προσπαθείας, έπως εξέλλοη αυτής.

Οί όδηγοί άνήγγειλαν άρκεύοντως διά του πρόμου τον όποιον έδεικνυον, ότι έθεώρουσ ώς άπολεσθεισαν πάσαν έλπίδα.

Ο άτρόμητος Δάδιδωσ άνχε μείνει έμπροσθεν του τέρατος και παρθεύεις κατ' εὐθείαν προς αυτό έβόθισε την κυνηγετικήν μάχηράν του έντός του στήθους.

Τό Όρηον αίσουθεν έαυτο σκληρώς πληγωθέν, συνήνωσεν άπάσας τās δυνάμεις του, έστηρίχθη επί βράχου διά των όπισθίων ποδάων και κατώρθωσε να έμπήξη τούς όνουχάς του έντός του σκέλους του άντεπέλου του. Ένώμισαν επί μίαν στιγμήν ότι ούτως έμελλε να πέση έντός του χειμάρρου, άλλ' ήρπασε κορμόν δένδρου με την άριστεράν χείρα και εξηκολούθησε να παύη την μάχηράν.

Όλα ταύτα συνέτησαν έν άκαρεί· οί φίλοι του και οί όδηγοί μόλις έλαβον καιρόν να τον πλησιάσωσιν· ο Ουάιτ κατέφερε διά της προσωμίδος (κουτακιού) του πυροβόλου κτύπημα τόσον δυνατόν επί της κεφαλής της τίγρης, ώστε άνάγκασεν αυτήν να παρατήρη την όχθην και να κυλισθί έντός της άδύσουσ.

Κραυγή άπελευθερώσεως διαέφυγεν όλων τά στήθη. 'Αλλ' ο ύστυχής νέος, όστις πρό μικρού έπεράτωσε τό συγκινητικόν τούτο δράμα, δέν υπαλόγησε την δύναμιν του κτυπήματός του· έκλιπε πολύ έμπρός, οί πόδες του ώλισθήσαν, και μη εύρίσκων ν' άρπάξη τι διά των χειρών του κυλισθί έντός του χειμάρρου, όπου έγενεν άφανής από τά ύματα των συντρόφων του ώχρών και άζώνων εκ του πρόμου.

Όσοι εθεώρησαν άλλήλους επί τινα καιρόν χωρίς ούδείς να έχη την δύναμιν να ήμιλήση.

Έν τή μεταξυ οί δύο Ίνδοί κατέβησαν εις τό ραίθρον του χειμάρρου ο Δάδιδωσ και ο Αή άπατόλησαν τότε να ρίψωσιν έντός αυτού τά βλήματα των.

Οί όδηγοί τοίς έδειξαν τό σήμα του νέου Ουάιτ ριπθέν επί της όχθης πλησίον των σωματών των δύο τίγρειν, και ή λέξις Οάνατος προφερεθείσα υπό των Ίνδων άνέθη πενθίμως μέχρεις κούτην.

Έκ του Γαλλικού
υπό ΕΥΓΡΑΦΤΤΙΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ.

Η ΜΙΚΡΑΣΙΑ

εκ της Revue d'Orient υπό Δ. Ζαχαρίου.

"Όρη και κεντρικόν όροπέδιον.—'Ακρωτήρια.—Ποταμοί.

Τό έσωτερικόν της Μικρασίας, ώς και της μεγάλης 'Ασίας, κατέχεται υπό μεγάλου τινος όροπέδιου, κεκαλυμμένου υπό λιμνών και στεπετών. Βαθμηδών κλίον εκ δυσμών προς άνατολάς

τό κεντρικόν τούτο όροπέδιον ταπεινούται προς τās τρεις θαλάσσας, ποικίλον κατά την κλίσιν, ούσαν ώς επί τό πολύ άπότομον· αίφνης εις μέρη τινά τασούτον ύψούται ώστε σχηματίζει σειράς μεγάλων όρέων, οία ή του Ταύρου.

Όροπέδιον λοιπόν κεντρικόν περικυκλωμένον υπό όρέων, άτινα τό χωρίζουσιν από τά παραλία του Ευξεινου Πόντου, του Αιγαίου και της Μεσογείου, άποτελεί την Μικρασίαν χήραν έν μόν τή έσωτερικήν τραχείαν και άγρίαν, έν δε τοίς παραλίαις καρποφόρον και άνθηράν.

Μετά την σειράν του Ταύρου—όστις σχηματίζει την νότιον και τειφέρειαν της Κερσονήσου, και ούτινος αί ύψηλότεραι κορυφαί, κεκαλυμμένα πάντοτε υπό χιόνος, φθάνουσι μέχρι 2500 έως 3000 μέτρων—τά κυριώτερα όρη, άτινα δύναται να θεωρηθώσιν ώς διακλαδώσεις της σειράς ταύτης, είναι προς μόν νότον τό 'Αμικόν όρος (όπερ, άρχόμενον από της Κιλικίας εκείθεν του 'Ισσιου κόλπου, μόνον δύο άφνει στενάς διόδους προς την Συρίαν· τās Συριακάς και 'Αμικνάσας πόλεις· εκτείνεται προς βορράν μέχρει Ευφράτου και ένούται με τον 'Αντίταυρον), προς βορράν δε ο Αντίταυρος, ύψηλότερος, όστις εκτείνεται μήχι τού όρους Καδωτού επί των μεθούων της 'Αρμενίας, και ο Παρούδρησ, όστις άνήκει εις τά Κανκασία, έρη κρημνώδη και γυμνά κεκαλυμμένα υπό χιόνος και κατ' αυτούς έτι τούς θερινούς μήνας.

Έκ των όρέων των ήττον ύψηλών ή των μεμονωμένων αξιοσημείωτα είναι ή 'Ιδα έν τη Τρωική χήρα· οί δύο Όλυμποι, εις έν Βιθυνία παρά την Προύσσαν και έτερος έν τη χήρα των Γαλατών, ού μακράν της 'Αγκύρας· ή Μεσογίς, ο 'Υμώλος, ο Σίπυλος και ο Μήμας έν Λυδία· ο Ασίμας και ο Φοινίξ έν Καρία· τά Δαίδαλα, ο Κράγος και ο Κλίμαξ έν Λυκία· ο Σαρδημαός έν Πισιδία, ο Δίνδυμος και ο Κάδμος έν Φρυγία· ο 'Όλυγασσις, ο 'Αδορμος και τό Μέγαβα έν Γαλατία· ο 'Αργενθίνος έν Βιθυνία· ο Κύτορος έν Παφλαγονία· έν Πόντιο ο Τέγγης και τέλος έν Καππαδοκία τό 'Αργαίον όρος, ο γίγας της Μικρασίας, έδωσμένου ήφίστιον, ού ή κορυφή άνέρχεται υπέρ τās 4000 μέτρων υπέρ την έπιπέδειαν της θαλάσσης. Πλήθος άλλων έδωσαμένων ήφιστιών, άλλά μικροτέρων κείνται κύλιω του κεντρικού όροπέδιου, τό όποιον άλλοτε περιεκυκλώτο υπό ζώνης πυρός.

Γενικώς ή Κερσονήσος διασχίζεται και προς βορράν και προς νότον υπό πολλών σειράν όρέων όντων που μόν χαμηλών που δε ύψηλών, άλλά πάντοτε εξ άνατολών προς δυσμάς διευθυνομένων, εκ του όποιου έπεται ότι ή χήρα κατεχομένη άπασα υπό σειράν όρέων και κοιλάδων και ύψηλού τινος όροπέδιου, εξ ου πολλοί ποταμοί ρέουσι προς την θαλάσσαν, παρέχει όψιν ποικιλοτάτην άλλά πολιτικώς άκατάλληλον, ένεκα έλλείψεως ένότητος, έπως άναπτυχθί επ' αυτής μέγα τι έθνος. Ένταύθα οί άνθρωποι ούδέποτε κατίσχυταν της φύσεως, καθότι πάντοτε ή Μικρασία ύπήρχε διηρημένη εις πληθύν μικρών άντιζήλων κρατιών, ών ούδέν κατώρθωσε να χρησιμεύση ως πυρήν, από τον όποιον να σχηματιούη έθνος δυνάμενον να άντιπρόσθη τούς κατακτητάς ή τουλάχιστον να έπιζήση μετά την κατάκτησιν. Έν άλλους λόγους ή Μικρασία είναι χήρα, ής οί κάτοικοι ούδέποτε ύπήρξαν εις λαός διό τούτο και ούδέν πλέον άνεδείχθη ή γεωγραφικόν τι όνομα.

Είς τά παραλία της Μικρασίας εύρίσκονται πολλά άκρωτήρια, ών τά όνόματα, ώς επί τό πλείστον, είναι συνδεδεμένα μετá μεγάλων ιστορικών γεγονότων. Τά κυριώτερα είναι

Κατά τον Ευξεινον: τό 'Ιερόν όρος ή 'Ιερών άκρωτήριο, τό 'Ιασόνιον και τό 'Ιρακλειον έν Πόντιο· ο Συρίας ή ή Λεπτή άκρω, τό Ζεφύριον και ή Καραμίδις έν Παφλαγονία.—Κατά την Προποντιδα: ο 'Ακρίτας επίσης έν Βιθυνία.—Κατά τον Έλλησποντον: ή 'Αθαρσιος, ή Δαρδανίς ή τό Δαρδάνιον και τό Ροίτειον έν Μυσία.—Κατά τό Αιγαίον πέλαγος: τό Σίγειον, τό Λέκτον (Μπιμπάσ) και ή Κίνη επίσης έν Μυσία· ή Μέλαινα άκρω (Καρα-μπορούν), τό 'Αργεννον, ή Κόρυκος, ή Μυόννησος και ή Μυκάλη ή τό Τρωγίλιον έν Λυδία· τό Ποσειδιον και τό Τριόπιον έν Καρία.—Κατά την Μεσόγειον: τό Κυνός σήμα επίσης έν Καρία· τό 'Ιερών και ή Κελιδονία άκρω έν Λυκία· τό 'Ανεμουρίον τό Σαρπηδόνιον χήρα και τό Ζεφύριον ή Κόρυκος έν Κιλικία.

Η μεγάλη έκτασις των παραλίαν της Μικρασίας, και οί κόλποι αυτής, ών πολλοί, ώς ο της 'Ιασού, έμπεριέχουσι πολλούς λιμένας και έρμουσ παρέχοντας άσφάλειαν εις στόλους όλοκλήρους, είχαν καταστήσει αυτήν έν τοίς άρχαίαις χρόνοις χήραν τά μέγιστα ναυτικήν.

Ο 'Όλυς είναι ο μέγιστος της Κερσονήσου ποταμός, πηγάζων από τά ύψηλά όρη του Γεμί μετὰξυ Σεβαστείας και 'Ερζερουμίου και κατ' αρχάς διευθυνούμενος προς τό δυτικόν νοτιοδυτικόν του όριζοντος σημείον. Διατρέξας την διεύθυνσιν ταύτην σχεδόν μέχρει 'Καισαρείας στρέφεται προς τό βορειοδυτικόν ακολουθούς προς τό βορειον και τέλος προς τό βορειοανατολικόν μέχρει του Ευξεινου Πόντου, όπου και χύνεται διά δύο στομίω, όχι πολύ άπεχόντων άλλήλων, διατρέχων ούτω διά του πλείστου της πορείας του χήρας ύψηλάς άνηκούσας ποτέ εις την Καππαδοκίαν. Είς τον Ευξεινον χύνεται προσέτι ο Θερμίδων, όστις διασχίζει την άλλοτε χήραν των 'Αμαζόνων· ο 'Ιρις, ο Παρθέσιος, όστις έχρησίμευσεν ως έριον μετὰξυ Παφλαγονίας και Βιθυνίας· ο Σαγγάριος έστις πηγάζει εις τά ύψηλά της Φρυγίας, όπου ρέων καμπυλιωθώς περιζώνει την άρχαίαν Ηεσσονούτα. 'Αφού δεχθί τά ύδατα πολλών άλλων ποταμών ο Σαγγάριος λαμβάνει την προς δυσμάς διεύθυνσιν άκατην έμεις τά ύψηλά του 'Όλύπου φέρεται άποτόμωσ προς τό βορειοανατολ. και ακολουθούς προς βορράν και χύνεται εις τον Ευξεινον Πόντον.

Οί εις την Προποντιδα χυνομένοι ποταμοί είναι μόν των προμημονευθέντων μικρότεροι άλλά τά όνόματά των φέρουσι κλασικάς άναμνήσεις. Τοιούτοι δε είναι ο Ρύνδακος και ο Μάκιστος, οίτινες, άφού ποτίσασι τās κοιλάδας της Μυσίας και Βιθυνίας, ένούμωσι χύνονται εις την θαλάσσαν· ο Αΐσηπος, τον όποιον αναφέρει ο 'Όμηρος και ο Γρανικός φέριων άχίρσιον από τό του μεγάλου 'Αλεξάνδρου όνομα.

Είς τό Αιγαίον χύνονται ο Σιμείσις και ο Σαχμανόςρος υπό του Ποιητού άπαθανασιθέντες· ο Κάϊκος· ο Έρμος· ο Κώστρος και ο Μαϊάνδρος. Τά ρεύματα των ποταμών τούτων μη όντα τόσον όρημητικά όσον τά των περισσοτέρων εκ των προμημονευθέντων σχηματίζουσι κατά τās έκβολάς αυτών προσχίσεις, αίτινες άδικόπως αυξάνουσιν. Η υπό του Σιμείσιος καταβιβαζόμενη ήλις

είνε αξιοσημείωτος έν Τρωάδι, άλλ' ή υπό του 'Εριου έν τή κόλποι της Σιμόνης ως και αί του Καστρου υπέρ την άρχαίαν 'Εφεσον και προπάντων αί κατά τās έκβολάς του Μαϊάνδρου προσχίσεις είσι πολύ μεγαλειότεραι.

Έντός της κυρίας Μεσογείου χύνονται ο Έάνθος ποταμός διασχίζων την Λυκίαν· ο Καταρράκτης, ο Κέστρος, ο Εύρυμείδιον και ο Μέλιας, αί κυριώτεροι της Παμφυλίας άρτηρίαι ακολουθούς ο Καλύκαδος και ανατολικώτερον ο Κόδνος ή ποταμός της 'Ιασού.

Τό προς τον Ευφράτην της Μικρασίας μέρος διασχίζεται υπό όλιγίστων ποταμών αξιοσημείωτων, εκτός αν δυνάμεθα να δέσωμεν τούτο τό όνομα εις τό Κουμέρ-Σού, τό όποιον χύνεται έντός του Ευφράτου όλίγον άνωτέρω του Κεράλ και εις τό Τσιμαξ Σού, τό όποιον επίσης έντός του αυτού ποταμού χύνεται όχι μακράν του Μολατιέ.

Είνε αξιοπαρατήρητον ότι εκτός του Ευφράτου, όστις δεικνύει τό όριον της Μικρασίας, ούδεις ποταμός αξιοσ λόγου ρεί προς άνατολάς, άνή εκ των ύψηλώτων του κεντρικού όροπέδιου και των περικυκλώνων αυτο όρέων πολλοί ποταμοί λαμβάνοντες άρχήν κατέρχονται και προς δυσμάς και προς βορράν και προς νότον διευθυνούμενοι εις τās τρεις θαλάσσας. Τούτο δύναται να καταστήση ευκαιριότεραν την περι της Κερσονήσου ιδέαν, καθότι άποδεικνύει δύο τινά πρώτον ότι τό έδαφος από τά παραλία του Ευξεινου και της Μεσογείου κατ' όσον τις προχωρεί προς τό έσωτερικόν ύψούται, ένεκα του όποιου και οί ποταμοί ρέουσι και προς βορράν και προς νότον, και δεύτερον ότι εκ των παραλίαν του Αιγαίου μέχρει του Ευφράτου, τοιούστιν εκ δυσμών προς άνατολάς κατ' όλον τό μήκος της χήρας, τό έδαφος ακολουθεί βαθμιαία τινε ύψωσιν και ότι και αυτό τό κεντρικόν όροπέδιον είναι κεκλιμένον κατά τον αυτόν τρόπον.

Ούτω κεκλιμένη προς την Ευρώπην, της όποιας τά ύδατα από τριών μερών την περιβάλλουσιν, ή Μικρασία, στρέφει ούτως ειπείν τά ύδατα προς την 'Ασιατικήν 'Πσιφρον, ώς ει ήνοιτο ν' άποτελή αυτής μέρος. Όποτε εαν θεωρήται ως παράρτημα της δύσεως, ως φυσικόν συμπλήρωμα κράτους γειτονικού, του της Κωνσταντινουπόλεως, τούτο δέν γίνεται άνευ λόγου. Είναι δε και τόσον άλλήλως ώστε, μολονόντι πολλάκις κατεκτήθη υπό 'Ασιανών, ούδέποτε διέμενεν επί πολύ υπό την κυριαρχίαν αυτών, αν ή κυριαρχία αυτή, ως ή επί τέσσαρας ήδη αιώνας των Τούρκων, δέν εξετείετο και επί της 'Ελλάδος.

Β'. Κλίμα, τρώσις του εδάφους και προϊύνα.

Έκ της άνωμαλίας του εδάφους της Μικρασίας εύκόλως έννεσι έκαστος και την διαφοράν του κλίματος ή μάλλον των κλιμάτων αυτής, επειδή έκαστον διαμέρισμα έχει και τό ίδιον αυτού κλίμα, πολλάκις δε ώρων τινων όρόμος άρχει έπως μεταθί ο δοιοφόρος εκ θεριού εις ψυχρόν τόπον και τ' άναπαλιν, ως τούτο συμβαίνει εις τον περσίοντα τό μετὰξυ των παγωμένων πεδιάδων της Καππαδοκίας και των διακεκαυμένων μερών της παραλίας της γεινναζούσης την Συρίαν διάταγμα.

Εἰς τὸ ὑψηλότερον καὶ ἐπιμάνως ψυχρότατον μέρος τῆς Χερσονήσου, οὐ μακρὰν τῆς παραλίας τοῦ Εὐξείνου, οἱ χειμῶνες διαρκέουσι ἀπὸ τῶν μῆνας, ἢ δὲ τῶν δισκοπέπων πᾶσαν συγκοινωνίαν ἐπὶ μακρὸν τοῦ ἔτους διάστημα. Καὶ ὅμως ἀρκεῖ ἕως κατέληξε εἰς τὰ παραλία ἕνα εἶρη εἰς τὰ περὶ τὴν τῆς Τραπεζούντος θερμότητας κατάλληλον πρὸς καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου καὶ τῆς ἐλαίας.

Ὅθεν ἀρκεῖ ἕως οἱ ἀρχαῖοι εἶπον περὶ τῆς μαγειρικής γλυκύτητος τοῦ οὐρανοῦ τῆς Ἰωνίας, τοῦ ἐπιπέδου τούτου παραδείσου, ἔπου τὰ φύγη τοῦ χειμῶνος εἶνε ἀγνωστα καὶ ὅπου ἡ τοῦ θέρους θερμότης συγκιρηνάται ὑπὸ θροσπερὸν ζεφύρου. Οἱ νότιοι ἀνεμοί, οἱ πόντες κατὰ τοὺς τρεῖς τελευταίους τοῦ ἔτους μῆνας, φέρουσιν ἀφθονίως βροχάς, αἱ ὅσαι, ἀναξιογονοῦσαι τὰ φυτά, διατηροῦσιν εἶδος ἀνοξείως μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. Ἐν Σμύρῃ κατὰ τὰ δριμύτερα φύγη τὸ ἐκατοβάθμιον θερμόμετρον δεικνύει 10 βελώνες ὑπὲρ τὸ μηθενικόν, συμβαίνει δὲ ἐνίοτε καὶ ἐν μηνὶ Ἰαννουαρίῳ νὰ ἀνέλιθη μέχρι τῶν 26. Ἀπὸ τὰς πρώτας τοῦ φεβρουαρίου ἡμέρας αἱ ἀμυγδαλίαι ἀνοῦσι, τὰ δὲ ῥόδα διακύνουσι τὴν εὐδοκίαν των.

Ἀλλὰ μέλις μεταδῆ τις ἀπὸ τὰς ἄνω τοῦ Ἐρμου καὶ τοῦ Μικινῆρου κοιλάδας εἰς τὰς πρώτας πεδιάδας τοῦ φρονίου ὄροπέδιου, τὸ κλίμα ἀμέσως μεταβάλλεται. Καθόσον προχωρεῖ τις πρὸς ἀνατολάς, τὰ θερμὰ καθίστανται θερμότερα καὶ ἡ θερμότης ψυχρότερη. Ἐν μόνον παραδειγμα ἀρκεῖ ὅπως καταδείξῃ τὴν διαφορὰν τῶν ὁρίων εἰς τὸ θύο τῆς Χερσονήσου ἀπὸ ὑπὸ τὸ αὐτὸ πλάτος. Ἐν Ἰωνίᾳ τὰ σκαρὰ θερίζονται τὸν Μάϊον, εἰς δὲ τὰς μάλλῃον θερμὰς τοῦ Εὐφράτου κοιλάδας τούτου γίνονται κατὰ τὸν Ἰούλιον.

Τὸ τῆς Μικρασίας ἕδαφος, πρὸ πάντων κατὰ τὰ βόρεια αὐτῆς μέρος, εἶνε καλὸ ὑπερβολῆν πλούσιον εἰς ὄρυκτα. Ἀρχαῖα μεταλλεῖα ἀργύρου, σήμερον ἐγκαταλελειμμένα, ἀλλὰ τὰ ὅποια ἀναφέρει ὁ Ὀμηρος, ἀνεγνωρισθῆσαν ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ Εὐξείνου πρὸς ἀνατολάς τοῦ Ἄλλου, καὶ οὐ μακρὰν τῆς Τριηπόλεως. Σήμερον εἰσέτι, ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῶν Ὀθωμανῶν, τὰ περὶ τὴν μεταλλεία τοῦ Γκινομούς-Χανέ, πρὸς νότον τῆς Τραπεζούντος, παρέχουσι μεγάλας ποσότητας ἀργύρου, χρυσοῦ καὶ μόλυβδου. Τὸ ἄλλο, τὸ ὅποιον ἢ φύσει ἀφειδῶς ἐπὶ τῆς χώρας ἔθεσαν, ἐξάγεται μετὰ πολλῆς τῆς προθυμίας. Ἀλλ' ἡ Χερσονήσος κλεῖει εἰς τὰ σπλάγγνα τῆς ἀπειρά εἰσέτι μεταλλικὰ πλούτη, τὰ ὅποια αἱ χεῖρες τῶν κατοίκων ἀνοῦσι νὰ ἐκμεταλλεῦνται. Ὀλόκληρος, λόγου χάριν, ἡ σειρὰ τοῦ Ταύρου εἶνε μόνον, οὕτως εἰπεῖν, ἀποτελεῖ ἕκτον μικρὸν, ἀλλοτε ἐξυμμένον ὑπὸ τῶν Ρωμαίων διὰ τῶν πλουσιῶν λατομείων τῆς Συγγάδας. Τὸ κινάβαρι τῆς Παρλαγονίας, ἢ στηπηρία τῶν ἐσωτερικῶν ἐπαρχιῶν δὲν παρεμολόντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων.

Ἀλλὰ ἡ πηγὴ πλούτου, καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ μεγίστη κασῶν, εἶνε ἡ οὐκιματὴ εὐφορίᾳ τοῦ ἑδάφους, τὸ ὅποιον, διὰ νὰ παραίξῃ, μέλις ἀπαιτεῖ τὴν βοήθειαν τοῦ ἀρότου. Ἐξαιρουμένων τῶν ὑψηλοτέρων πεδιάδων τοῦ κεντρικοῦ ὄροπέδιου, αἱ τινες συνίστανται ἀπὸ γαίας ἕψρας ἢ ἀποτελοῦσι βοτὰς περμαγέθεις, ὅλα τὰ λοιπὰ μέρη περιέχουσι πολλὰς καλλιερρησίμους γαίας· ὁμοίως δὲ πυκνὰ

καλύπτουσι τὰς πλευρὰς τῶν μάλλῃον ὑψηλῶν ὄρειων καὶ αὐτῶν εἰσέτι τῶν κεντρικοῦ ὄροπέδιου. Ὡς πρὸς τὰς κοιλάδας, αἱ τινες καὶ ὄλας τὰς διευθύνσεις παρεκτρέβονται μετὰ τῶν ὁρίων καὶ τῶν ὀλλαστῶν, ἵαυται εἶνε τῶσιν κήποι τοῦσιν ὅποιους οἱ ἀρχαῖοι δὲν παρεμολόν, ὅπως τοῦτο σήμερον γίνονται.

Ὀδονία ἐπὶ τῆς γῆς χώρας εἶνε ἕσπον ἐυφορίας ἔσον τὰ καλλιερρηόμενα τῆς Βιθυνίας καὶ Ἰωνίας μέρη, ἔσον αἱ πρὸς νότον πεδιάδες, αἱ μετὰ τὸ Ταύρου καὶ τοῦ πελάγους τῆς Κύπρου καίμενοι, ἢ καὶ αὐτὴ ἡ ζώνη ἢ ὑπὸ τῶν ὑδάτων τοῦ Εὐξείνου βραχομένη. Αἱ ὄποιον ὑψηλαὶ τῆς Φρυγίας πεδιάδες, αἱ μετὰ τῶν ὁρίων κοιλάδων τοῦ Ἀρχιπελάγους καὶ τῶν ψυχρῶν τῆς Καππαδοκίας μερῶν καίμενοι, εἶνε ἐπίσης πλουσιῶς περριουσιμα. Ἡ περὶ τὸ Κοκκινοῦ χώρα, ὅσα ἐκ τῶν ὁριζοπέδων τῆς Χερσονήσου, παράγει ἀφθονίως σίτου, κριθῶν, ὄπυρας καὶ λαχανικά· τὴν πορτοκαλίαν, ἐλαίαν καὶ συκῆν, ἢ ψυχρότης τοῦ κλίματος δὲν ἐπιτρέπει, ἀλλ' ἢ σταφυλή, οἱ πέπονες καὶ αἱ λοιπαὶ τῶν εὐκράτων ζωνῶν ὄπυρα γίνονται ἐξείρατοι. Ἡ Μικρασία ὡς γινώσκον εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν τῶν ὄπυρων χώρα. Αἱ νῆσοι καὶ τὰ παραλία τῆς Ἰωνίας παρέχουσι συλλήθῃ τὰς χρυσαὶς καὶ εὐδαίως ὄπυρας τῶν θερμῶν κλιματικῶν τὰς δὲ τῶν εὐκράτων μετὰ τῆς αὐτῆς ἀφθονίας τὰ ἐσωτερικά καὶ ὅλη ἡ βόρειος ζώνη. Ἐἰς οὐδεμίαν γῶν ἢ ἄμπελοσ παράγει ἕσπον καλὰς σταφυλάς. Ὅθεν πάντα τὰ παραλία τῆς Χερσονήσου τὰ ἐφαίμυλλα τῶν Σμυρναϊκῶν εἶνε κεκαλυμμένα ἀπὸ ἀμπελῶνας. Ἐν ταῖς ὄχαις τοῦ Πόντου ὡς καὶ ἐν Ἰωνίᾳ τὸ κλίμα περιτυλισσόμενον εἰς τὰ δένδρα σχηματίζει ὑπὲρ τὴν κεφαλῆν τοῦ περιηγητοῦ θελικτικὰς σκιὰδας ἐνηυμιζοῦσας τὴν Ἰταλίαν καὶ τινας τῶν νοτίων τῆς Ἰαλλίας ἐπαρχιῶν.

Τὸ ἔπειν, τὸ ἕσπον ἀπὸ τοῦ ἀσπυροῦ περιζήτητον, καλλιερρηεται καλῶς ὄλας τὰς παρὰ τὸν Ἄιγαῖον κοιλάδας. Ἄν δὲ καὶ δὲν ἐκτρέβεται ἔσον τὸ τῆς Περίου ἢ Ἰνδικῆς, οὐχ ἕστον οἱ ἔμποροι ζητοῦσιν αὐτὸ, ἢ δὲ Κυδερηνίης ἔχει ἐξ αὐτοῦ ὅχι μικρὰ εἰσοδήματα. Ἡ Βιθυνία εἶνε ὄνομαστὴ διὰ τὰς συκαμίνους τῆς ἢ δὲ Προύσσα εἶνε κέντρον τῶν ὄριστων τεχνουργειῶν τῆς μετέξῃς. Ἡ ἑλαίκα, ἢ τῆς ἐν ταῖς κοιλάς ταῖς παρὰ τὸ Ἄιγαῖον εἶνε οὕτως εἰπεῖν ἐν τῇ πατρίδι τῆς, αὐτῆς ἐπίσης καὶ παρὰ τὴν Ἰεροπονίδα ὡς καὶ εἰς τινὰ μέρη τοῦ Εὐξείνου ἀπὸ Συγγάδας μέχρι Τραπεζούντος· εἰς τὰς κοιλάδας τῆς Κιλικίας εὐρέθη ἀργεῖα. Ὅπως εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Βιργιλίου οὕτω καὶ σήμερον ὁ κρέτας (ζεφύρος) εὐδοκίμει παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Τηόλου. (1). Βάμβουκ φύεται εἰς τὰ περὶ τὴν τῆς Σμύρνης, ἀπκινάται δὲ καὶ παρὰ τὴν Τρωάδα. Ἐἶλος καὶ ὁ φοῖνιξ ἄλλοτε ἐν Ἰωνίᾳ ἐκαλλιερρηεῖτο, ὡς τὸ μαρτυρεῖ ὁ Πισυκτικῆς (2). Ἐἰς τινὰ μέρη, ἀλλὰ σπάνια, τῆς νοτίου παραλίας φαίνονται εἰσέτι φοίνικες.

Ἀστυκῶς οἱ κάτοικοι δὲν ἠξέουσι νὰ ἀποφελῶνται τῶν ὄρων τῆς φύσεως καὶ, ἔσον τὸ ἕδαφος τῆς Μικρασίας εἶνε εὐφορον, κατὰ τὸσούτον ἡ γεωργία παρεμολέται. Οἱ Ὀθωμανοὶ καὶ

(1) Nonne vides, croceos ut Tmolus odores India mittit. Βιργ. Γεωργ. I, 56.

(2) Φοίνικες παρέχονται καρπὸν τοῦ ἐν Ἰωνίᾳ τῶν φοινίκων καρποῦ περριωτέρου Πισυ. Βοιωτ. XIX, 6.

ὡς ἐκ νομάδων καταγόμενοι καὶ ὡς κατακτηταὶ τρέφουσι εἰδὸς τι περιφρονήσεως πρὸς τὴν γεωργίαν. Καθόσον ἀφορᾷ τοὺς Ἕλληνας χωρικοὺς, ὡς αἱ γαῖαι εὐρέσκονται εἰς ἕστον χειρότερον ἢ αὐτῶν Ὀθωμανῶν κατάστασιν, ὁ τίτλος αὐτῶν οὐκ εἶνε καὶ τὸ τούτου παρεπέμενα εἰδῶσαν αὐτοὺς μέχρι τοῦ δὲ νὰ μὴ ἐξέλθωσι τοῦ κύκλου τοῦ ὀπολύτης ἀναγκαίου.

Τὰ ἀκόλουθα ἐρριζόμενα ἐκ τῆς Correspondance d' Orient τῶν K. K. Michel καὶ Ρουβουλαί, παρέχουσι ἰδέαν τῆς καταστάσεως τῆς γεωργίας ἐν Μικρασίᾳ. Ἡρόκειται περὶ τουργικῆς τινος ἐπαύλεως, κειμένης παρὰ τὸν Ἑλλησπόντον, ἐν χώρῃ εὐφόρῃ κατὰ παράθετον πρὸς τὸ ἐσωτερικόν.

«Τὸ τσιφλικιον ἢ ἡ τουργικὴ ἐπαύλις γενικῶς περιτρέξῃ θέματα οὐκ ἐστίν, ἐν δὲ καὶ εἶνε κατοικημένοι ποιεῖ ἐντύπωσιν γῆς ἐρήμου. Ἐν αὐτῇ βλέπει τις μόνον κόνιν τινὰ διακρίνεται καὶ δοῦλους ὑπακούοντας οὐκ ἐπιφθῶς. Τὸ κυρίως ἐλλεῖπον ἀπὸ τὰς ἐπαύλεως ταύτας τῆς Ἀνατολῆς εἶνε ἡ γυνὴ ἢ ἡ ἀπαρτιμένη τὴν περιπέσειν τοῦ κτηνοτροφείου καὶ τοῦ σταυλοῦ, ἢ γυνὴ, ἢ ἀλλὰ· αὐτὴν τὰς, καλλιερρητικῆς, οἰκονομίας. Ἡ γεωργία καὶ ἡ ἀρριτικὴ ζωὴ ἀπαιτοῦσι φροντίδας καὶ ἐργασίας οὕσας φροσικὴν τῶν γυναικῶν μερδία· αἱ δὲ φροντίδες αὐταὶ καὶ ἀρριτικαὶ ἐργασίαι δὲν συμβαλλῶνται πάντοτε μετὰ τῆς μονήρους καὶ περριουσιμένης τῶν χωρικῶν ζωῆς. Αἱ ὀθωμανίδες ἀποσυρμέναι εἰς γῶνας τινὰς τῆς ἐπαύλεως παρὶ οὐδεῶς φροντίδους, κθήνται δὲ ὡς φυλακισμέναι ἢ ὡς ἐστίν, ἢ περριουσι τῶν ὀποιῶν οὐδὲ ὄλας συμβαλλεῖ εἰς τὴν μετὰ βραστηριότητος ἐκτέλεσιν τῶν γεωργικῶν ἔργων. Οἱ ἰδιοκῆται βιάζονται νὰ πέμψωσι εἰς τὰς ἐπαύλεως τῶν γυναικῶν μερδίας Ἑλληνίδας, αἱ ὅσαι ὡς μερδία δὲν δύνανται νὰ ἔχωσι τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὅποιον πᾶσαν οὐκ ἐπείσασα ἔχει. Ὅτι εἶδον ἐν τῇ ἐπαύλει. Πέρριται ἐνίσχυσε τὴν γνώμην, τὴν ὅποιον ἄλλοτε εἶχον σχηματίσει, ἐτι δηλαδὴ ἡ οὐκ ἐπείσασα τῶν ὀθωμανῶν δὲν εἶνε ἐνηυμιζοῦσα τῆς γεωργίας.

«Ἀφ' οἱ εὐδοκίμους εἰς Ἀσίαν, ἀνὰ πᾶν βῆμα καταλαμβάνομεθα ὑπὸ οὐκιμασμοῦ ὁμοιωμένους ἔσον ἡ φύσις πρὸς εὐτυχίαν τῆς χώρας ἐποίησε καὶ οὐκ ἐπιφθῶν ἔσον ἐξ ἄλλου ἢ ἀπόνοια καὶ ἡ ἀνικανότης διακρίνεται ὅπως ἐκμυθηνίσασα τὰ ὄρυκα τοῦ οὐρανοῦ. Τὸ τσιφλικιον, τὸ ὅποιον μὲς ὑπεδέχθη ἐμπεριουσιεῖ πολλὴν ἔκτασιν γαίω· οἱ ἀγροὶ καὶ τὰ ἐξέρρηκατά του, μετρίως καλλιερρηόμενα, ἠδύνατο νὰ διαθροφῶσι πόλιν ὀλόκληρον ἀλλὰ τὸ πλείστον τῶν γαίω· εἶνε χέρας, τὸ δὲ λοιπὸν παρεμολέμενον ἢ κακῶς γεωργημένον. Ἀλλὰ βραστηριῶς καὶ ἔξυπνος λαῖμα ἀπὸ τὴν εὐφορον ταύτην γῆν. Οἱ Τούρκοι παρερρηοῦσι πᾶν εἶδος ἐργασίας καὶ μέλιτα τὴν γεωργίαν. Ἐν ταῖς ἐκ τῶν λαῶν τῶν κατοικοῦνται τὴν γῶραν εὐρέσκονται δύο πρὸς οὐς αἱ γεωργκαὶ ἐργασίαι καὶ τὰ ἔφη τὰ ἀρριτικὰ εἶνε μάλλῃον ἕσια ἢ πρὸς τοὺς Μουσουλμάνους. Πιστεύω ἐτι οὐδὲ εἰς πᾶν Ἰσραηλῆτις μετεχρησθῆσαι οὐκ ἐπιφθῶν ἢ ὀδὴγησιν ἄροτρον, ἀφ' οἱ ὅτι ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ ἔχασε τῆς πλουσίας κοιλάδας τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τοῦ Σαμάρων τὰς εὐφόρους πεδιάδας. Ἐξ ἄλλου οἱ Ἀρριμῆοι, οἱ τινες κατακρίνονται εἰς πᾶν εἶδος ἔργου ἀπὸ τῶν πλάτων, εὐδῶς ἀναμυγθύνονται εἰς ἔργα γεωργικὰ ὥστε ὑπὸ μόνον τῶν Ἑλλή-

νων ἢ γῆ μετεκινουμένη καθίσταται κερροφόρος. Πᾶσα ἡ γῶρα ἢ παρὰ τὸν Ἑλλησπόντον κυρίως καλλιερρηεῖται ὑπὸ μόνον Ἑλλητικῶν.

Ὅθεν ἐκ τῶν τεσσάρων περριουσιμένων ἔθνω, τῶν κατοικῶνται τὴν Μικρασίαν, ἐν καὶ μόνον καλλιερρηεῖται τὴν γῆν, τὸ Ἑλλητικόν.

Ἡ Μικρασία δὲ καὶ ἕχη ἕκτασιν ὄργη καὶ ἡ Γαλλία μέλις κατοικεῖται ὑπὸ ὀκτὸ ἑκατομμυρίων ψυχῶν. Λέγομεν μέλις καὶ ἐν Τουργίᾳ πύνακες στατιστικοί, τοὺς ἀκρίστους ὡς πρὸς τὸ πᾶν, εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑπερέσθωσι. Ἐν ταῖς κατὰ τὰς μάλλῃον πιθανὰς ἱκασίας, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὀκτὸ ἑκατομμυρίων δυνατόν νὰ γίνῃ παρεκτάς, ἐν καὶ δὲν ἦνε οὐτε τὸ τέταρτον τῶν κατοικῶν, τοὺς ὅποιους δύνανται νὰ διαθροφῆ ἢ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους διέτρεφε.

Ἐν ταῖς εὐρωπαϊκῆς ἐπαρχίαις οἱ Τούρκοι εἶνε ὀλιγομύθεροι τῶν χριστιανῶν ἕκτασιν ἀπ' ἐναντίας οἱ Ἕλλητες, Ἀρριμῆοι καὶ Ἰουδαῖοι μέλις ἀπαρτιζοῦσιν ὄμοῦ τρία ἑκατομμύρια· οἱ δὲ Μουσουλμάνοι μόνον συμπληροῦσι τὰ ἐπιλοιπὰ πέντε. Ἐν τῷ ἀριθμῷ τούτῳ ὅμως ἐμπεριεχόμενοι καὶ οἱ νομάδες Τουργοί καὶ Κοῦρδοι, ὡς ἐκ τῶν ὀποιῶν ἔλαττοῦται ὁ ἀριθμὸς τῶν κυρίως Τούρκων, οἱ τινες ἴσως δὲν ὑπερέσθωσι τὰ τέσσαρα ἑκατομμύρια.

Ἐν ταῖς μετέπειτα θέλομεν ἐπανέλθῃ ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦτο. Ἐκτείνόμενοι ἐτι μάλλῃον ἐν τῇ εἰσαγωγῇ ταύτῃ ἠθέλομεν ὑπερέθῃ τὴν ταῖς τὴν χρονολογικὴν. Ὅθεν ἦδη βτε ὁ ἀναγνώστης ἔραρε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς γεωγραφίας τῆς Ἀσιατικῆς χερσονήσου μετὰ τὸ εἰς τὴν ἐξιστόρησιν τῶν γερονίων ὄν ὑπῆρξε θέατρον.

(ἀκόλουθε).

ΠΡΟΣΦΑΤΟΝ ἌΡΑΜΑ.

Τὸ Λονδίον εἶνε παρὰ πᾶσαν ἄλλην Ἑυρωπαϊκὴν πρωτεύουσαν ἢ πόλιν τοῦ μεγάλου πλούτου καὶ τῆς ἐσχάτης ἀθλιότητος καὶ μυθιστοριογράφου καὶ ποιητῆ καὶ ἄλλοι δημοσιογράφοι πολλὰς ἐξαιεθίσιαν ποῖαν ἀντιθῆσιν παρεμολέθωσιν τὰ δύο ἄκρα ταῦτα ἐν τῇ μεγαλοπόλει ἐκείνῃ. Ὅ περὶ τούτου ἀμυθῶσιν, ὅς ἀναγνώστη τὸ ἀκόλουθον. Ἐπερ ἀποσπώμεν ἐκ τῶν τελευταίων ἀγγλικῶν ἐρημερίων. Νεκρὰ γυνὴ, κατὰ μῆκος ἐνδεδυμένη, ἐρριφθὴ τὴν τελευταίαν πέμπτην (5 Τόριου) ἐκ τοῦ ὕψους τῆς γέφυρας Βατερωῦ εἰς τὸν Τάμεσιν, μ' ὄλας δὲ τὰς προσπαθείας γενναίων τινῶν ἀτόμων, ὄρομῶντων ὅπως τὴν σώσωσιν, ἦτο νεκρὰ, ἐτε τὴν ἐξήγαγον τοῦ ὕδατος. Ὅ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ὁ ἐπιφορτισθῆς τὴν ἀυτοψίαν τοῦ σώματος, εὐρεν ἐπ' αὐτῆς τὴν ἀχάλουθον ἰδιόχειρον σημείωσιν:

Λονδίνο, 3 Τριτίου 1872. F High S. Shadwell.

«Τὸ κκαύρημα περ μετ' ὀλίγον πρᾶττω καὶ δι' ἑπερ θέλω πικρῶθῃ ἐν τῇ αἰωνιότητι, ἐλσφρύνεται ἐκ τοῦ μεγέθους τῆς δυστυχίας μου. Μόνῃ ἐν Λονδίνο, μὴ ἔχουσα ἕνα ὀβολόν, ἕνα φίλον ἔστις νὰ μὲ βοηθήσῃ διὰ τῶν συμβουλῶν του ἢ νὰ μοι παρέξῃ χεῖρα βοήθειας, ἀπέκαμα ἀνωφελῶς ζητοῦσα ἐργασίαν τινὰ ὁποιαδήποτε μ' ἔλλείπουν τὰ πάντα, ἔχῳ τὰς κνήμας κα- ταβαδλημένας ἐπίσης ἔπως τὴν κάρδιαν. Προτιμῶ τὸν θάνατον ἢ νὰ ἴδω καὶ ἄλλην ἡμέραν οὕτω ἀνα- τέλλουσαν. Εὐρίσκα- μοι ἐν Ἀγγλίᾳ πρὸ ἑξ ἑβδομάδων. Ἀ- νεχώρησα ἐξ Ἀμε- ρικῆς, ὡς παιδαγω- γός, μετὰ τινος Κυ- ρίας ἀπὸ τὸ Wick τῆς Σκωτίας, ἀπε- πέμφθη μὲν μόλις φθί- σασα, ἠρήθησαν δὲ νὰ μὲ πληρώσωσι καὶ τὸν ναῦλον, ὅ- πως ἐπανέλθω εἰς τὴν πατρίδα μου. Ἔμισθα μὲ 3 1/2 λίρας, προῖον τοῦ μισθοῦ μου.

«Ἄφου ἐπλήρωσα τὸν μέγρι Λονδίνου ναῦλόν μου, μοι ἔ- μειναν 5 σελήνια. Τὴν κόμην ἐπώλη- σα τὸ ὀρολόγιόν μου. Ἄλλὰ τὸ εὐτελὲς πῶσον, ἔπερ ἔλαβον ἐξ αὐτοῦ, ἐξηγητή- θη τάχιστα.

«Ἐπρεπε νὰ πλη- ρώσω τὸ ἐνοίκιον τοῦ διαματίου μου καὶ ἄλλα μικρὰ ἔξοδα, ἀνωφελῶς τρέχουσα πρὸς εὐρεσιν θέσεως. Ἦδῃ, δὲν μοι μένει πλέον τίποτε. Ἐνά- στη ἡμέρα χειροτε- ρεῖται τὴν θέσιν μου. Νὰ μὴ ἔχω ἕνα φί- λον! Νὰ μὴ ἔχω πλέον μίαν ἐλπίδα, ἐν

σολδίον! — Ὑψίστε Θεε! Συγχώρησον πτωχὴν ἁμαρτωλὴν, εἰς οὐδὲν πλέον ἐλπίζουσα. Γινώσκεις πόσον ἐπάλαισα κατὰ τῷ πειρασμοῦ τούτου, ἀλλ' ἢ εἰμαρμένη μὲ κατέβαλε. Δὲν δύ- ναμαι νὰ καταφύγω εἰς τὴν ὀδὸν τῆς ἠθικῆς ἀπωλείας ἢ τὰ λαίκαυρος μὴτηρ μου μὲ βλέπει ἐκ τοῦ ὕψους τῶν οὐρανῶν. Ἄ- νευ πατρός, ἀνευ μητρός, ἀνευ φίλου, ἀνευ μίᾳς χριστιανικῆς καρδιάς, ἦτις νὰ μ' ἔνοιῃ! ἔχω πλήρη τὰ λογικὰ μου, πρὸ καιροῦ βλέπω τὸ τέλος αὐτό. Παρακαλῶ ὄλους καὶ τὸν Θεόν,

ἐνώπιον τοῦ ὁποίου μετ' ὀλίγον θὰ παρουσιασθῶ, νὰ μὲ συγχο- ρήσωσι. Χαῖρε κόσμε τόσο ὥραϊε καὶ ὄμως τόσο σιληρῆ!

Y. Γ. Εἶμαι εἰκασαστής.»

Llisa-Blanche Oswald,»

ΚΙΡΚΗ.

Περὶφημος μάγισσα, θυγάτηρ, κατ' ἄλλους μὲν, τοῦ Ἥλιου

Η ΜΑΓΙΣΣΑ ΚΙΡΚΗ.

καὶ τῆς Ὡκεανίδος Περσείδος, κατ' ἄλ- λους δὲ, τοῦ Ὑπερί- ωνος καὶ τῆς Ἀστε- ρόπτης. Κατὰ τὴν μυ- θολογίαν διέμενει ἐν κοιλᾷ νήσου κειμέ- νης παρὰ τὰ δυτικὰ παραλία οὐ μακρὰν τοῦ ἀκριωτέρου τοῦ καλυμένου νῦν Κρι- κέλλου ὄρους (monte Ciruello) ἢ οἰκίᾳ τῆς ἥτο ἐκτισμένη ἐκ τι- μακρῶν λίθων ἐ- φρουρεῖτο δὲ ὑπὸ λε- ὄντων καὶ λύκων ἐ- ξημερωμένων· αὐτὴ δὲ ἢ Κίρκη κατεγι- νετο ὑφαίνουσα καὶ τὴν ἐργασίαν τῆς συ- νώδευε δι' ἀσμάκτων, ὑπηρετεῖτο δὲ ὑπὸ Ὀρεάδων καὶ Να- ἰάδων.

«Ὅτε ὁ περιπλα- νόμημος Ὀδυσσεὺς προσεπέλασε καὶ εἰς τὴν νῆσον τῆς, ἔσειλε τὸν Εὐρύλοχον μετὰ τινων ναυτιῶν νὰ κα- τασκοπεύωσι τὸν ἀ- γνωστον τοῦτον εἰς αὐτοὺς τόπον. Οἱ ἀ- πεσταλμένοι οὗτοι ἦλθον εἰς τὴν οἰ- κίαν τῆς Κίρκης, ἐ- φιλοξενήθησαν παρ' αὐτῆς λίαν φιλοφρό- νως, ἔφαγον καὶ ἔπι- ον μετὰ ταῦτα ὄμως ἢ τόσοι εὐγενῆς καὶ

περιποιητικῆ αὐτὴ κυρία τοὺς ἤγγισε μὲ τὴν μαγικὴν ράβδον τῆς καὶ ἀμέσως τοὺς μετεμόρφωσεν εἰς χοίρους. Μόνος ὁ Εὐ- ρύλοχος διέφυγε τὴν μεταμόρφωσιν ταύτην καὶ εἰδοποίησε τὸν Ὀδυσσεῖα περὶ τῶν γενομένων.

Ὁ ἦρωας ἀπεθιβάσθη εἰς τὴν ξηρὸν διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς ἐταίρους του, κατ' ὁδὸν ἀπήντησε τὸν Ἑρμῆν, ἐδιδάχθη παρ' αὐτοῦ τὴν τέχνην νὰ διαφύγῃ τὴν γοητείαν καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ χόρτον τι καλούμενον μῶλον, προφυλακτικὸν κατὰ τῆς μαγείας

ἐρωδιασμένος δὲ διὰ τοῦ πολυτίμου τούτου φυλακτηρίου ἦλθεν εἰς τὸ μέγαρον τῆς Κίρκης, ἐπέπεσε κατ' αὐτῆς ἐπιφύρης καὶ τὴν ἠνάγκασε νὰ ὀμώσῃ ὅτι δὲν ἤθελε πράξει κακὸν τι εἰς αὐ- τὸν καὶ ἔτι ἤθελε τοῦ ἀπελευθερώσει τοὺς συντρόφους. Ἡ μά- γισσα, ἰδοῦσα τὴν ἀσυνήθη ταύτην ἀντίστασιν, ἐθαύμασε τὴν ἀν- δρείαν τοῦ ξένου, συνάμα δὲ ὀελχίσεια ἐκ τῆς ἀρρενωπῆς καλλο- νῆς καὶ τῆς εὐγλωττίας τοῦ ἥρωος ἠράσθη αὐτοῦ, τὸν ἐκράτησα

παρ' ἑαυτῇ ἔτος ὀλόκληρον καὶ ἐξ αὐτοῦ ἔτεκε δύο υἱούς, τὸν Ἄδριον ἢ Ἄγριον καὶ τὸν Λατίνον. Ἐπὶ τέλους δὲ μὴ δυνη- οῦσα κατ' οὐδένα τρόπον νὰ τὸν πείσῃ νὰ μείνῃ διὰ παντός παρ' αὐτῇ, τὸν ἐσυμβούλευσεν ὅτι, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἐπανέλθῃ αἰσίως εἰς τὴν πατρίδα του, ἔπρεπε πρῶτον νὰ καταβῇ εἰς τὸν ἄδην καὶ νὰ λάβῃ τὰς θεούσας ὁδηγίας παρὰ τοῦ μάντεως Τει- ρεῖου.

ΤΙΣΙΑΝΟΣ.

Ὁ Τελασσώνης, ἔς- τις εἰ καὶ ἦτο ζωγρά- φος ἀδόκιμος ἔγραψεν ὄμως καλλιτέτην περὶ γραφικῆς πραγματεῖ- αν καὶ χρησιμωτάτην εἰς πάντα ἐραστὴν τῆς ὥραίας ταύτης τέχνης, ἐκφέρει τὴν ἀπόδου- λον εὐφυᾶ καὶ δικαίαν παρατήρησιν «Σημει- ωτέον, λέγει, ὅτι εἰς ὄλας τὰς ἀνθρωπίνους γνώσεις ἢ πρόδοτος μέχρι τινὸς σημείου εἶνε λίαν βραδεῖα, ἀλ- λ' ἀπὸ τοῦ σημείου ἐ- κείνου μέχρι τοῦ ὑπερ- τάτου αὐτῶν ὕψους ἢ διέκτασις εἶνε ἀείποτε λίαν ὀρηκτική.» Καὶ ἀληθῶς ἀπὸ τοῦ Ἰ- ωάννου Βελλίνη μέ- χρι τοῦ μαθητοῦ του Γεωργιῶν ὁπόση ὑ- πάρχει ἀπειρος ἀπό- στασις! Ἄλλ' ὁ Τε- λασσώνης ἐδύνατο νὰ προσθέσῃ ὅτι, ὅταν ἢ κοινωνία γεννήσῃ ἐ- πιπόνημά τι, πάσαντα γεννῶνται καὶ οἱ καλ- λιεργήσαντες αὐτὸ ἀν- δρες, οἵτινες ἔχουσι ἔνστικτα προτερήματα τόσοι εἰδικὰ, ὥστε φαί- νεται ὅτι ἐγεννήθη- σαν ἐπὶ τούτῳ. Βεβαίως τούτο εἶνε ἀξιοθαύμαστον ἢ μάλλον εἶνε σοβαρὸν ἀντιειμένον τῆς ἡμετέρας παρατηρήσεως, ἐκτὸς ἀν πι- τευέσωμεν, ὡς αἱ γυναῖκες, ὅτι ἀννώως ἢ θεῖα πρόνοια ἀναμι- γνύεται εἰς τὰς ὑποθέσεις μας.

Μόλις ὁ Γεωργιῶν εἶχεν ἀνακαλύψει τὰ θαυμάσια τοῦ χρωματισμοῦ του, καὶ παρ' αὐτὸν ἐμορφῶτο ἑταρὸς τις ἀνὴρ κα- τέχων, οὕτως εἰπεῖν, τὰς αὐτὰς ἀρετὰς ἐκείνου, ὅστις ἔμελλε νὰ ζῆσῃ ἱκανὸν χρόνον ἔπως φέρῃ εἰς αἴσιον πέρας ὅ, τι ἐκείνος ἐλ-

Ο ΤΙΣΙΑΝΟΣ εἰς ἡλικίαν ἐτῶν 99,

γε μόνον ἀρχίσει. Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀνὴρ ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1447 ἔτος εἰς μίαν τῶν πε- ριφρασετέρων πόλεων τῆς ἐπαρχίας τοῦ Κα- θάρ τὴν Πιέδην, καί με- νη εἰς τὰ μεθόρια τῆς Φριουλιῆς, καὶ ἐξέρ- τημα εὖσαν τῆς Γα- ληνωτάτης ἐνετειχῆς Δημοκρατίας. Ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ ἀν- δρός τούτου διέπρυσαν πλείστοι, ἀπὸ τοῦ 1- 200 ἔτους, ὡς ἀν- δικοὶ, συμβολαιογρά- φαι, δικαιοκράται καὶ νο- μοδῶγοι ἀξιοθαύμα- στού ἀκεραιότητος· ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ἐκείνῃ ἢ οἰκογένεια αὐτῆ ἐθεω- ρεῖτο προσέτι ὅτι ἐ- πρόσεσαν εἰς τὸ ἡ- μερολόγιον τὸν κριτὸν Τισιάνον, καὶ εἰς αὐ- τὴν ὅτι ἐδόθη ὑπὸ τῆς μοῖρας νὰ ἀναδείξῃ εἰς τὸν κλάμον τὸν Τισιάνον Βεκέλλιον, μίαν τῶν ὥραιότερων τῆς γραφικῆς μεγα- λοποιῶν ὥραιότερα ταύτης εὐγένεια δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ ἱστορίᾳ.

Ὡς πάντων τῶν με- γάλων καλλιτεχνῶν, οὕτω καὶ τοῦ Τισια- νοῦ ἢ κλίσις ἀνεκαλύ- φθη ἀπὸ νεκρωτικῆς

αὐτοῦ ἡλικίας. Ἦνε δὲ γνωστὸν ὅτι, δεκαετῆς ὄν, ἔγραψεν ἐπὶ μίας στήλης μίαν κεφαλὴν παρθένου, εἰς ἣν, δι' ἔλαψιν χρω- μάτων, μετεχειρίσθη τὸν ζωμὸν διαφόρων ἀνθῶν. Ἰδόντες τούτο οἱ γονεῖς αὐτοῦ τὸν ἐπεμψαν εἰς Βενετίαν παρὰ τινι θεῖῳ του, Ἄντωνῳ καλουμένῳ οὗτος παρέδωκεν αὐτὸν τῷ Γεντίλιῳ Βελλί- νῳ, οὗτινος ἦτο ἔτι σοφωτέρα ἢ παραδοσις. Ἐνταῦθα ἔμεινε πλείστον χρόνον ἐργαζόμενος κατὰ τὸν περιωρισμένον τοῦ Ἰωάννου τρόπον, καὶ ἀντιγράφων δουλικῶς τὴν φύσιν. Ἐπὶ τῶν ζωγρα-

φημάτων αυτού εδύνατο τις ν' απαριθμήσει και αυτές τας τριχάς των χειρών, αλλά μετ' ου πολλά εμφανισθέντος του Γεωργιῶνη, ενόησεν άπασαν την αξίαν της εφευρέσεως του άρχαίου του συμ- μωθίου και προσήλθεν επως πεθή υπό την διεύθυνσιν εκείνου.

Είχε δὲ τότεμ ζώηράν νοσημοσύνην και τοσοῦτον γεγυμνασμένην την γραβίδα, ώστε εντός μηνῶν τινων πολλαί γραφαί, έργον ίδιον αὐτοῦ, έθελωρήθησαν ως έργα του νέου διδασκαλίου. 'Ο Γεωργιῶνης τότε παρέλαθεν αὐτόν συμβοηθόν εις την γραφήν την παριστάνουσαν την αγοράν των Γερμανῶν, εν ηῷ δ μαθητής επί τοσοῦτον διακριθῆ, ώστε δυαρώκιος οι συγγραφεῖς ομολογοῦσιν ότι υπερέβη τον Βαρθολέην. Σήμερον καθίσταται αδύνατον να κρίνωμεν περί της διαφορᾶς τρεις αιώνες, διαβάτες από τῶν εις τὰς προσβολὰς της άτμοσφαιρας εκτεθειμένων εινάων τοιχογραφιῶν, κατέστρεψαν αὐτάς. 'Οπωσδήποτε όμως το έργον εκείνο άρκοῦντως μαρτυρεῖ περί αὐτοῦ. Μετά ταῦτα προσεκάλεσαν αὐτόν από Παδόης εις Βενετίαν, όπου είχαν ανήγησιν γραφῆν τινων. Μετά δύο έτη, ετε επανῆλθεν εις Βενετίαν και η ὑπόληψις του είχαν ήδη στερωθῆ, έπεροτίστη παρὰ της Γερουσίας να φέρη εις πέρας την αἰθουσαν του δουλευτηρίου, ἣν ο 'Ιωάννης Βελλί- νης δὲν ήδυνήθη να άποπερτάωτη. 'Επανέθηκε προς τούτους την μεγάλην εκείνην γραφήν, εν ηῷ παρίσταται ο αυτοκράτωρ Φριδε- ρίκος Βαρθορόσσης προσπίπτων εις τούς πόδας του 'Αλεξάνδρου Πάπα Γ' και ζητῶν έντιμον παρ' αὐτοῦ συγχώρησιν. 'Εν ταῖς γραφαῖς ταύταις ανήλθεν ο 'Τισιανὸς εις μέγαν ύψος: μή υπάρχον- τος δὲ του Γεωργιῶνη εν τῇ ζωῇ, έδωκεν εις αὐτόν, ως προς τὸν εἰζωχύτερον της πόλεως καλλιτέχνην, τὸ αξίωμα της Sensa- gia, όπερ ήτο φόρος της εισπραττόμενος εκ τῶν προς διαμετακό- μωσιν εισαγομένων έμπορευμάτων, και αποτελῶν χρονικήν πρόσ- οδον τριακοσίων μέχρι τετρακοσίων περίπου σκουδίων.

Κατ' εκείνην την εποχήν τοιαῦτα αξιώματα εδίδοντο εις τούς καλλιτέχνας αντί συντάξεως. Είς όμοίαν κατηγορίαν υπάγεται και τὸ εν Ρώμῃ καλούμενον υπούργημα του *μουλαττου*, συνι- στάμενον εις τὸ σφραγίζειν διά μολυβδίνης σφραγίδος ένια τῶν του Πάπα διαταγμάτων. Τῆν θέσιν ταύτην εἰήτη και ο Βελλί- νης, ως μωυθῶμεν εκ τῶν άπομνημονευμάτων του, επί Παύλου Γ', ως άνακμοιθῆν τῶν μη πληρωθέντων έργων του. Το υπούρ- γημα της Sensaia εν Βενετία ήτο είδος διπλώματος ζωγράφου της Γερουσίας, συνεπάγοντος την υποχρέωσιν του ζωγράφου εις έκάστην έκλογῆν την εικόνα του νέου Δόγη. 'Η προς τούς τί- τλους μανία είνε άρχαία ως η κοινωνία αὐτή, έπαμένως και αὐτή ή Ικανότης, ήτις είνε τὸ ήττον άντιληπτόν εκ τῶν έγγραμίων, μετασεχηματίστη εις θετικόν αξίωμα: 'Εθεν εις τὰς καλῶς ὡργα- νισμένης μοναρχίας έγομαν πρώτην ζωγράφον του Βασιλέως, ως και πρώτον Θαλαμηπόδον, όστις όμως εἰζοφλεῖ τὸ χρέος του ζῶν μέχρι τέλους άντιειμενον γέλωτος, άν δὲν άποθῆ επίσης και πρώτος ζωγράφος του θύνου.

Είνε αδύνατον εν τῇ παρούσῃ πραγματεία να γράψωμεν ως εδει τα περί Τισιανῶ. 'Εννενηκότα έτη άδιαλείπτου εργασίας, πολυκράτου βίου ὑψηλοτάτων κοινωνικῶν σχέσεων και άπειρου φήμης, άπαιτοῦσιν έκτεταμένην διήγησιν, άλλ' ήμεῖς θέλομεν έρηγήθῆ τὰ περί του καλλιτέχνην τούτου εν συντομία.

Του Τισιανῶ τὸ στάδιον έμελλε να ήνε μικρὸν στάδιον δέ- ξης και εὐδαμονίας, και οι περιστάσεις παρουσιάσθησαν άείποτε ευνοϊκά προς την μεγαλοφυίαν αὐτοῦ. Κατὰ τὸ 1512, ετε δηλα- δή ο Γεωργιῶνης απέθνηκε, ο δὲ Σεβαστιανός, ο έπιτιληθείς μετὰ ταῦτα Πόμπας, μετέβαινεν εις Ρώμην, έμεινεν εις τὰς χείρας αὐτοῦ τὸ σκῆπτρον του 'Ενετικῶ έργαστηρίου, όπερ εβά- στωσε μετά μετριότητος και άνευ αλλαγείας, οὐδὲ εφάνη κατ' άρ- χᾶς ο πολυτελής άνθρ δν ήμεῖς γνώσκομεν. 'Εν αὐτῇ τῇ άκ- μῇ της ήλικίας του διήγε βίον άπλούστατον και κατεγίνετο ά- δυνως εργαζόμενος. Πρῶτος, "σοβαρὸς και συνετὸς ὄν, απέκτησεν εν αιγῇ οὔτως ειπεῖν, δόξαν, ρώμην και ὑγείαν, ως να προέδλεπεν ότι τὸ στάδιόν του έμελλε να ήνε μικρὸν, και ότι περί τὸ τέ- λος του βίου του έμελλε να ὑποφέρει τὰ αποτελέσματα τῶν μάλ- λων έκνευρίζουσῶν ήδονῶν. Κατ' άρχας κατεγίνετο πρό πάντων ο Τισιανὸς εις ομοιογραφίας, και τὰς όποίας εἰξετέλει κατὰ τὸν ὀρ- ραῖόν τύπον δν έδωσαν ο Γεωργιῶνης κατεῖχε δὲ κυρίως σπα- νίαν ικανότητα του να διδῆ ὑψηλότατον χαρακτηρη εις τὰ πρό- σωπά του, χωρὶς εν τούτου να ζημιώνηται. Είς τὸ είδος τούτο ο Τισιανὸς οὐδένα έχει εφάμιλλον: εν αὐτῷ επησχολίει άπᾶσας τὰς δυνάμεις της νοσημοσύνης αὐτοῦ, και δυνάμεθα να είπωμεν ότι εἰρημάτισεν ο κατ' εἰζοχῆν ομοιογράφος.

Τῷ 1514 παρεκάλεσαν αὐτόν να μεταβῆ εις Φερράραν ο Δουξ 'Αλφόνσος, όστις ήθελε να εἰξακολουθήσῃ τὰς έπιστομῆσεις του άνακτόρου του και κατὰ πρώτον έπεραύωσε την Βιλαγιαν του 'Ιωάννου Βελλίνη εις τὸν θρόνον του Πάπην και τὸν θρῶ- νεμον του έρωτος, πίνακας όστινες θεωροῦνται ως τὰ ὠραιό- τερα της γραφίδος του έργου. 'Ο 'Αλφόνσος, όστις είχαν ήδη με- ο' έκυτοῦ τὸν 'Αρθόστον, έπεθύμει να τηρήσῃ πλησίον του και τὸν 'Τισιανόν, άλλὰ μολονότι εἰβαιξε προς αὐτόν πλείστην φιλοφρο- σῆνην και πολλαίς τῷ έκαμς προσφορὰς, υπεχρέωθη επί τέλους να τὸν άρρήσῃ ν' αναχωρήσῃ. 'Επιστρέψας εις Βενετίαν ο Τισια- νὸς άπέροριφεν επίσης και τὰς παρακλήσεις του Πάππα, Θελοντος να τὸν φέρῃ εις Ρώμην, και τὰς έντόνοος προτροπὰς του Φραγ- κίσκου Α', ως όμοίως και οἱ άλλας σχεδόν τῶν ήγεμόνων της Κι- ριῆης. Οι Βενετοὶ καλλιτέχνην είνε ολιγώτερον τῶν λοιπῶν νομᾶδες, διὸ θέλομεν αὐτούς σπανίως καταλείποντας την πα- τριδα των, ήτις έχει τοιαῦτας καλλονας, ώστε άείποτε επανέρ- χονται εις αὐτήν, οὐδὲ δύνανται να ζήσωσιν επί πολλὸν χρόνον μακρὰν αὐτῆς. Καὶ ο Τισιανὸς άρμ προὔτιμα την εν τῇ προσφιλεῖ του Βενετία διατριβῆν πασῶν τῶν λοιπῶν βασιλικῶν προτάσεων, και μόνον άνὰ πᾶν έτος μετέβαινεν εις τὸ Καδῶρ, όπου προσε- κάλου αὐτόν ο έρωσ τῶν συγγενῶν του και η άνάγκη του να αναζωπυρώσῃ τὸ πνεῦμα του, θεώμενος τὰς ὠραίους της εἰζοχῆς εἰκόνας. Κατὰ τὸ 1524 εἰργάσθη εν τῶν μεγάλων της τέχνης έργων, τὸ *μαρτυρίον το ὁ άγιου Πέτρου*, και μέχρι της εποχής εκείνης διατήρει, καὶ εἰξεν μᾶλλον η φιλαργυρίας ένεκα, τὰ άπλοϊκά ήθη και την λιτότητα τῶν προγόνων του, ετε περί τὸ 1527, ο μετὰ τὸν θάνατον του 'Ιωάννου Μεδίκου άποσυρθείς εν Βενετία 'Αρετίνος και ο γλοπτης Σανσοβίνος, μετὰ τῶν όποίων συνέδασε μεγάλην φίλιαν, μετέδωκεν αὐτῷ την προς την πο- λυτέλειαν και τὰς άνηθιμους ήδονὰς κλίσιν, ο Τισιανὸς ήρχισε

να συνευθυμῆ μετὰ τῶν φίλων του εκείνων, και περί τὸ πέντηκο- στὸν της ήλικίας του έτος εισηλθεν εις άτωτον ὄλιω βίον, βίον άγενῶν έρώτων και γαμομαχίας, δν η Ιταρία εἰχει άπερώσει διὰ μόνον τον 'Αρετίνον. 'Αλλ' εἰς μή επικείμενα πολλά εις την άτιμάζουσαν τὸν Τισιανόν ταύτην φίλιαν, και εἰς παρακλιουθῆ- σωμεν αὐτόν εν Βολωνίᾳ, όπου ο Κάρολος Ε' και ο Κλήμης Ζ' είχαν μεταβῆ προς συναμιλόρησιν της εἰρήνης. 'Εν τῇ πόλει ταύτῃ πρώτην ήδη φοράν εἰργασεν ο Τισιανὸς την εικόνα του αὐ- τοκράτορος, ὅστις επιθυμῶν να ληταμνηθῶσιν οι Οθηριώτιες τῶν αυτοκρατορικῶν στρατευτῶν και η ληλασία της Ρώμης, εδειξε πλείστην φιλοφροσύνην και άρκην γενναιότητα. 'Ο μέγας ζω- γράφος επανῆλθεν ὄθεν εις Βενετίαν φέρων πλούσια δῶρα, άλλὰ μετὰ μερίστης του λύπης εἶρε τὸν Παρθενῶνην, όστις, βοηθού- μενος υπό πολλῶν ευγενῶν, εἰχεν αναδεχθῆ εἰξαπεινάως και εἰργάζετο πίνακά τινα εν τῇ εκκλησίᾳ του 'Αγίου 'Ιωάννου του Ριάλτου. 'Ο Τισιανὸς, ει και μεγαλοφυῆς, υπέπειπεν όμως εις τὸ κοινὸν του φθόνου έλάττωμα: ήτο δὲ τοσοῦτω φαινώδης ζηλό- τυπος, ώστε μολονότι ήτο άνθρ πρός και μελιχρῆτος χαρακτη- ρος, ήτο ίκανὸς να έπιθυλουθῆ και αὐτῆν την ὑπαρξιν τῶν άντι- ζήλων αὐτοῦ. 'Ότε λοιπὸν ο Τισιανὸς ενόησεν ότι εἰρεβάλλον αὐτῷ ως άνηγωνιστήν τὸν Παρθενῶνην, τοσοῦτον κατεπτόγησεν αὐτόν, ώστε ο Παρθενῶνης, όπως εἰξακολουθήσῃ την τοιχογρα- φίαν του, ήναγκασθη να φέρῃ άείποτε την σπᾶθη εις την πλευράν και την άσπίδα επί του ικριώματος. Τὰ ήθη της εποχῆς εκείνης, ως ήδη γνωσκόμεν, δικαιολογῶσιν Ικανῶς ταύτην την πολεμικῆν έτοιμότητα, άλλ' ο πτωχὸς ζωγράφος δὲν ήδυνήθη τρία έτη βρα- χύτερον να σωθῆ από τῶν χειρῶν ετέρου τινὸς φονεροῦ δηλητη- ρισαυτος αὐτόν.

Τῷ 1532, ετε συνητήθησαν ο πάπας και ο αυτοκράτωρ εκ νέου εις Βολωνίαν, προσεκαλέσθη εκει πάλιν και ο Τισιανὸς, να γράψῃ και δεῦτερον την εικόνα Κάρολου του Ε'. 'Ο αυτοκρά- τωρ οὔτος ήγάπησε πλείστον τὸν Τισιανόν, ὅπισεν αὐτόν Ιδίαις χειρῶν ίππότην του χρυσῶ πτερνηστῆρος, ὠνάμασεν αὐτόν ὠκασπι- στήν αὐτοῦ και εκτός χιλίων σκουδίων, άπικη τῷ εἰδιε δι' εκά- στην εικόνα, άποπέμπων αὐτόν τῷ εἰργόρητος σύνταξιν διακοσίων έτι σκουδίων, πληρωτέων παρὰ της δουλιᾶς Μεδιοδώνων. Βραχύ- τερον δὲ τῷ άπένεμα διπλώμα Παλατινοῦ κόμητος, επιστομῆσας εις αὐτό και άπᾶσας τὰς εις την αξίαν ταύτην παραπομῆσας προ- νομίας, δικαιοδοσίας και άλλα παρόμοια πλεονεκτήματα, και δι- ακηρύξας τούς άπογόνους του κληρονόμους τῶν δικαιωμάτων του. Αἱ ὑψηλαί του Τισιανῶ Ιδέαι, η ελκυστική συνμιλία του, η με- γάλη και ελευθέρα καλλιτεχνική συμπεριφορά του, κατεγνήτσουον τούς πάντας. 'Ο Δουξ της Μαντοῦσης, Φριδερίκος Γονζάγος, όστις προς τιμῆν Κάρολου του Ε' εἰχε μεταβῆ τότε εις Βολωνίαν, κα- θικήτευσεν αὐτόν να εἰθῃ εις την αὐλήν του, όπου, εκτός τῶν εἰκόπων του δουκὸς και του καρδναλιου άδελφοῦ του, εἰργαψε προ- στεί ο Βεκέλλιος τούς δῶδεκα Καίσαρας έντος δῶδεκα μεγάλων μεταλλίων, ὄν η καλλοη διέμενον εσαι περιφρημα: μετὰ ταῦτα επανῆλθεν εις την πατριδα του, άπετῆσας ὑπόσχεσάιν τινα, ήν εἰχε δώσει προς τὸν Πάπαν του να μεταβῆ εις Ρώμην. 'Ο Τισιανὸς οὐδέποτε κατέλιπε την Βενετίαν, εἰμῆ μετὰ μερίστης του δυσα-

ρειαίας επανήρχητο ὄθεν ὄμα ήδύνατο, ως ήγεμῶν τις επανέρ- χεται εις τὸ παρ' αὐτοῦ προτιμώμενον μέγαρον. 'Αληθῶς δὲ διήγεν εν τῇ πόλει εκείνη βίον ενδόξον, τόση μετὸν ήδονῶν και τιμῶν, ώστε και ο φυρότερος εἰργάριος, άναπολῶν αὐτόν, κιν- δυνεύει να περιπλανηθῆ εις φαντασιώδη δυνεια. 'Η μεγαλοφυῆς αὐτοῦ ήτο εἰδος τι βασιλείας ανεγνηρισμένης, ήτις εἰλικνε προς αὐτόν τὸν γενικόν σεβασμόν, πᾶς τις δὲ καταλαμβάνεται υπό σποτοδίνης, πληροπορούμενος λόγουχρίν την ενδειξιν τιμῆς, ήν έλαθε τῷ Ιεῖθ παρὰ της γαλιγοτῆς ενετικῆς κυβερνήσεως. 'Ο άδαμάτος μεταξὺ Φραγκίσκου του Α' και Κάρολου του Ε', άναγωνιστῆς εἰχεν αναγκάσει την εν μέσῳ τῶν δύο τρομερῶν εκείνων φιλοδοξιῶν έκτεθειμένην ενετικῆν κυβερνήσιν, να ετοιμα- ζηται κατὰ πάσης ενδεχομένης επιθέσεως. 'Επηρότησεν ὄθεν τὸν στόλον της, ως επίσης και τὸν στρατὸν της, και εἰλήρησεν πολεμ- φοδίαν τούς λιμένας της: άλλ' επειδή τὸ ταμειὸν δὲν έπῆρκει εις τοσοῦτα αναλώματα, επέδωκεν έκτακτον φόρον εις πάντας τούς κατοίκους της πόλεως, εἰξαιρέσει μόνου του Τισιανῶ, διὰ την μεγάλην αὐτοῦ ὑπεροχήν, του θντος Ισου κατὰ τὰ πλοῦτη προς πάντας τούς μάλλον πλουσίους!

'Ο Τισιανὸς, εν τῇ εἰδομηχοστώ της ήλικίας του ετει, έπε- ραύωσε τὸν ὠραῖον της κατακλινομένης 'Αροδοῖτης πίνακα, δν ά- παντες γνωσκουσιν εκ της ζωλογραφίας, και τρία μετὰ ταῦτα έτη η εἰδομηχοματεῖς γραφῆς του έμελλε να φέρῃ εις τὸν κό- σμον την άκάνθιον σέξιμν του Μουσεου, τὸ της επιστήμης και ενεργείας του άριστούργημα. 'Αείποτε δὲ ὄν πλήρης σωματικῆς τε και διανοητικῆς Ισχῆς και ευρωστίας, άπεράσισε να τελείσῃ την προς τὸν Παύλον Γ'. δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν του και να μεταβῆ εις Ρώμην: ανεχώρησεν ὄθεν συνοδευόμενος υπό του υἱὸ του 'Ορατίου, του άνεφιου του Μάρκου, και υπό πολυαριθμου συνο- διάς ὑπηρετῶν, ήτις συνήθως παρεκλούθει αὐτόν εις τὰς άνδρο- μὰς του. 'Ο Πάπας προσοίωρσεν αὐτῷ ὄταγμα εν τῷ Πελεδερεῖνι μεγάρῳ, και διέταξεν ειδικούς άνδρας να επιταξῶσιν αὐτῷ πᾶν ὅτι σπάνιον ηύρίσκειτο εν τῇ μητροπόλει του χριστιανικῶ κόσμου. 'Η θέσις, ήν διὰ της μεγαλοφυίας και του άποκτηθέντος πλούτου του κατεῖχεν ο άνθρ οὔτος εν τῇ τάξει τῶν μεγαλειότερων ήγε- μόνων, εἶνε αξία προσοχῆς, εν εποχῇ μάλιστα κατ' ήν οι μικροὶ άνθρωποι εἰξιν περιφρονημένοι, οι δὲ μεγάλοι εφῆροντο λίαν ὑπε- ροπτικῶς!

Τῷ 1547 και 1550 ετει δις έτι ο Τισιανὸς μετέβη εις 'Α- βεσούργον, όπου προσεκάλεσεν αὐτόν ο φίλος του Κάρολος Πέμ- πτος μετὰ ταῦτα άποκατεστάθη όριστικῶς εν Βενετία, ένθα εἰρη- σεν άείποτε μετὰ ζήλου εργαζόμενος, διάγων σχεδόν ὠσπικτικῶς, και σεβαζόμενος παρὰ πάντων μ' ὄλας τὰς μετὰ του 'Αρετίνου παρετροπᾶς του.

'Ο Τισιανὸς εἰχε προορισθῆ να ζῆσῃ πολλὸν χρόνον εν πληρεῖ αἰμῇ τῶν νοητικῶν αὐτοῦ δυνάμεων ο άνθρ οὔτος διατέλεσεν άείποτε ενδόξος και ευδαίμων, ήτο δὲ πλείστον εγωιστῆς και πρῶτος συνάμα, και ήτο προσκεκολλημένος, πρό παντός άλλου εις τὸν χρωματικόν, οὐδ' εἰλήθανε ποτὲ τὸν κόπον του να ε- πινοσῆ τὰς συνθέσεις του, άλλὰ μετὰ πλείστης μάλιστα ευκολίας εδωαιεζέτο αὐτάς παρὰ τῶν ὀμοτέχνην του: οὐδῶλος εφθερσεν η

θέρημ της ιδέας τὸ σῶμα τοῦ ἀνδρὸς τούτου. Ἀλλὰ τὰ πάντα τελευ-
τώσιν ἐν τῇ κόσμῳ τούτῳ ἐπομένως καὶ ὁ Γίσιανός αὐτός, εἰ καὶ
ἀγέρωχος ἔφερε τὰ 99 ἔτη του, ἐμελλεν ἐπίσης νὰ τελευτήσει,
μόνη ὅμως ἢ πανώλης ἤρπασεν αὐτὸν τῷ 1876, ὡς ὁ χρόνος καὶ
ὁ θάνατος νὰ μὴ ἐτόλμων νὰ ἐργίσωσι τὸν εὐδαίμονα τούτον
ἀνδρα, μόνη δὲ ἢ μέλλον ἀμειλικτος καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου
πανώλης ἐδύνατο νὰ ἀναλάβῃ τὸ ἔργον τοῦ νὰ φουέση τὸν μέγαν
ἐκεῖνον γέροντα.

Τὸ πλεονέκτημα τοῦ Γίσιανου συνίστατο εἰς τὸ νὰ μεταγράφῃ
ἀκριβέστατα τὴν φύσιν, προσθέτων ἐπὶ πλέον καὶ τὰς γραφικὰς
ἐκείνης ἀρετὰς, ὅσας προσφάτως εἶχον ἄλλοι ἐπιστήται· τοιοῦτον
ἦν τὸ ἔργον, ὅπερ ὁ ζωγράφος οὗτος ἐξετέλεσεν ἐν τῇ τέχνῃ, ἔρ-
γον ἐκλεκτικὸν μὲν, ἀλλὰ θαυμαστὸν κατασταθὲν ὑπ' αὐτοῦ διὰ
τὴν περιωπὴν εἰς ἣν ἀνύψωσεν αὐτό. Τὸν καλλιτέχνην τούτον δε-
φείλομεν νὰ παραδεχθῶμεν ὡς ὁμοιογράφον μᾶλλον ἢ ὡς ἱστο-
ριογράφον, διότι αἱ συνθέσεις αὐτοῦ οὐδὲν ἄλλο εἶνε εἰμὴ ἀφορί-
σματα μεγαλοπρεπῶν ὁμοιογραφῶν, αἵτινες δὲν ἔχουσι τὸ ἐπι-
γνώσκον καὶ τὴν καταθέλωσαν ἐψιν τῶν συνθέσεων τῶν εἰς τὴν
ἀληθῆ ἀρετῇ τῆς δημιουργίας ἀφοσιωμένων καλλιτεχνῶν, οἷον
τοῦ Βερναιίου, Τιντορέτου, Ἀντόνα Καράκκη, Ραφαήλου, Ρου-
βενίου, καὶ ἄλλων τινῶν εἰς τοῦ Γίσιανού τὰς συνθέσεις ἐπιφα-
νεται, δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ἢ ἀτομικὴ ζωὴ οὐχὶ ὅμως καὶ ἡ
γενική. Ἐκ τούτου, τὰ ἔργα του, ἂν ἀφαιρέσωμεν ἀπ' αὐτῶν τὸν
χρωματισμὸν, εἶνε μετρίως ἀξίως ἔργα. Ἀλλ' ἐνταῦθα δὲν προ-
τιθέμεθα νὰ γίνωμεν ἐπικριταί τοῦ Βασιλείου ἴσως τὰ προτερή-
ματά του δὲν ἀνύψωσιν εἰς τὴν ἀνωτάτην τάξιν, ἀλλὰ δὲν εἶνε
καὶ ὀλιγώτερον πολυτίμητα οὐτε ὀλιγώτερον σπάνια ἐκείνων, εἰς τὰ
ἅποια ἡμεῖς ἀπονέμεμεν ἰδιαίτεραν τιμὴν. Τὰ ὑπεροχὴν ἀπορῶντα
ζητήματα μένουσι πολλὰκις ἄλυτα, καὶ μᾶς εἶνε ἄδύνατον, λό-
γου χάριν, ν' ἀποφανθῶμεν μεταξὺ τῆς φύσεως τοῦ Γίσιανού, φύ-
σεως μεγαλοπρεποῦς μὲν ἀλλ' ὀρισμένης, καὶ τῆς τοῦ Ρουβεν-
ίου, ἐπίσης μεγαλοπρεποῦς ἰδανικοποιημένης ὅμως. Νομίζομεν
ἔθεν εἶτι τὸ νὰ ἐνοήσῃ τις ἀμφοτέρως τὰς φύσεις ταύτας, νὰ τὰς
παραδεχθῆ, καὶ νὰ τὰς Ουμμάξῃ ἐπίσης, εἶνε θεῖγμα ἰσχυρὰς, καλλ-
λιτεχνικῆς, καὶ τελείας νοημοσύνης.

ΤΑ ΘΕΜΕΛΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

(Ἐκ τοῦ Ἀστ. τῆς Ἀνατολῆς).
("Ὅ: σελ. 285 Γ'. Τόμου).

Ἡ Βίβλος λαλοῦσα περὶ τῆς δημιουργίας λέγει, « **ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ** τοῦ Θεοῦ ἐφέρετο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων.» (1). « Διὰ τοῦ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ αὐτοῦ ἐκίνησε τοὺς οὐρανοὺς.»

(1) Γεν. 4. 2.

(2). Καὶ πάλιν « **ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ** τοῦ Θεοῦ μέτεκα. (3). Λα-
λεῖ πρὸς τούτους εἰς πολλὰ μέρη περὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ ὡς δημιουργοῦ, ὥστε νὰ «τιμῶσι πάντες τὸν Υἱὸν, καθὼς
τιμῶσι τὸν Πατέρα.» (4). Ρητῶς δὲ λέγει· «Ὁ Λόγος ἦτο Θεός.
Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγενήσαν, καὶ χωρὶς αὐτοῦ δὲν ἐγένεον
οὐδὲ ἐν τῷ ὅποιον ἐγένεον. Ὁ Λόγος ἐγενε ἰσότης, καὶ κατώκησε
μεταξὺ ἡμῶν. Ἦτον ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ὁ κόσμος ἐγενε δι' αὐ-
τοῦ καὶ ὁ κόσμος δὲν ἐγνώρισεν αὐτόν.» (5). « Ἐἶς Κύριος Ἰη-
σοῦς Χριστός, δι' οὗ τὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς δι' αὐτοῦ.» (6).
« Ἐπειδὴ δι' αὐτοῦ ἐκτίσθησαν τὰ πάντα, τὰ ἐν
τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ὄρατά καὶ τὰ ἀόρατα, εἴτε
θρόνοι, εἴτε κυριότητες, εἴτε ἀρχαί, εἴτε ἐξουσίαι, τὰ πάντα δι'
αὐτοῦ καὶ δι' αὐτόν ἐκτίσθησαν καὶ αὐτὸς εἶναι πρὸ
πάντων, καὶ τὰ πάντα συντηροῦνται δι' αὐ-
τοῦ.» (7).

Ὁ Δημιουργὸς ἀπεκάλυψεν ἑαυτὸν ἀμέσως εἰς τὸν ἀνθρώπου
μετὰ τὴν δημιουργίαν του, γνωστοποιῶν εἰς αὐτόν τὴν θέλησίν
του καὶ δεικνύων εἰς αὐτόν τὴν δόξαν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς εὐτυ-
χίας (8). Ἐκτοτε δ' ὁ Κύριος, ὡς πατὴρ πρὸς τὰ τέκνα του,
ἔσχε συγκοινωνίαν μετὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ του, προσταθεὶς δέ,
διδάσκων καὶ δηγῶν αὐτοὺς εἰς τὴν δόξαν, οὐχὶ μόνον ἀνέδειξεν
ἐμπροσθέν τῆς παρουσίας του, ἀλλ' ἐπανειλημμένως ἐφάνη εἰς
αὐτούς, ἄλλοτε μὲν ἐν ὄραματι (1), ἄλλοτε δὲ κατ' ὄναρ (2),
ἄλλοτε δὲ διαδηλῶν τὴν παρουσίαν του διὰ πυρός (3), διὰ φωτὸς
ἀκουσμένης (4) ἢ διὰ σημείου, ὡς εἰς τὴν καιομένην βάλαν εἰς
τὸν Μωϋσῆν (5), εἰς τὰς βροντὰς καὶ ἀστραπὰς ἐπὶ τοῦ ὄρους
Σινᾶ (6), καὶ τὴν νεφέλην ἐπὶ τῆς σινηγῆς καὶ τοῦ ναοῦ (7).
Πρὸς τούτους ἐφάνη ὡς ἀνθρώπος, ὡς εἰς τὸν Ἀδραάμ. συνδια-
λεγόμενος ἐλευθέρως μετ' αὐτοῦ, ὑποσχόμενος εὐλογίας εἰς αὐ-
τόν καὶ γνωστοποιῶν εἰς αὐτόν τοὺς στοχασμοὺς του (8). Ἰζήσες
καὶ ἀπέθανεν ὡς ἀνθρώπος ἐπὶ τῆς γῆς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ
Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὅποιος ἦτο « Θεὸς ὅστις ἐφανέρωθι ἐν
σαρκὶ καὶ ἐφάνη εἰς ἀγγέλους, ὅστις ἔκαμε τοὺς αἰῶνας καὶ
ὅστις, ὡν ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ καὶ χαρακτήρ τῆς
ὑποστάσεως αὐτοῦ, ἀφ' οὗ δι' ἑαυτοῦ ἔκαμε καθαρισμὸν τῶν ἀμαρ-
τιῶν ἡμῶν, ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλοσύνης ἐν ὑψηλοῖς.»
(9). Ἐκεῖ δέ, ἂν εἴμεθα λαὸς του, θέλομεν ἰδεῖ αὐτόν ὅπως εἶνε
καὶ θέλομεν εἶσθαι ἕμαιοι με αὐτόν (10).

Ἀπασα αὐταὶ αἱ διαδηλώσεις τοῦ Θεοῦ ἐγένοντο διὰ τοῦ
Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Μεσίου μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου.
Οὗτος ἦτο μετὰ τῶν τέκνων τοῦ Ἰσραὴλ εἰς τὴν ἔρημον (11).
« Οὐδεὶς ποτε εἶδε τὸν Θεόν· ὁ μονογενὴς Υἱός, ὁ ὢν εἰς τὸν
κόλπον τοῦ Πατρὸς, ἐκεῖνος ἐργανέρωσεν αὐτόν.» (12). « Ὅστις
εἶδεν ἐμέ, εἶδε τὸν Πατέρα.» (13).

(2) Ἰωάν. 13.—(3) Ἰωάν. 1. 4.—(4) Ἰωάν. 4. 23.—(5) Ἰωάν. 4. 1.
3, 10. 14.—(6) Ἀ'. Κορ. 1. 6.—(7) Κολ. 4. 16.—(8) Γεν. 3. 16.—(9) Γεν. 3. 16.—(10) Ἰωάν. 1. 18.—(11) Ἰωάν. 1. 18.—(12) Ἰωάν. 1. 18.—(13) Ἰωάν. 1. 18.

Καὶ ὅτε ἀνέβη ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός εἰς τὸν οὐρανὸν ἵνα
καθέξῃ τὸν θρόνον του, ὡς Ἀρχὸν καὶ Σωτῆρ, ὁ Θεὸς διεδή-
λωσεν ἑαυτὸν εἰς τὸ τρίτον πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος τὸ
Ἅγιον Πνεῦμα. Κατὰ τὴν δουλείαν ὑπόσχεσι (14), κατέβη τὴν
ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς (15). Ἐκτοτε δ' ἡ ἐκκλησία ἔλαβε τὴν
κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.» (16). Πᾶς δ' ὁ δευθεὶς αὐτὸ
ἐγενε τέκνον τοῦ Θεοῦ, διότι «ἐγεννήθη ἐκ Πνεύματος.» (17).
Καί, ὡς θέλομεν ἰδεῖ παρακατιόντες, νῦν αὐτοπροσώπως παρί-
σταται οἰκοδομῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐκείνην, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν ἰσο-
ρίαν τοῦ κόσμου.

ΚΩΔ. Ε΄.

ΔΙΑΤΙ ΕΚΤΙΣΘΗ Ο ΚΟΣΜΟΣ.

Οὐδέποτε ἠθέλομεν γνωρίσει ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ διατὶ ὁ κόσμος
ἐγένεον, ἂν ὁ Θεὸς δὲν μᾶς τὸ ἀπεκάλυπτεν. Εἰς πάντας τοὺς
τόπους οἱ ἄνθρωποι, ἔπου ἢ ἀποκαλύψις ἀεὶ δὲν ἐστάθη, ὁμοι-
αζοῦσι χοίρους σκαλίζοντας διὰ βαλάνους. Ἄν οἱ χοῖροι ἠδύ-
ναντο νὰ λαλήσωσι, καὶ ἡμεῖς ἠθέλομεν τοὺς ἐρωτῆσαι διατὶ ἔ-
γεναν αἱ βάλανοι; ἤθελον ἀπαντῆσαι ἀμέσως, Διὰ τοὺς χοίρους
διὰ νὰ τοὺς τρώγωσι. Ἄν δὲ πάλιν ἠθέλομεν τοὺς ἐρωτῆσαι
διατὶ οἱ χοῖροι ἐγεναν; ἤθελον ἀποκριθῆ, Διὰ νὰ τρώγωσι τὰς
βαλάνους. Οὕτως ἕκαστος τῶν ἀνθρώπων λέγει, Ὁ κόσμος ἐγενε
δι' ἐμέ, καὶ ἐγὼ ἐγενά διὰ νὰ μεταχειρίζωμαι τὸν κόσμον,
καὶ οὕτω νὰ τέρπωμαι. Ἀλλ' ὅμως ὁ Θεός, ὁ Δημιουργός του
ἀντιτείνει εἰς ταῦτα. Ἐνθὺ ὁ ἄνθρωπος λέγει, « ψυχῇ, ἔχεις πολ-
λὰ ἀγαθὰ ἐναποταμιευμένα δι' ἔτη πολλά· ἀναπαύου, φάγε, πίε,
εὐφραίνου, » ὁ Θεὸς λέγει εἰς αὐτόν, « Ἀφραῖν, τὰτὴν τὴν νό-
κτα τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ὅσα δὲ ἠτόμασας, τίνας
θέλωσιν εἶσθαι; » (1)

Στρέφωμεν λοιπὸν ἀπὸ τὸν ἀνθρώπου καὶ ἐρωτῶμεν τὸν Θεόν,
διατὶ ὁ κόσμος ἐκτίσθη, καὶ διατὶ με ἀπασαν αὐτοῦ τὴν κακίαν
διαρκαῖ ἀκόμη; Ἄκουομεν δὲ ἐξ οὐρανοῦ τὴν φωνὴν ἐκείνων οἴ-
τινες βάλλουσι τοὺς στεφάνους τινὲς ἐνώπιον τοῦ θρόνου λέγοντες,
« Ἀξίος εἶσαι, Κύριε, νὰ ἀέξῃς τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν καὶ
τὴν δυνάμειν διότι σὺ ἐκτίσας τὰ πάντα, καὶ διὰ τὸ θέλημά σου
ὑπάρχουσι, καὶ ἐκτίσθησαν.» (2) Ἄκουομεν τὴν παραίνεσιν τῶν
ἐπὶ γῆς οἰκούντων, « Εἴτε λοιπὸν τρώγετε, εἴτε πίετε, εἴτε
πράττετέ τι, ὅλα πράττετε εἰς δόξαν Θεοῦ.» (3) Ὁ Θεὸς μᾶς
λέγει ἐτι ἀποκαλύπτει ἑαυτὸν ἐν τῇ δημιουργίᾳ καὶ ἐν τῇ ἱ-
στορίᾳ, « Ἐπειδὴ τὰ ἀόρατα αὐτοῦ βλέπονται φανερά ἀπὸ κτι-
σεως κόσμου, νοούμενα διὰ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ, ἢ τε ἀίτιος
αὐτοῦ δύναιμι καὶ ἡ Οσιότης.» (4) Ἐπρόκειτο δὲ πρὸς τούτους
νὰ δεῖξῃ τὴν σοφίαν καὶ δύναιμι αὐτοῦ καὶ εἰς ἄλλους κόσμους,
διότι διὰ τοῦ Εὐαγγελίου ἐνοσοῦμεν αὐτὸ μυστήριον τὸ ἀποκαρυμ-
μένον ἐξ αἰώνων ἐν τῷ Θεῷ, ὅστις ἔκτισε τὰ πάντα διὰ τοῦ Ἰ-

(14) Ἰωάν. 16. 26 (15) Πραξ. 1. 4.—(16) Ἰωάν. 16. 17. Ρωμ.
1. 9. Ἰ. Κορ. 1. 3.—(17) Ἰωάν. 4. 3.—(1) Λουκ. 16. 1.—(2) Ἀποκάλ. 8. 2.—(3) Ἀ'. Κορ. 1. 31.—
(4) Ρωμ. 4. 20.

ησοῦ Χριστοῦ διὰ νὰ γνωρισθῆ τῶρα διὰ τῆς ἐκκλησί-
ας εἰς τὰς ἐπουρανίους ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας ἢ πολυ-
πεοίκητος σοφίας τοῦ Θεοῦ.» (5).

Ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου λοιπὸν δὲν εἶνε ἄλλο εἰμὴ ἡ ἐκπλήρω-
σις τῶν σκοπῶν τοῦ Θεοῦ εἰς ὃ καὶ οἱ κακοὶ ἐνόησε συμπτῶ-
τουσιν ὡς ὄργανα. Τοῦτο δὲ καταφαίνεται εἰς διαφόρους περιπτώ-
σεις, ὡς ἔταν ἐπετρέπη νὰ πωληθῆ ὁ Ἰωσήφ εἰς δουλείαν ὑπὸ
τῶν ἀδελφῶν του, καὶ ὅτε ἀπεστάλη ὁ Ἀσσύριος βασιλεὺς νὰ
παιδεύσῃ τοὺς Ἰουδαίους. (6) Ἦ γούρωσις δὲ τοῦ Κυρίου ἡ-
μῶν ἦτο πρὸς τούτους ἀξιοθαύμαστον τούτου δεῖγμα. « Τούτον
λαθόντες παραδεδομένοι κατὰ τὴν ἠρημνὴν βουλήν καὶ πρό-
γνωσιν τοῦ Θεοῦ, διὰ χειρῶν ἀνόμων σταυρώσαντες ἐθικνωσά-
σατε.» (7).

Πρὸ παντὸς λοιπὸν ἄλλου ὡς ἐφοδίων τῆς ὁδοποιρίας ἡμῶν
διὰ τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου ἔχομεν χρεῖαν τῆς ἀποκαλύψεως,
τὴν ὅποιαν ὁ Θεὸς ἔκαμεν εἰς ἡμᾶς διὰ τε τὸν ἑαυτὸν του καὶ
διὰ τοὺς σκοπούς του ὀφειλομεν δὲ νὰ φέρωμεν μετ' ἡμῶν τὰς
ὑποσχέσεις του, τὰς ἀπειλὰς του καὶ τὰς προφητείας του, αἵτι-
νες μᾶς ἀποκαλύπτουσι ἐν τῷ λόγῳ αὐτοῦ, καὶ ἐπειδὴ ἡ πολυ-
ποικίλος σοφία του κρῖται νὰ γνωρισθῆ διὰ τῆς ἐκκλησίας,
ὀφειλομεν νὰ ρίπτωμεν προσεκτικὸν βλέμμα εἰς τὰς προόδους τῆς
ἐκκλησίας καὶ ἐροτιζώμεν νὰ μὴ ἀποχωρίζωμεν ὃ, τι ὁ Θεὸς
συνήνεσεν ἑμῶν — τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου καὶ τὴν ἔλευσιν τῆς
βασιλείας τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ τῆς ἐκκλησίας του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ—ΠΑΙΚΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

Ἡ ἱστορία τῆς Βίβλου ἀρχεται ἀποκαλύπτουσα μεγάλα τινὰ
γεγονότα καὶ μεγάλας ἀληθείας, αἵτινες ὡς μεγάλοι θαυμασμοί
εἶνε λίθοι καθυποβάλλονται καὶ συνδέονται μετὰ Ουμμάσιαν γε-
γονότων, ἅτινα ἀνευ βοηθείας τὸ λογικὸν τοῦ ἀνθρώπου οὐδέποτε
ἠδύνατο νὰ ἀιεύρη, καὶ ἅτινα διὰ τῆς πίστεως μόνον δυνάμεθα
νὰ παραδεχθῶμεν, δι' ἧς καὶ γίνονται ἀπλᾶ καὶ σαφῆ, « Διὰ
πίστεως ἐνοσοῦμεν ἐτι οἱ αἰῶνες ἐκτίσθησαν μετὰ τὸν λόγον τοῦ
Θεοῦ, ὥστε τὰ βλέπομενα δὲν ἐγεναν ἐν προύπαρχόντων » (8).

Τὸ δόγμα εἶτι ὅλα τὰ πράγματα ἐποικήθησαν ὑφ' ἑνὸς Αἰώνι-
ου Θεοῦ ὑπάρχει μόνον εἰς τὴν Βίβλον, οὐδ' ἐπίσκειται ἀλλαγῶν.
Τούτο ὀφείτῃ τὸν Θεὸν ὡς τὸν μόνον Παντοδύναμον Δημιουργόν,
εἰς ὕψος ἀπειράκις ἀνώτερον παντὸς ἄλλου ὄντος· μᾶς δεικνύει
ἐτι ὅπως διόλου ἐξαρκώμεθα παρ' αὐτοῦ, ἐτι εἴμεθα προσδιωρι-
σμένοι νὰ ζῶμεν πρὸς δόξαν αὐτοῦ, καὶ ἐτι ὀφειλομεν νὰ ζητῶ-
μεν τὴν εὐνοίαν του. Ἄς μελετήσωμεν μετὰ προσοχῆς τινὰ ἐκ
τῶν μεγάλων θαυμασθῶν γεγονότων καὶ ἀληθειῶν τῶν ἐν τοῖς
πρώτοις κεφαλαίοις τῆς Βίβλου εὐρισκαμένων, ἅτινα καταδεικνύ-
ουσι τὴν αἰτίαν πάντων τῶν ἐγκλημάτων, τῶν πολέμων καὶ πλᾶ-
σης τῆς ἐπιπολαζούσης εἰς τὸν κόσμον δυστυχίας ἀφ' οὗτου οὗτος
ἐκτίσθη, καὶ πρὸς τούτους τὴν πηγὴν πάσης εὐτυχίας, ἂν καὶ ἐ-
λαχίστη, τὴν ὅποιαν ὁ κόσμος ἀπὴλασεν ἄχρι ταῦδε. Ταῦτα
πρὸς τούτους μᾶς δεικνύουσι τὴν Γένεσιν, ἢ τὴν ἀρχὴν τῆς γε-

(5)—Βραβ. Γ'. 9.—(6) Ἰηρ. 4. 7.—(7) Πραξ. 6. 23.—(8) Ἰεβρ. 1. 3.

νεάς του ανθρώπου, των νόμων, της κυβερνήσεως και της θρησκείας.

Ούτω δὲ σαφῶς ἀποδεικνυμένης τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου, βλέπομεν ἤδη εἰς ὑπάρχει διαφορά γνώμων μεταξὺ τῶν πεπαιδευμένων ὡς πρὸς τὸν ἀκριβῆ χρόνον, κατὰ τὸν ὅποιον αὐτὴ ἐγένετο. Τοῦτο δὲ δυνάμεθα μόνον νὰ εὐκρινήσωμεν συναπτοντες ὁμῶς τὰ ἔτη τῆς ζωῆς τῶν πατριαρχῶν ὡς ἀναφέρονται ἐν τῇ Ἱερᾷ Γραφῇ. Τὸ Ἑβραϊκὸν ἀρχέτυπον διαφέρει κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς μεταφράσεως ἢ τοῦ καίμενου τῶν Ἑβραίων, ὅταν λαλῆ περὶ τῆς γεννήσεως ἢ τοῦ θανάτου πατριαρχῶν τινῶν ἀπὸ τῆς δημιουργίας μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Ἰακώβ. Τὸ καίμενον τῶν Ἑβραίων, ὅπου ἐγένετο 280 περίπου ἔτη πρὸ Χριστοῦ, ἦτον ἐν μεγάλῃ χρήσει κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Σωτήρος ἡμῶν, καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ πολλοὶ, ἂν οὐχὶ πάντες, ἀνέφερε καὶ οὗτος καὶ οἱ Ἀπόστολοι. Πάντοτε δὲ τὸ καίμενον τῶν Ἑβραίων ἦτον ἐν μεγίστῃ ὑπολήψει, ἔθεν καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες τὰς διδομένας ἐν αὐτῷ χρονολογίας εἴβουσαν εἰς τὸν κόσμον ἡλικίαν 5 500 περίπου ἐτῶν πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οἱ νεώτεροι γενικῶς παρεδέχθησαν κατὰ τοὺς ἔτη τοῦ Ἑβραϊκοῦ ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Ἀνυγέρου γενομένους ὑπολογισμοὺς κατὰ τὴν δεκάτην ἐβδόμην ἐκατηταετηρίδα, ὅτι ὁ κόσμος ἐκτίσθη 4004 ἔτη πρὸ τῆς Χριστιανικῆς ἐποχῆς.

Εἰς τὴν περὶ δημιουργίας ἀφήγησιν ἀναφέρεται σαφέστατα, εἰς αἰὲς ἕξ ἡμέρας ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τοὺς οὐρανοὺς καὶ τὴν γῆν, οὐχὶ εἰς ἀπεριόριστους ἐποχὰς ἢ περιόδους καιροῦ, ἀλλ' ἀπλῶς ἡμέρας, πρῶταν δηλαδὴ καὶ ἐσπέρας. Διὰ σοφοῦς δὲ λόγους ὁ Δημιουργὸς μετεχειρίσθη τὸν χρόνον τοῦτον, οὐδ' ἀναφέρεται εἰς τὰ πράγματα ἐγένοντο ἐν μιᾷ στιγμῇ, ὅπου εὐκολώτατα ἠδύνατο νὰ πράξῃ. Τὸ μέγα τοῦτο ἀντικείμενον μὲς ἀναπολεῖ ἢ τετάρτη ἐντολὴ καὶ πᾶν ἐπανερχόμενον σάββατον. Ἄς μὴ λησμονώμεθα δὲ τοῦτο, ἃ ἀποστερημένοι τὰς βεβήλους ματαολογίας καὶ τὰς ἀντιλογίας τῆς ψευδωνύμου γνώσεως. Ὁφείλομεν δὲ πρὸς τοῦτοις νὰ ἐνθυμώμεθα ὅτι πᾶν δημιουργηθὲν πρᾶγμα ἦτον ἀμέσως κληρῶν ἐν ἑαυτῷ δένδρον, ζῶν καὶ ἀνθρωπος εἶχον ἅπαν τὸ μέγεθος αὐτῶν καὶ τὴν ἐντέλειαν. Ἐκαστος τούτων πρὸς τοῦτοις εἶχε τὴν ἀξιοθαύμαστον τελειότητα νὰ διακωνίζῃ τὸ εἶδος του. (1)

Τὸ ἱερὸν ὑπόμνημα περιγράφον τὴν πρόδον τῆς δημιουργίας ἀναφέρει πάλιν καὶ πάλιν, « Ὁ Θεὸς εἶδεν ὅτι ἦτο καλόν. » α' Ὁ Θεὸς εἶδεν ὅλον ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔκαμε καὶ ἰδοὺ ἦτο καλόν. » (2) Οὐδέλλως δὲ θαυμαστὸν εἶτι, βλέποντες τοιοῦτον ἔργον, « οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ ἠλάλαζον ἐκ τῆς χαρᾶς » (3) (ἀκολουθεῖ.)

(1) Α'. Τιμ. στ'. 20— (2) Γεν. α'. 14, 18, 24, 25—31.— (3) Ἰωσ. 1η'. 7.

Τ' ΟΡΦΑΝΟΝ

ΤΟΙΣ ΙΑΡΥΤΑΙΣ ΚΑΙ ΤΗΟΣΤΗΡΙΚΤΑΙΣ

ΤΟΥ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΥ ΣΜΙΡΝΗΣ.

Καὶ μ' ἔρριψεν ἐν φίλημα δολοφρόνος καρδίας ἐπὶ τοῦ κόσμου ὄρφανόν, εἶγες ἐν ὄνειρον τερπνόν, ὦ Νύξ, ἦτις μ' ἐγέννησες, ἀλλὰ δὲν ἐμειδίεις.

Τὸ μητρικὸν μεδίμα. Πρῶτα, ἔς τὸ πλευρὸν μου ἔφαρα στέγμα τρομερὸν καὶ τῶν ἀτμίων ἡμερῶν κρινύσμων εἰς τὸ λευκὸν ἀκόμη μέτωπόν μου!

ὦ χαλῆ τῆς κολάσεως, μ' ἐν φίλημα ὅποτε μικρὰν μητέρα κ' ὄρφανὴν ἐθυσιάζατο ἰερὴν

Εἰς τὸν θωμὸν τοῦ Ἐρωτος, τῆς πίστεως προδύει! ὦ χαλῆ, ἄτινα πνοὴν διατηρεῖς ἀνάμια, ἐν ᾧ κερθένον στεναγμὸς νὰ γίγῃ ἔσπερε σισμὸς

Καὶ τῶν ὀργῶν τὸ θαρὸν νὰ σὰς πλεκώσῃ χῶμα!

ὦ χαλῆ, ἄτινα ποτὲ τοὺς ὄρκους τῆς ἀπάτης ἐριθυρίσασθε θερμῶς, δολοφρονῶντα ἰταμῶς

Τὴν θναρξίν τὴν ἀσθενῆ ἔς τὰ πρῶτα ζῶματά της!

ὦ χαλῆ ἀποτορόπαιε, πατρὸς ἀγνώστον χαλῆν, πρὶν τοῦ θανάτου ἢ σφραγίς ὠχρὰ σὰς κλείσῃ ἐπὶ γῆς,

Ἄς τὸ σκότος ὅπου κρύπτεσθε φωστήρ πρὶν ἀνταίχῃ,

Ἀποκρίθητ' εἰς τὴν φωνὴν παῦ τώρα κλυθυμυρίζει κ' εἰπήτε εἰς τὸ ὄρφανόν, ὅτ' ἔχει ὄνομα τερπνόν ὁ κόσμος, ἥστις φεθγόντα εἰς Πατέρα αἰσὺς γνωρίζει.

Ἀνοίξασθε τὴν πατρικὴν εἰς τ' ὄρφανὸν ἀγκάλην κ' εἰπήτε εἰς τὴν ἀνυχῆ, εἰς ἧς τὰ σπλάγγνα ἀντηχεῖ ὁ θνήσκων τῆς ὀδύνης του ἀτμίωσιν μεγάλην:

ὦ δῆμῶς σου τὴν ζοήν, ὦ θυμῶν, σοὶ χαρίζει. ἔσται ἡ μήτηρ τ' ὄρφανόν

ἢ σὺζυγος λοιπὸν γενοῦ Ἐκείνον, ἥστις ἔπρημος τὰ ἔψη ἀτανίζει. »

Ἐπήτε... ἀλλ', ὠχροβαφεῖς προδύται, σιωπᾶτε, τὸ θῆμα στρέφοντες ἄλλοῦ Ἄς τὴν ἀκρὴν τοῦ αἰγιαλοῦ. μ' αἰματομμένα σπάργαντα ἐν νήπιον κοιμάται!

Κοιμάται κ' ἴσως τῆς μητρὸς γλυκίαι ὀπτασίαι προσμιδίει τὸ ὄρφανόν, πλὴν ἐξυπνῆ ἔς τὸν κερανθὸν κ' ἀντὶ μητρὸς τραγῶν του μυκᾶται τρακνίμα.

Ἀνοίγει τὰς ἀγκάλας του μὲ βλέφαρον θρηνώδες, ζητεῖ νὰ φραδῆ τὸ κερθὸν κ' ἐρηίσει τὸν Ὄκεανόν Ἐκτείνονται τὸ κῆμα του ὀργίλον καὶ ἀερρῶδες.

Ζητοῦν τὰ χαλῆ του μιστῶν λευκοῦ κ' εὐώδους κόλπου, πλὴν χαλῆς, χιῶν τὰ κλεῖ, Ἄς τοὺς οὐρανοὺς ἀντιλαλεῖ Βαρύγδοντος ὁ κερανθὸς ἀν' ἄσματος ἐμβόλου.

Ἄς εἰς τὴν βοῆν τῆς λαίλαπος βροντῶν ἠμοῦσθι κρύτας, ἠμοῦσθι γέλωσ Σιαραῖ: α ἀρήσασθε τὰ ὄρφανὰ

Εἰς τοῦ χριμῶνος τὴν πνοήν, εἰς τῆς νυκτὸς τὸ σκότος!

Ἀρήσασθε τὸ ὄνειδος αὐτὸ τῆς κοινωνίας εἰς τῶν κυμάτων τὸν ἀφρόν κ' ἀποκηρύξασθε ἐχθρὸν Τὸν ἄβλιον αὐτὸν νίδν τῆς τῶσης ἀτιμίας! »

Ἄς ἠκουσεν ὁ θάνατος κ' ἰδοὺ μὲ πλησιάζει Εἶμ' ὁ πατήρ τῶν ὄρφανῶν, Τὸ ἄσπλον τῶν ὀδυνῶν, Μοὶ λέγει, κ' εἰς τοὺς κόλπους μου τὸ πᾶν καθησυχάζει.

Ἐλθὲ καὶ σὺ, ἀφῶ στρογγὴ μητρὸς δὲν σ' ἀναμείνει, οὐδ' ἕνα φίλημα γλυκόν, ἀφοῦ καρδίαι πατρικὴ παλμῶς δὲν ἔχει διὰ σὲ κ' εἶν' ἀγνωστος καὶ ξένη.

Ἄς τὸ μέτωπόν μου τὸ πιερὸν ἠσθάνθην φίλημά του, μένον αἰ χεῖρας μου ψυχραῖ, βάσσων αἰ παρκαὶ ὄχραι. κ' οἱ ὀφθαλμοὶ μου κλυθῶνται ἔς τὰ μαθρα ὄνειρά του.

Ἄς! κ' ἂν ἦτο ὄνειρον τοῦ ὄρφανῶν νηπίου, μὲ ἦτο προτιμότερον τοῦ ἀληθοῦς μας βίον!

Ἄν ἤθελον τὰς ἡδονὰς ἀλλ' οὐτὲ τὰς πικρίας τῆς ἐφημέρου μας αὐτῆς γῆνης κατοικίας. Εἶθε ποτὲ τὸ ὄμμα μου μὴ ἤθελεν ἀνοίξει τὸν κόσμον τῶν ἀπατηλῶν ὄνειρων νὰ μοὶ δεῖξῃ! Εἶθε ποτὲ μὴ ἤθελεν τῆς γῆς τὸ χῶμα φραδῆσαι, κ' εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Πατρὸς τῶν βίων ἀναπαύσει ψυχὴν παρθένον στεναγμῶν καὶ πνεῦμα πονηρίας, ἂνεν ἐλπίδων ἐμοιβῆς καὶ φόβον τιμωρίας. Ἄλλ' ὄχι! εἶδον ὑψηλὰ περιθάλον ὄρατον κ' ἐν μέσῳ μύρτων καὶ διαφνῶν περιπεσοῦντα νέον ἢ κήμη του ἀπῆστραπτε ἔς τοὺς ὄμους λελυμένη, καὶ ἡ ἀγία του πλευρὰ εἰς ἀίματα βαμμένη, τῆς λόγῃς εἶτι ἔσπερε τὸ ζωηφόρον τραῦμα Ἦτο τὸ βλέμμα του ζωῆς, τὸ βᾶδισμά του θεῶν. Λευκοχιτῶν δὲ χορὸς τραγῶν του παιδίων Ἐσπίρα εἰς τὸ βλέμμα του ἀπὸ χαρᾶν μεθύων κ' ἐκεῖνος τότε μειδίῶν εἰς τὸ μειδίμα των μ' ἀνθοῦσας μύρτους ἔσπερε κ' ἄθῶα μέτωπά των. κ' ἐγὼ, κ' ἐγὼ κρινύσμων καὶ στέγμα ἀτιμίας ἔς τὸ μέτωπόν μου ἔφαρα γῆνης κοινωνίας, καὶ μὴ τολμῶν κ' ἀναμυθῶ δ' ἔξενος παῖς μ' ἐκείνους μακρὰν ἰστάμην κ' ἤρχισα τοὺς ὀδυνῶδες καὶ θρήνους. Ὅποιον βλέμμα καὶ φωνὴ καὶ φίλημα κ' ἀγκάλῃ! Μὲ εἶδε καὶ μ' ἀμίλησε, θερμῶς μὲ περιβάλλει, χαρὴς αὐτὸς τὸ ὄνειδος νὰ αἰσχυθῆ τοῦ κόσμου, κ' ἠσθάνθην τὸν Πατέρα μου καὶ τὸν Θεὸν ἐντὸς μου! — ἔμμαι, τῷ λέγω, ὄρφανόν κ' ἐξόριστον! μὴ φραδῆς τὸ μέτωπον τῆς συμφορᾶς, τὸ ὄνειδος μὴ λάθῃς! Μὴ θίγῃς, μὴ τὸ μέτωπον αὐτὸ τῆς ἀτιμίας, διότι τὸ κρινύσμων φιλεῖς τῆς ἀμαρτίας. — Ἐκείνος ἔμωσ μὲ στρογγὴν ἔς τὰ στήθη του μὲ θλίθει καὶ τῆς ζωῆς τὸ φίλημα μετὰ χαρῆς μοὶ δίδει. Τὸ μέτωπόν μου ἔλαμψε κ' ἡ τρομερὰ κηλὶς του δραπέτης εὐθὺς ἔγειρε ἔς τὸ μῦρον τῆς πρῆς του. Ἦπαγε, λέγει, κ' ὄρφανὸς καὶ ξένος εἶμι μόνον ὁ ἀπιστῶν ἔς τὸν εὐσπλαγγχρον Πατέρα τῶν αἰώνων. Ἦπαγε τέκνον, ἔπαγε κ' ἔχεις μητέρα ἔλην τῆς Σμύρνης τὴν φιλόανθρωπον τῶν ὀρθοδόξων πόλιν!

Καὶ μ' ἔσπερε ἐν φίλημα εὐσπλαγγχρῆς καρδίας ἐπὶ τοῦ κόσμου μὲ γονεῖς, μὲ φίλους καὶ μὲ συγγενεῖς. ὦ Νύξ, ἦτις μ' ἐγέννησες, ἀδίκως ἐθρηκίας.

Ἐδρον μεδίμα μητρὸς, Πρῶτα, ἔς τὸ πλευρὸν μου, δὲν εἶχον στέγμα τρομερὸν καὶ τῶν ἀτμίων ἡμερῶν κρινύσμων εἰς τὸ λευκὸν ἀκόμη μέτωπόν μου.

Ἦ Παραδείσου λογισμὸν καὶ χαρὴν φιλανθρωπίας,
ἦτις ἀθῶν κ' ἄφρων
μ' ἐπαρουσίασε ἀγνόν
καὶ τέκνον ἐκ τῶν τέκνων σου ἐν μέσῳ κοιτώντας.

Ἦ χεῖλη, ἅτινα φωνὴν ἀφήματε γλυκεῖαν
κ' ἀνύρωσ' εἰς τὸν οὐρανόν
τὰς χεῖράς σου τὸ ἄφρονον,
δίδοι εἴθε μητρικὴν στοργὴν καὶ προστασίαν.

Ἦ εὐγενὴς καὶ ἀγαθὴ ἑλληνικὴ καρδία,
ἦτις ἠσθάνθης τὸν παλμόν
εἰς τῆς ἀγάπης τὸν βωμόν,
ὁπότεν μία ὑπαρξίς σε εἶδε κ' ἐμειδίει

ἀδύνη τινα χεῖμερῶν γοργῶς νὰ διαβαίη,
κ' ἐστάθῃς κ' εἴπῃς: «ὄφρανον»,
Ἐἴθ' ἐγκαταλειφθὲν πτηνόν,
τῆς κεφαλῆν σου πτέρυγας δὲν ἔχεις νὰ θερμύνῃς.

Ἄδθε τὰ στήθη φιλικά, τὰς χεῖράς μου ὡς κλώνους
ζῆσον κ' ἀπόκησον πτερὰ.»

Ἄσματα θά' ἔχῃς ἱερὰ
ἐγνωμοσύνης, βέβαια, 'ς τοῦ Ἐσθῶτος τοὺς χρόνους,

ἐάν ποτε τὰς πτέρυγας εἰς τὸ κενόν ἐκτείνοι
καὶ ὑψηθῶ 'ς τὸν οὐρανόν,
εἰς τὸν Θεὸν τῶν ἀφρωνῶν,
ἦν προσευχὴν μου ὑπὲρ Σοῦ τὴν πρώτην θ' ἀπευθύνω.

Καὶ ἂν εἰς τὸ κελιάδιον, 'ς τοὺς ἤχους τῆς φωνῆς μου
ὑπάρξῃ ἦχος μουσικῆς,
ὡς ἄγγελος θὰ κατοικήῃ,
μοσχολιθάου σὺννεφα θερμὰ τῆς προσευχῆς μου.

Τὸ δένδρον μου θὰ ἦσαι σὺ κ' ἐκείθεν τ' ἄσματα μου
τὴν ἀνοιξὴν θὰ κλαδοῦν
κ' ὅλοι θὰ στρέφουν νὰ ἴδωσιν
Ἐπίνοι, ποῦ ἀπέμειξε τὰ πρόβα δάκρυά μου.

Καὶ δεινὸν πάγοι καὶ χιῶν τὰ ὄρη θὰ καλύπτουν
καὶ θὰ ἀστράπτει ὁ οὐρανός
καὶ θὰ βροντᾷ ὁ κερσευός
καὶ τρήμοντες οἱ κλώνοί σου τὰ φύλλα των θὰ ρίπτουν,

μὲ στεναγμοὺς θὰ νὰ πετῶ,
τὴν ἀστραπήν νὰ ἐρωτῶ,
Ἄν βλέπει τῆς Ἀνοξίας ἐρχόμενον τὸν χρόνον.

Κ' ὅταν ὁ χρόνος τῆς ζωῆς, ὁ φίλος τοῦ θανάτου
ρήψῃ τοὺς κλώνους κατὰ γῆς

καὶ σοὶ στερήσῃ τῆς ἀγῆς
τὴν δόξαν εἰς τὸ ἄπειρον καὶ μέγα κτήρημά του,

καὶ μείνης σπιθαμῆς κορμῶς, ξηρὸς καὶ κουφωμένος
μὴ ρέξας εἰς τὴν γῆν τακράς
συνσταλμένως καὶ ὠχράς,
πικρὰ ἀνάμνησις, ἐφ' ἧς θ' ἀνεπαυθῆ ὁ ξένος,

ὅστις διέβη ἄλλοτε βραδέως τὴν ὕδρην σου
καὶ ὑπὸ φύλλωμά πικρὸν
εὐρήμεν ἄστυλον τερπνόν
κ' ἀπηυδαμένως στήριγμα τὸν εὐτραφεῆ κορμόν σου,

ἴσως χωρὶς τὰ χεῖλη του κ' ἀνοιξὴν ταλλιμμένος
καὶ νὰ εἴπῃ ἀποτὸ κορμόν
εἶχε το ξύλον τὸ γυμνόν,
ἐνθα καὶ δρόσον καὶ σικὰν ἐζήτησεν ὁ ξένος.»

ἐγὼ καὶ μόνον Ἄγγελος θὰ ἦμαι τῆς ὀδύνης,
τὸν θάνατόν σου νὰ θρημῶ,
πτηνόν τοῦ τάφου θὰ γενῶ,
νὰ πάλλω τὴν ἀνάμνησιν θερμῆς ἐγνωμοσύνης.

Καὶ ζῶων μὲ τὸ ράμφος μου τὸ λείψανον τοῦ ξύλου,
θὰ δείξω ὄνομα γλυκὸ
εἰς ὄμμα ἐνθα κατοικεῖ

καρδιοφύλακτος εἰκῶν τοῦ συγγενοῦς ἢ φίλου.

Ἐν Β* Σμύρνης τὴν 2ου Σεπτεμβρίου 1872.

ΜΙΑΤΙΑΔΗΣ Δ. ΣΕΙΖΑΝΗΣ.

ΛΥΣΕΙΣ.

Τοῦ διὰ τῆς Β'. κλειδὸς ἀνίγματος
Ν ὀ μ ο ς.

Τοῦ ἐν τέλει τοῦ Γ'. τόμου προβλήματος
Τὰ 4 ἀνίστα μέρη, εἰς ἃ διείλεν ὁ σιδηροργῶς τὸ 40 ὄκ. βά-
ρους τεμάχιον σιδήρου, εἰσι 1. 3. 9. 27.
Ἄμφότερα αἱ ἀνωθι λύσεις ἐγένοντο παρὰ τοῦ ἐνταῦθα κυ-
ρίου Α. Κουκουλά.

Τοῦ 11 λογογράφου

Ἢ χρηστότης εἶνε ἵππος, ἐφ' οὗ ἐπιθέτουσιν ἐνίοτε δυσβάστα-
κτον φορτίον.

Τοῦ 12 ἀνίγματος

πνεῦμα — νεῦμα.

Τοῦ 12 γρίφου

Μὴ λάλει πολλά (=Μῆλα λ' ὑπὸ λα.)